Anonima

VICTORITA DUTU

2004

www.victoritadutu.wordpress.com

www.vicdutu.wordpress.com

victoritadutu@yahoo.com

CUPRINS

Cata fericire

Cata fericire sa fii singura si sa vrei sa cuceresti lumea cu ideile tale, cu gandurile tale, cu bucuria ta de a fi, de a scrie, de a exista. Asa sa fie. Acesta sa fie cel mai important fapt pentru noi, pentru mine, sa vreau sa fiu puternica, sa vreau sa fiu adevarata.

Nu trebuie sa iti fie frica, trebuie sa ai curajul sa privesti numai la Dumnezeu, ca numai El conteaza in viata noastra, in viata ta. Nu iti fie frica, desi simt ca tu te temi. De cine si de ce te temi. De singuratate. Dar nu erau sfintii cei mai importanti pentru tine, nu erau ei modelul tau de a trai, asa, ca Sfantul Macarie Egipteanul. El nu se temea in pustie de unul singur, de ce sa te temi tu asa de tare. In aceasta viata nu conteaza decat aceasta putere si aceasta tarie pe care trebuie sa o ai permanent in suflet. Sa nu te lasi, sa nu te lasi de aceasta idee si de acest gand, sa construiesti cele care sunt in sufletul tau. Sa construiesti asa cum crezi tu ca e mai bine. Sa lupti pentru aceste idei care sunt asa de importante pentru viata ta si sa nu plangi. Sa nu plangi niciodata ca nu merita sa suferi. Nu te intrista pentru prostiile altora din viata noastra, din viata ta. Lupta si priveste doar la ceea ce este important in tine si din aceasta existenta, nu te lasa, nu te lasa invinsa de nimic, fii invincibila.

Nu te teme, fii tare si puternica. Nici Sfanta Paraschiva nu se temea in pustiu cand era singura si se retrasese acolo sa fie doar cu Dumnezeu. Nu trebuie sa te temi, nici Sfanta Paraschiva nu se temea cand era de una singura in pustiu. Tu trebuie sa iti creezi opera si sa spui prin cartile tale si prin opera ta ca nu conteaza decat Dumnezeu si de El trebuie sa ne agatam. Aceasta conteaza cel mai mult si mai mult, acesta este idealul.

Ce mai faci tu, ce mai zici tu, nu vezi cat de bine este sa fii asa cum esti acum. Sa nu te temi, ca asa este cel mai bine pentru fiecare dintre noi. Stai linistita, stai calma, asa este cel mai bine, tu nu vezi ce sigur este in aceasta singuratate si cat de importanta este ea pentru acest limbaj interior care este numai al tau. Asa, in liniste si in singuratate se creeaza frumusetea, adevarul, darnicia si nu te teme, nu te infricosa, nu te lasa condusa de tot felul de ganduri, care nu sunt si nu inseamna nimic, decat iluzie, frica, inchipuire a unei realitati care nu este a ta, ci doar te infricoseaza. Nu conteaza decat aceasta stare de bucurie in care suntem noi prezenti in cuvantul Lui. Cata lumina, cata putere, cata tarie primesti in a trece prin zidul materiei catre El. Hei, priveste dincolo de zare, caci acel dincolo este aici in sufletul tau.

Nu trebuie decat sa te rogi, pentru ca sensul acestei vieti este Hristos si nu te mai amagi, nu te mai consola cu inchipuiri fara consistenta. Suntem singuri, si ce daca suntem singuri, suntem adevarati atunci cand suntem singuri, suntem asa cum trebuie sa fim noi, asa cum trebuie sa gandim, sa fim, sa fim asa cum gandim, că noi suntem cei adevarati, noi suntem cei autentici.

De ce sa iti fie frica. Numai cine e tare in credinta si are curaj, poate sa mearga mai departe cu putere si fara ocolisuri, fara sa se teama si mai ales fara sa se opreasca. Eu nu ma las asa de usor influientata, eu nu ma las asa de usor pangarita si calcata in picioare de aceatsa viata, de aceasta lume, de aceste realitati care imi vin de peste tot. Numai atunci cand esti incercat poti sa stii ce vrei cu adevarat, numai atunci depistezi de ce anume esti in stare.

Daca iti place sa pictezi norii

Daca iti place sa pictezi norii de ce nu ii pictezi, de ce iti este asa de frica de panza aceea de nori care vine peste tine. Daca iti place sa fii pe cer si sa zbori pe zare, de ce nu incerci aceasta tarie, care este zborul. Incearca sa existi in aceasta realitate, aceasta stare de forta care este zborul te cuprinde intr-o alta fire de nepatruns, asa ca iubirea ce este in tine de neanteles.

Astazi ai fugt impreuna cu norii aceia de dupa copacii din parc. Ai stat pe banca si de ce iti era asa de frica sa-i pictezi, de ce nu te duci sa-i pictezi, de ce te opresti, de ce te temi, nu te teme de panza goala, de senzatia pe care tu o traiesti, o ai, o stii, o vezi. Lasa-te cuprinsa de imagine si fa ca ea sa traiasca prin tine. Fii tu si fii si mai puternica, pentru ca asa este cel mai bine pentru noi, fii cea mai puternica fiinta. Nu te lasa si sa nu renunti, ca oamenii puternici nu renunta niciodata.

Nu ne lasam, asta este, trebuie sa mergem inainte. Trebuie sa mergi tu inainte, ca asa este cel mai bine pentru fiecare dintre noi. Oare de ce sa te lasi asa de indepartata din cauza unor realitati care nu sunt ale tale, care nu sunt asa cum ar fi trebuit sa fie pentru tine ca sa evoluezi, trebuie sa le invingi, sa nu lasi ca ele sa traiasca prin tine, tu esti cea care trebuie sa le opresti. Astazi suntem altfel, suntem altfel, asa ca nu trebuie sa ne lasam asa de incarcati de indiferenta. Fii puternica, asa cum crezi tu ca trebuie sa fii, cum ai zice ca trebuie sa fii, nu renunta la aceasta idee de a fi puternica si de a renunta la rautatile din sufletul tau. Trebuie sa lupti cu rautatea din inima ta, din inima noastra. Din aceasta stare de bucurie in care suntem noi, nu trebuie sa cadem, nu trebuie sa ne lasam asa de usor influientati de aceste stari iluzorii, care sunt asa de indepartate de ideile pe care le purtam in suflet.

Acuma, ca esti asa de tare, trebuie sa te duci la pictura si sa nu te lasi. Pictura aceasta este cu adevarat importanta pentru viata lumii, pentru viata ta.

Singuratatea

Singuratatea este o cale sigura de supravietuire intelectuala. Nu sunt revoltata impotriva singuratatii mele ci sunt contrariata de ceea ce eu pot sa citesc si sa gandesc, sa fac. Multe lucruri pe care le gandesc sunt departe de mine si sunt data cu totul si cu totul peste cap. Singuratatea este o stare de bine pentru sufletul meu, numai in singuratatea mea pot sa creez, pot sa gandesc, pot sa fac foarte multe lucruri cu privire la fiinta mea interioara si sa cercetez cat mai mult aceasta realitate care se refera la ceea ce sunt eu. Fara aceasta preocupare sunt o fiinta slaba. Dar de ce caut mereu sa-mi educ puterea asta din mine. E ca si cand nu as avea o asemenea incredere, e ca si cand nu as putea sa fiu asa cum sunt si mereu imi este frica sa nu pierd aceasta stare. Frica aceasta ca nu as mai fi asa cum sunt acum ma domina, sunt speriata la gandul ca m-as modifica brusc si as gandi altfel, aiurea, fara sa ma recunosc.

De ce, pentru ca am foarte multe momente cand degeaba gandesc, inutil ma tem in felul acesta. Am si momente cand gandesc contrariul la cele ce le gandeam pana mai ieri. Ma vad pe mine cum ma modific brusc si aceste schimbari ale gandurilor mele, schimbari determinate de diferite situatii, ma fac sa nu mai am incredere in mine si sa ma vad cu alti ochi. Sunt o fiinta slaba si neimportanta, dar cu cat trece timpul sunt si devin o fiinta neimportanta pentru mine insami si asta e si mai devastator pentru constiinta mea. Nici macar pentru mine nu sunt tare in ochii mei, si asta e destul de grav. Ma plictisesc foarte repede si consider ca tot ceea ce fac sau gandesc, este lipsit de importanta si ca sunt undeva foarte departe de ceea ce ar trebui sa fiu. Nu stiu, sunt o gramada de lucruri pe care le fac, si degeaba, nu realizez ceva care sa ma determine sa ma simt bine pentru ca asta este, nu sunt asa cum ar trebui sa fiu, dar cand voi fi.

Simt foarte mult nevoia sa citesc teologie, mai ales acuma, a inceput postul, si spun asta asa ca un titlu de lauda si de grozavie fata de mine insami. Parca as vrea ceva sa fac si nu sunt in stare. Parca as vrea sa fac mai multe si starile astea de nemultumire ma inunda si nu sunt prea bune pentru sufletul meu, si mai ales pentru ceea ce vreau sa fiu eu. Atunci ce pot sa fac? Absolut nimic, decat sa ma calmez si sa ma analizez pe mine insami, si sa spun ce? Aproape ca nu mai am nici un ideal. Parca as trai de azi pe maine. In acelasi timp am o ambitite in mine de a realiza ceva, sa realizez ceva, dar ce sa realizez, pentru ca nu sunt capabila sa realizez prea multe, pentru ca vreau tot felul de lucruri, dar nu stiu ce sa fac cu ele?

Sunt foarte bucuroasa ca astazi mi-am cumparat lucruri noi si ma simt bine. Mi le-am luat, chiar ma simt excelent cu ele, si asta ma face sa ma simt mai detasata de aceste intrebari, e ca o deturnare a atentiei. Dar in alt fel nu e bine pentru ca mi-am cheltuit banii si poate ca ar fi trebuit sa mai fac cu ei diverse lucruri. Banii acestia ar fi fost excelenti daca i-as fi avut, dar lasa ca mai fac eu altii, nu imi este mie asa de teama ca nu-o sa-i castig.

Acum simt nevoia sa citesc, nu mai vreau sa scriu, cititul acesta ma umple de ganduri bune si asta ma face sa ma simt mai bine si mai increzatoare in mine, dar nu mai am chef, nu stiu ce sa fac, sunt intr-un fel trista fata de tot ceea ce fac, asta este, ce pot sa mai zic.

Mintea

Mintea mea e aşa de temătoare. E ca o cutie dintr-un castel ce mereu vrea să păstreze cele mai frumoase diamante şi cele mai frumoase lucruri ale acestei lumi. Parcă ar purta in ea mărgăritare si eu, datorită minții mele, as trai mereu într-o cu totul altă lume în care as vrea de fapt să trăiesc.

Cred că opera mea va fi într-un fel o ieşire din acest incostient în care este închistată omenirea de astăzi, lume care crede că numai aşa îşi poate gasi explicații şi motivatii şi iertări ale acestor greseli in timpul pe care-l traversez eu. E teribil sa tot scrii ceea ce tot scrii. Simt nevoia să gandesc, scriind despre această evadare din granitele inconstientului în care m-a închis Freud şi alti scriitori ai secolului XX.

Cred ca am nevoie de această putere a mintii, pentru că e nevoie de o anumită provocare a acestei evadări. Toată această explozie de sexualitate aberantă pe care o traversăm, uitandu-ne ca la un spectacol care ne pune pe ganduri, poate fi expresia unei decăderi si o nevoie grabnica de găsire a unor soluții morale, care nu pot fi indepartate de Biblie.

Trebuie să se întâmple ceva cu opera mea pentru a deveni mult mai puternică. Ceea ce vreau eu sa gasesc prin aceasta iesire din capcana subcoştientului, ma determina sa ma gandesc la ceva ce ne transcende existenta, si acela nu poate fi altul decat Hristos. Altfel voi ajunge la ceva ce nici eu nu pot defini. Libertatea, libertatea dăruită de Dumnezeu, dar aceasta a fost percepută ca pe cel mai mare rău, ca pe cea mai mare corvoadă. Aceasta libertate nu este aşa cum o percepem noi oamenii acum, ea devine ceva nedefinit, slab, o stare in care ma situez la limita unei realitati pe care nu o pot trai, nu o pot construi ca nu am putere, si atunci starea mea chiar daca este a libertatii, eu o traiesc intr-o mare indepartare, o percep ca pe o nesfasita singuratate. Cand sunt in libertatea mea sunt in insingurarea fata de Dumnezeu, si atunci eu vreau sa caut altceva in propria mea libertate, deci stiu, vad ca nu pot trai fara iubire. Iubirea si libertatea nu le pot trai fara apropierea de Cel Care este izvorul iubirii si este mai presus de orice as putea gandi eu cu mintea si cu simtirea. Il cault pe El, caci fara El viata mea e traita in forma unei libertati care ma conduce incet, incet catre cea mai mare sclavie, catre sclavia aceastei realitati in care sunt inchisa si pe care eu o numesc concretul vietii mele reale, sa fie ea oare o forma de sclavie platita?

Vreau sa creez şi o operă prin care constiinta mea să-şi pună această mare problemă a unei intrebari fundamentale pe care inca nu mi-o pot defini, vreau să construiesc prin asta o alta lume a fiintei mele interioare. Dar gandul imi spune, *de ce ai nevoie de asa ceva*? Si un alt gand imi raspunde: *sa fie opera unei evadari*.

Abia aştept să mă duc acasă. Să scriu ceva atat de valoros, înseamnă să fiu izolata.

Dar sa fii în primul rând pregătita sa gândeşti, imi spune gandul din mine. Trebuie să fie posibil să găsesti soluții morale ale acestui timp şi asta numai un poet, un pictor, un mare scriitor care sa aiba vocația sfințeniei o poate face, nu poti sa realizezi asta daca nu stai la picioarele lui Hristos, asa ca Maria, sora Martei.

Cum pot face eu acest lucru. Deja ceea ce am trăit si am vorbit cu pictorul care imi spunea ce sa fac ieri, nu ma mai atrage, e atat de mic, e ceva la nivelul unui singur om care traieste fara puterea lui Dumnezeu, ori cuvantul Lui in constiinta mea, care imi modifica viata inseamna cea mai mare putere din mine, de una singura ce fac, nimic. Eu am nevoie în opera mea, de ceva foarte serios, şi foarte adevărat, nu poate fi altceva decat cuvantul Lui care traieste in mine si prin mine.

Lucrurile ridicole le voi scrie doar aşa în unele pauze, ba nu, nu le voi scrie deloc, ele trebuie eliminate din gandirea mea.

Lumea

Lumea ramane in esenta ei un animal necunoscut, dar un animal urias, in pantecele caruia incercăm sa existam noi si in care luptăm sa iesim la suprafata, adica sa iesim din burta chitului, ca Iona. Asta ar fi o pictura foarte sugestiva despre aceasta lume. Cine oare poate sa iasa din burta acestui animal urias fara sa fie devorat, pentru ca mai devreme sau mai tarziu tot vom fi devorati, unii nu incearca decat sa prelungeasca aceasta agonie in loc sa incerce sa evadeze. Dar cine a reusit sa evadeze din inchisorile comuniste ori din lagarele naziste, foarte putini, in acest chit cred ca e mult mai rau, pentru ca totul duce la sufocare si la lipsa sensibilitatilor gandirii.

Simt de multe ori ca omului ii lipsesc nuantele vietii spiritului si pentru ca aceste nuante nu au fost dezvolatate la timp ele au devenit ca si cand nu au fost niciodata. Aceste nuante poate ca au fost candva dar s-au atrofiat in timp. Si ele nu sunt nimic altceva decat puterea gandirii si a trairii sufletului.

Oamenii in jurul carora ma invart eu sunt lipsiti de gandirea aceea profunda, de lipsa unui ideal in viata, dar nu de acest ideal concret, ci de unul vesnic si care sa tina de vesnicia lui Dumnezeu. Cred ca mie imi lipseste aceasta perspectiva a vesniciei si cum sa o definesc eu pentru altii, daca ea nu e definita pentru mine. Eu sunt cea care nu am aceasta perspectiva si nu

mi-o pot intelege, nu stiu de ce sunt asa si cum sa ies din starea aceasta. Ar trebui sa mi-o gasesc ca sa o pot trai. Dar cand incerc sa o definesc pentru altii o pot defini la un caz general si atunci ma cred perfecta si foarte convingatoare, asta e una din cele mai mari inselari ale felului meu de a ma situa in lume. Cand incerc sa o definesc pentru mine simt o usoara urma de ipocrizie cum imi trece prin minte, e ca si cum as incerca sa dau o reteta pe care nici eu insami nu am incercat-o si nu stiu sa spun prea multe despre ea, tocmai pentru a-mi castiga mie un prestigiu.

Aceasta perspectiva a vesniciei

Aceasta perspectiva a vesniciei imi este data astazi, acum, chiar in momentele de fata, de imaginea preotului torturat care a murit in chinuri in timpul razboiului, am vazut mai multe filme cu preoti catolici care au murit de buna voie cu cei impuscati pentru ca nu mai puteau sa suporte atata crima, atata moarte, si au luat-o asta ca pe un martiriu. Nici acum nu pot uita filmul acela cu un preot catolic care a incercat sa opreasca razboiul si persecutia evreilor si a tuturor oamenilor si desi ar fi putut sa se salveze spunand ca este preot si ar fi fost recunoscut, s-a dus ca un bezmetic cu cei care trebuiau sa fie executati, vrand sa-i salveze si sa fie cu ei. Pesonajul acela m-a marcat pe mine foarte multa vreme. Asta ce o fi, daca nu vesnicia lui Hristos in sangele unor oameni?

Cand te indragostesti de un barbat, aceasta dragoste iti este prezenta in suflet, in carne, in minte, in sange, in respiratie si devine absenta lui o permanenta durere a trupului si a sufletului, devine cel mai mare rau, durerea se mareste cu cat cel iubit lipseste si se indeparteaza in timp, si traiesti totul asemenea unei morti. Da, omul iubit traieste in tine, in tot sufletul si trupul, in toata inchipuirea si-l vezi peste tot, pana si sangele parca circula in vine impreuna cu chipul lui si cu imaginea lui. Ei, de ce nu ar fi asa si cu Dumnezeu? Pentru ca atunci cand se pune problema lui Dumnezeu, totul devine dintr-o data sec, nu mai este aceeasi traire.

Ar trebui sa ma rog cam asa, ajuta-mi Doamne sa Te caut si sa Te iubesc asa cum am iubit barbatul de care niciodata nu am avut parte si am trait o permanenta moarte. Am purtat moartea cu mine asemeni unei sufocari permanente, de ce nu Te-as purta pe Tine ca pe o permanenta libertate, ca pe o permanenta eliberare si inviere, iubire si lumina, putere de a vedea si a nu mai plange.

Ajuta-ma Doamne sa te iubesc pe Tine asa cum l-am iubit pe acest barbat care m-a parasit si a ramas indiferent iubirii mele, ca sa ma pot salva prin Tine, ca sa nu mor, sa nu inebunesc, ca viata mea sa prinda sens, sa prinda putere, ca sa pot trai din nou la nivelul acela maret pe care eu si Tu vrem sa il traim impreuna, ca eu vreau sa fiu cu Tine in tot timpul vietii

mele, cu Tine sa fiu, cu Tine sa mor si cu Tine sa exist acolo in timpurile eterne. Pentru ca Tu esti acel Tu al constiintei mele, cu Tine pot sta intr-un permanent dialog.

Am citit in Pateric, cum un sfant se ruga lui Dumnezeu: „ ajuta-ma Doamne sa Te iubesc, asa cum cum am iubit pacatul”. Tot asa simt nevoia sa ma rog si eu ca sa ma pot elibera de aceasta durere a neiubirii: ”ajuta-ma Doamne sa Te iubesc, asa cum am iubit barbatul care nu m-a iubit si eu sa scap de aceasta moarte, si sa inviez cu Tine.”

OMUL IMEDIAT I

Cel mai mult si mai mult ma revolta atrocitatile pe care sunt capabili sa le faca oamenii. Cum de este posibil asa ceva? Sunt asa de cutremurata de asta? Pot spune ca sunt inspaimantata, cum de este posibil ca un om sa ucida un alt om? Si asta cu buna stiinta? Sunt atat de speriata de aceasta perspectiva a raului, mai ales ca la tv tot timpul se trateaza aceasta tema. Lumea noastra este plina de crime de toate felurile si aceste rautati ma umplu de spaima si greata si de regret fata de ceva de care nici eu nu mai stiu. Cum de este posibil sa existe ceea ce au facut comunistii, sau germanii, cum de sunt cu putinta asemenea atrocitati, dar mai ales ce este in mintea celui care ucide, ce este in capul lui, cum de poate face asa ceva. Sunt asa de speriata de acest subiect, sunt speriata rau. Si filmele astea numai despre moarte vorbesc, eroul principal lasa un cimitir in urma lui.

Tocmai am vazut un documentar despre viata unui preot catolic care a fost torturat intr-o maniera asa de criminala de soldatii japonezi. Foarte ciudate existente, iar in urma acestei torturi si morti, biserica are un seminar care ii poarta numele si il comemoreaza o data pe an. Si nu avea decat 33 de ani, ca Iisus. Cum de este posibil asa ceva? Oameni care repeta mereu istoria lui Hristos, pentru mine este imposibil de inteles logic si nu cred ca sunt singura care-si pune asemenea intrebare. Miliade de oameni si-au pus-o.

Cred ca iadul este mai intai de toate o realitate a mintii si mai apoi o realitate a lumii noastre, mai intai iadul incepe sa existe in mintea unui om si mai apoi in realitate el devine tot mai real.

Omul este supus durerii si spaimei, durerile trupului sunt cele mai reale si mai directe si imposibil de suportat, nu le pot explica decat prin invierea lui Hristos, si in moartea lui in cele mai cumplite chinuri. El nu poate deveni decat unica realitate a mintii, de fapt pentru un om care sufera si care este singur, realitatea lui este una din ce in ce mai aproape de cel care a suferit intr-o maniera asemanatoare si a iesit biruitor, a murit si a inviat iar cel care poate duce o asemenea

moarte nu poate decat sa invieze asemenea lui Hristos, ca altfel nu se poate, nu exista nici o alta explicatie logica.

Cred ca toate spaimele mele de pana acum vizavi de a ucide au fost spaime asa de mari din cauza ca mintea mea nu a putut accepta asa ceva. Mintea unui om normal nu poate pricepe asa ceva. Nu, nu poate, nu poate accepta asa ceva.

Anonima sa fie oare o carte de jurnal

Anonima sa fie oare o carte de jurnal, in care eu incerc sa ma definesc pe mine insami, si atunci cum imi mai construiesc eu filosofia?

Intotdeauna m-am gandit ca in aceasta carte trebuie sa scriu asa cum vad eu lumea, asa cum o vad eu judecata, din punct de vedere al unei femei anonime si care il vrea pe Dumnezeu ca unica realitate si ratiune. Sa fiu asa ca un observator secret, indepartat si nestiut de altii, dar care gandeste si isi pune probleme si incearca sa le rezolve logic, daca am putea vorbi de o logica a acestei lumi care se vrea asa de rea, bineanteles. Atat cat am retinut eu din filosofie, si anume ca filosofii acestia si-au pus problema daca exista o ratiune care conduce lumea. O constiinta absoluta as zice eu odata cu ei, si cred ca acest termen inlocuieste termenul de Dumnezeu, sau aceasta ratiune absoluta se vrea de fapt ratiunea lui Dumnezeu. Dar oare nu exista si o ratiune care distruge lumea? Ce-i tine la un loc pe oamenii care fac rau? Pentru ca pana la un punct asa cum ne sunt prezentate lucrurile, oamenii care fac rau sunt foarte uniti intre ei si ii uneste un spirit foarte puternic, de ce sunt ei asa de uniti? Patima, ura, frica si teroarea ii tine asa de stransi in actiune, incat doar crima ii mai desparte, sa nu se omoare intre ei, desi se ajunge si la asta.

Daca e sa fac o comparatie la nivelul meu, sa iau niste copii dintr-o clasa, cei rai sunt foarte uniti intre ei, iar cei buni care sunt destul de rari, nu sunt la fel de uniti, cei buni sunt mai degraba despartiti de orgolii si invidii, intre ei exista competitia urii. Oare la scara larga nu se petrece tot asa? Cinci copii dintr-o clasa care fac tot felul de rautati, care nu invata, care fura si mint sistematic, fug de la scoala, se cearta, se huiduie, fac mult rau dar sunt tot timpul impreuna, se inteleg intre ei si se accepta chiar daca se dispretuieasc si se batjocoresc. Aceasta batjocora se pare ca e pentru ei un fel de spirit de prietenie.

Dar la scara mai mare cum o fi. Ar trebui sa judec lucrurile cu ceea ce se vede. Ce se vede? Foarte simplu, o imensa pornogrofie. Cine o dirijeaza din spate. Acesta este flagelul ecestui timp al meu, care umple de perversitati pana si mintile care incearca sa fie cu Dumnezeu, pana si pe a mea si inca nu stiu cum sa scap, nu stiu cum sa lupt. Pentru mine chiar este o problema pe care eu cred ca pana la urma Dumnezeu ma va lumina cum trebuie sa o inteleg si cum trebuie sa mi-o rezolv. Care-i sunt efectele acestei pornografii sistematice? Si cum pe toate tarabele sunt

reviste dintre cele mai ciudate si mai uluitoatre si mai provocatoare ca sex, cine este interesat de o pornografie asa de agresiva? Cine, banul? Castigul imediat si oamenii care le cumpara.

Cineva stie foarte bine unde sunt vulnerabili oamenii, de fapt ceilalti oameni care stiu sa conduca, stiu foarte bine prin studiu cum merg treburile. Cum se pune problema intr-un sat? Foarte simplu, cine castiga cel mai bine, cine stie sa si-i atraga cel mai bine pe betivi in casa lui de bautura, bautura creaza dependenta si atunci crasmarul stie de cand e lumea ca omul betiv, chiar daca nu are mancare in casa, el tot pe bautura o da, daca e betiv de meserie.
Si atunci cum se castiga banul cel mai rapid, o carciuma unde omul poate sa bea cat mai ieftin si cat mai mult. Cred ca asa se petrec lucrurile si la scara mai mare.

Din ce se poate scoate profitul cel mai mare, din bautura si din ceea ce poate satisface patimile oamenilor, din viciu. Care sunt acelea? Nu sunt prea multe, dar ele pot fi cat mai mult dezvolatate. Sun luati in calcul parametrii de castig, chiar si pe mine m-au luat in calcul.

Vom avea cat mai multi cumparatori, mai ales la inceput, pentru ca si cei care nu sunt interesati vor cumpara o revista pornografica macar din curiozitate, pentru ca este imposibil sa nu se fi cunoscut orgiile de aici si reclamele noastre. Ne vor cumpara fie sa ne critice, dar noi vom castiga. Deci pana si eu am cotizat la ei cu ceva timp si cu ceva bani.

OMUL IMEDIAT II

O alta intrebare pe care mi-o pun si cred ca am scris de mai multe ori prin jurnalele mele, de unde atata inclinare pentru crima. Asta este mereu prezenta in filmele americane. Foarte multa violenta si lucrurile se termina, se consuma foarte repede, cu foarte multa repeziciune, in viteza, mereu aud vorbindu-se in filme, *fa ce vrei sa faci, dar fa-o repede,* cat mai repede. O anumita graba ca sa faci ceva, ceea ce faci, fa dar cat mai repede. Parca i-ar zice Iisus lui Iuda in noaptea tradarii, sau cei care l-au rastignit, au facut-o cat mai repede cu putinta, se temeau ca nu v-or mai apuca sa faca asta, repede, repede, ce ai de facut, fa mai repede. Ca sa nu ai timp sa refletezi asupra a ceea ce ai de facut, si sa-ti para rau mai pe urma, e inutil. Dar daca e un rau, tu suporti consecintele nu altcineva.

Nu mai este preocuparea de gandul pur, nu mai exista asa ceva asta, este doar in mintea mea si despre ce fel de puritate sa fie vorba aici, ca aceste fapte sunt departe de Dumnezeu si de puritatea creatieie Sale.

Omul se pare ca a incetat sa mai gandeasca, omul care gandeste, gandeste doar pentru relitatea lui imediata, as putea vorbi de o intreaga filosofie a imediatului.

Fa imedit, nu te mai gandi ce consecite are ceea ce faci acum pentru maine, maine nici nu exista, dar tocmai asta este problema ca aceasta filosofie a imediatului exclude pe acest maine si

poimane, exclude viitorul, dar tocmai viitorul este cel ce trebuie luat in calcul, filosofia imediatului nu are viitor, exclude vesnicia, are numai prezent, are numai trei zile, astazi care devine intre timp ieri, si astazi care il are doar pe maine, nu are vesnicia, este un viitor imediat si de aceea lipsa de perspectiva, lipsa de viitor, pentru ca omul nu se mai gandeste la viitor, pentru ca nu mai traieste din perspectiva viitorului, pentru ca viitorul indepartat presupune un act de gandire, impune o stare in loc, impune o stare de liniste, nu o excludere a vesniciei.

Omul obisnuit cu zgomotul nu se mai poate opri in loc sa cugete, sa se linisteasca, sa traiasca linistea si sa se gandeasca la vesnicie pentru ca aceasta vesnicie nu mai exista pentru el, exista doar trei zile, ieri, astazi si maine, atat isi proiecteaza omul zilele si viata lui mai ales cand aceasta este lipsita de griji sau de prea multe griji, de prea multe griji neexprimate, nerezolvate.

Omul imediat nu are decat masini, mancare din destul, o pozitie sociala satisfacatoare, bani numai atata cat sa-si doreasca mereu tot mai multi, nu se gandeste in perspectiva, decat doar ca afacere, nu face proiectii ale viitorului din vesnicie, pentru ca aceasta nu exista pentru el. Viitorul nu exista decat la nivelul unor vise irealizabile. Sintagma de om imediat nu este a mea, am auzit-o dar nu mai stiu la cine, cred ca si la sociologi si la teologi dar si la filosofi, eu am incercat sa-mi definesc acest om imediat numai pentru mine.

Daca te educi in permanenta sa fii intr-un dispret total fata de altul si sa nu-ti pese, sa fii tot timpul nemultumit, sa fii rau si nu esti atent la cantitatea de rau pe care o porti in permanenta in tine, vine ceasul cand in monente critice devii asa de insensibil incat celalalt de langa tine nu devine decat un obiect. In fond, tot timpul pe care l-ai avut la dispozite a fost pentru tine o scoala permanenta in a-l dispretui pe altul, de ce nu ai face-o si astazi, cu atat mai mult in perioade de criza, cand conditiile sunt altele si dureroase mai ales pentru tine si pentru cei care sunt ai tai. De ce sa nu fie spiritul de conservare asa de puternic incat sa nu-ti mai pese de nimeni decat de tine, tie sa-ti fie bine, atat. Daca nu te-ai obisnuit din timp sa fii bun, cu timpul vei inceta sa mai fii bun si in perioadele de criza nici macar nu ai sa poti sa-ti dai seama cat de rau poti deveni, si toul in legitima aparare.

Sensul

Sensul acestei lumi este sfintenia. Dar oamenii nu mai inteleg sfintenia asa cum o traiesc sfintii si asa cum au trait-o sfintii, ci se vrea intr-un fel o alta sfintenie, o sfintenie inventata, mai usoara, mai simpla pentru ca acea sfintenie pe care au trait-o sfintii in vechime ni se pare a fi una prea brutala si salbatica si de aceea nu mai este acceptata si asumata decat doar de cativa marginasi, dar care sunt scosi in afara lumii. Asa e pana la urma firesc, pentru ca acesti sfinti sunt ei cei care parasesc lumea ca fiind cea pacatoasa si care te indeparteaza de Dumnezeu, de

aceea exista aceasta retragere de pacatele lumii, pentru a fi mai aproape de Dumnezeu. Or daca eu citesc mai bine cu ceea ce ei se confruntau, sfintii se luptau tot cu pacatele lumii pentru ca altele de unde, dar aceste pacate sunt cutremuratoare si ei tot pentru mantuirea lumii se retrageau in pustiu, la fel si astazi.

Dar e necesar ca aceasta sfintenie sa fie traita aici, in mijlocul oamenilor, e nevoie de asta mai mult ca oricand. Si despre asta vreau eu sa vorbesc in cartile mele, numai ca e asa de greu sa faci un bine cuiva incat raman mai ales dezamagita de cea ce urmeaza dupa ce i-ai facut un bine unui om, el te uita, nici nu se mai raporteaza la tine, mai mult, se face ca nici nu te mai cunoaste, dar sunt si oameni buni care mereu te pretuiesc pentru ceea ce ai facut pentru ei. Cu oamenii aceia chiar merita sa ramai in relatie de prietenie. Dar cum sa lupt eu impotriva pacatului?

Am citit intr-o carte a unui sfant, intr-o filocalie, ca pe pacat trebuie sa-l urasti din tot sufletul, sa-l urasti ca pe ceva de moarte, ca pe ceva ingrozitor, pentru ca pacatul este cel care aduce moartea sufletului si are consecinte dezastruoase asupra vietii.

Orict de genial ar fi un om, daca ar fi sa alegi intre un geniu patimas si imoral si intre unul sfant il alegi pe cel sfant. Dar de ce sa nu fie si geniile morale si sfinte. Tocmai am auzit la tv un reportaj despre Camus, care si-a „iubit" sotia laolalta cu altele si s-a imbolnavit de neuroastenie, si care a fost o catastrofa din punct de vedere moral, multi sunt inclinati sa creada ca daca nu era asa de imoral nu mai era un geniu, nu mai scria ceea ce a scris. Eu cred ca asta e o mare fraiereala, marea inselare a vietii sale, cred ca ar fi descoperit lucruri si mai valoroase si ar fi scris si mai multe pentru omenire, daca ar fi avut o viata curata.

Numai ca pentru a ajunge la o anumita inaltime morala trebuie sa lupti foarte mult si cu sufletul tau, si o munca in plus este destul de greu, nu? Sa fii cu adevarat moral cand patimile te asalteaza la tot pasul este cu adevarat cumplit de greu, este imposibil daca nu ceri in continuu ajutorul lui Dumnezeu, nu poti lupta sa fii o fiinta morala de unul singur, iti trebuie mereu pe cineva in preajma, si nu se poate fara Hristos.

Camus a fos ateu, iar ca sa fii sfant fara Dumnezeu cum se gandea el este o contradictie in termeni.Cca sa ajungi la sfintenie nu se poate daca nu ceri in permanenta ajutorul lui Hristos, daca nu-ti eliberezi mintea si trupul de toata necuratia. Si asta nu se poate fara lacrimi si fara rugaciune, fara o viata traita in frica lui Dumnezeu, iar sfintenia este darul lui Dumnezeu nu o ambitie omeneasca.

Sfintii au trait si traiesc prin pesteri, in pustiu si totusi traiesc. Nu stiu, sa fii intr-o asemenea singuratate mi se pare groaznic, daca reusesti sa dobandesti aceasta tarie a singuratatii cred ca nimic nu mai este asa de greu, nimeni si nimic nu iti mai sta in cale. Ei, intr-un fel si eu ma simt intr-un pustiu si vreau sa creez acest simbolism ascetic, al pustiului lumii in care nu ai decat

modelul pacatului care este inspaimantator si impunator totodata, i se face o reclama de neanchipuit, iti intra in atentie cand vrei si cand nu vrei, trebuie sa indepartezi de tot sursa.

Ceea ce vad ca-mi propune mie lume este ca un fel de fruct oprit pentru mine, cam asa vad eu lucrurile, bogatie, o bogatie care ma face neputincioasa. Masini straine care-mi lasa ochii sa se uite dupa ele, masini straine pe care stiu ca nu le voi avea asa de curand sau niciodata, vile de nu stiu ce marime, vile, castele de te minunezi cum de exista asa ceva pe vremea noastra, dar de ce nu, daca ele sunt asa de usor de facut, daca ai cat mai multi bani. Pozitii sociale la care visez tot timpul, sa fiu importanta, sa fiu pe la televizor, dar ce le-as putea spune eu oamenilor, sa le vorbesc despre patimile mele.

De fapt despre ceea ce scriu acum nu stiu cand voi putea sa public, pentru ca asta ar insemna sa ma demasc pe mine insami, ceea ce este teribil de periculos. Dar cartile mele ar putea fi un semnal de alarma pentru oamenii din zilele noastre si pentru cei care vor veni. Pacatul trupului nu-i un lucru de gluma, nu-i o realitate cu care sa te joci. Joaca de-a pacatul poate avea consecinte foarte grave asupra fiecaruia din cei care se joaca cu asa ceva.

Si nu mai inteleg de ce sfintenia nu este si o conditie a tineretii si a intregii vieti, de ce nu este un model, lumea rade de asa ceva. Si nu mai inteleg ce este cu aceasta obsesie a tineretii fiecarui om. Tot omul are obsesia propriei tinereti, poate ca si eu o s-o am, dar oare de ce? De ce este asa de important sa fii tanar si nestiutor, cand de fapt nu este chiar asa un beneficiu, iar batranii traiesc complexul ca sunt singuri si ca nu mai sunt buni de nimic si nu mai flosesc nimanui. Oare cum sa fac sa traiesc numai si numai pentru Dumnezeu, caci numai asa viata mea prinde sens.

Dar de ce, cand e bine sa te odihnesti si sa nu mai faci decat ceea ce ti-ai dorit, serviciul este o povara destul de mare pe capul unui om cand te poti dedica asa de frumos meditatiei si rugaciunii. Cred ca batranetea este foarte frumoasa din acest punct de vedere. Sa scrii si sa meditezi in permananeta. Sa fii mereu pus la punct cu noutatile, sa muncesti in permanenta la ceva extraordinar si spiritual totodata.

Cum imi pun eu problema sfinteniei in toate operele mele. Asta este cea mai mare intrebarea a mea pe ziua de astazi si de cat sa-mi tot sfaram mintea vrand sa descriu pacatul mai bine sa mi-o sfaram cautand sfintenia.

O viata plina de glorie, dar o glorie care vine de la incept sau o glorie care vine abia la urma ca o incununare? Sau o glorie a unei intelepciuni, intelepciune care trebuie cautata tot timpul. Intotdeauna scrisul a constituit pentru mine o apasare, dar aceasta apasare de acum nu e deloc buna, parca as fi la scoala si ma chinui sa fac o lucrare si tocmai pentru ca-mi propun sa fie o lucrare care sa corespunda la parametri exteriori ea nu va putea sa fie o lucrare unica, pentru ca o simt ca pe un corp strain.

Ceea ce ma caracterizeaza pe mine este abstractia, dar acest abstractionism este unul de tip religios, un simbolism religios pe care nu stiu sa mi-l construiesc. Daca privesc la altii cum si-au construit acest simbolism, vad ca e unul foarte abstract care e foarte departe de fiinta lor si de credinta lor, in modul acestui simbolism nu vad nici un fel de simtire, asa cum inteleg eu religia ca un act de traire si ca o modalitate de viata, ca un mod de traire si ca o realitate a mintii. La oamenii acestia pentru care crestinismul este doar asa o metoda, simbolistica aceasta nu e decat o chestiune de limbaj si de aceea poti dispune oricat de mult poti de acest limbaj, dar nu are nimic trait, parca te afli intr-o permanenta inselare si intr-un muzeu de cuvinte.

Poate nu trebuie atat de mult sa scriu, poate ca nu trebuie sa ma grabesc, poate ca trebuie sa mai meditez putin, poate ca inca mai am nevoie de foarte multe lucruri ca sa le pot intelege, poate ca ar trebui sa mai meditez asupra raului, dar putin cate putin si nu totul dintr-o data. De ce sa vreau sa fac totul foarte repede. Sa mai astept, sa mai meditez, sa nu ma las asa influientata doar de propria mea ambitie si sa nu ma gandesc asa de mult la bani.

Simt cum ma depersonalizez cu fiecare lucru, cu fiecare idee pe care o traiesc. Retraiesc in mintea mea fiecare imagine imprumutata, dar acest imprumut il retraiec in mine la o intensitate exagerata si eu nu stiu cum sa temperez aceasta exagerare. De la un timp in coace simt cum tot ceea ce fac se intoarce impotriva mea, parca ar trebui sa-mi platesc fiecare gand si fiecare idee pe care o traiesc fie ca e buna fie ca e rea. Retraiesc totul cu o intensitate asa de mare in tot ceea ce fac eu, incat nu stiu cum sa ma debarasez de aceasta tarie a raului, pentru ca eu traiesc ceva foarte rau in mine de dimensiunea patimei, si este o patima pe care am descoperit-o in mine dar in acelasi timp este imprumutata, ma poarta prin tot ceea ce am vazut eu pana acum. In filme mai ales si in imaginile de strada. Parca as fi fost programata sa gandesc asa cum mi se sugereaza prin aceste imagini, prin aceste ispitiri, nici nu stiu cum sa le numesc, pentru ca-mi este frica sa le numesc ispitiri. Cand voi fi mai detasata de aceste trairi asa de patimase voi putea sa mi le descriu obiectiv si mai clar si cu o mai mare putere de discernamant.

Ma sperii de ceea ce gasesc in mintea mea, parca ar fi acolo toate pacatele lumii pe care trebuie sa le repet eu. De ce, de ce sa repet eu aceste pacate, tocmai pentru ca mi se pare ca viata mea incepe sa fie teribil de plictisitoare iar eu am trait pana acum parca doar la dimensiunea unui vis. Pai ce fel de metafizica as mai putea sa traiesc eu daca am atatea caderi si daca sunt o fiinta asa de vulnerabila. Imi vine sa urlu de spaima, si cei slabi merg in virtutea istinctului, sunt o fiinta asa de slaba, mai ales o fiinta inselata de propria ei ratiune incat simt ca nu mai pot deosebi la nivelul mintii binele de rau, parca m-as vedea o fiinta extrem de ratacita. Oamenii pe care eu ii vad la televizor, ma minunez de ceea ce ei spun, pentru ca o spun intr-o maniera extrem de superficiala, pentru ca in anumite momente ale vietii nimic nu mai seamana cu tot ceea ce ai gandit de dinainte.

Acum am o mare obsesie, aceea de a scrie, si de a scrie o filosofie la persoana intai, dar sa scriu o filosofie a unei patimi si o filosofie a unei impatimiri, de ce, si pentru ce anume.

Port in mine o ura asa de mare incat simt ca toate cararile din lume nu m-ar putea izbavi de ea.

Acum rontai bomboane si scriu dar patimile mele sunt in mine si nu stiu cum sa ma scap de ele. Cred ca trebuie sa mai astept putin pana se sfarseste obsesia sau pana ce se mai indeparteaza putin, si daca ele ma devoreaza pe mine? Sa il astept pe bunul Dumnezeu sa ma curete, pana atunci trebuie sa ma rog mereu cu rugaciunea inimii, ca inebunesc. Nu stiam ca patimile lumii pot deveni in timp asa de perverse, asa de periculoase incat sa nu mai stiu ce este cu mine si cum trebuie sa gandesc eu. Ratiunea mea este teribil de neputincioasa, iar ratiunea nu te poate impinge decat la rau pentru ca imediat imi gasesc argumentele care m-ar putea determina sa-mi urmez patima. Am nevoie si de sentimentul acela puternic care sa imi angajeze toata fiinta sa fie alturi de Dumnezeu ca sa nu cad doar in raceala ratiunii, care doar singura fiind imi aduce toate placerile lumii, si ma distrug.

Asa, nu trebuie sa ma mai plang ori sa ma mai lamentez, trebuie sa ascult intr-o maniera neconditionata de Dumnezeu si sa astept venirea lui Hristos ca sa ma lumineze si sa-mi populeze mintea cu un nou inteles.

Degeaba mai pun in discutie cuvintele si legile lui Dumnezeu, oricand voi gasi argumente care sa le contrazica. Eu trebuie sa le ascult si sa le indeplinesc fara nici un fel de comentarii asa ca pe un ordin, asa ca pe o porunca si fara sa mai pun atatea intrebari pentru ca prea multe intrebari nu duc decat la pierderea esentialului.

Am crezut ca daca ii pun prea multe intrebari lui Dumnezeu si ma intreb de foarte multe ori cu privire la tot ceea ce nu inteleg eu, El imi va raspunde si lucrul acesta e foarte bun pentru mine. Dar acum ratiunea mea nu mai pricepe asta ca fiind un lucru foarte bun, nu mai am nici o putere ca sa nu mai fac pacatul. Sunt prea lacoma si ma gandesc la bani mai mult decat la Dumnezeu, dar si acest gand la bani ma plictiseste foarte mult, pentru ca nici aceasta latura nu ma satisface, oricat de multi bani as avea asta nu ma absolva de problemele mele interioare.

Orice pozitie sociala as avea asta nu inseamna mare lucru despre mine si despre ceea ce am eu in suflet, asta nu ma determina pe mine sa fiu o fiinta echilibrata.

Starea aceasta de echilibru este o stare foarte greu de atins. M-am tot uitat la filme si am vazut la tv niste calugari de la Atos care se retrageau in meditatie, de ce nu as putea sa fac si eu asta? Sunt foarte mincioasa, sunt foarte lacoma si nu-mi pot supune trupul la chinuri ca pofta trupului sa nu ma mai asalteze cu tot felul de dorinte, da, dar cum sa fac asta? Ei erau intr-o stare de meditatie dar cum as putea sa fiu si eu in aceeasi stare. De ce nu iau Biblia si nu incep sa o studiez decat sa stau si sa vegetez?

Nu stiu, dar ceva ma supara foarte tare, ceva ma deranjeaza, ma chinuie, nu stiu cum sa ma inteleg si sa ma accept pe mine insami si dupa aceea sa pot vorbi si altora despre un drum mai bun si mai puternic. Tot ce aud si vad mi se pare a fi atat de lipsit de importanta, atat de superficial, incat lucrurile si adevarurile mari tot la mine trebuie sa le caut si sa le gasesc. Doamne, cum sa fac sa merg mai departe si sa nu ma mai indulcesc cu faptele mele pline de rusine, Doamne, da-mi putere. Cum sa ma afisez eu cu aceasta pretentie de mare scriitoare cand eu nu stiu ce este si ce se petrece cu mine si cred ca nimeni nu stie ce se petrece cu viata lui dar mi te sa mai vorbeasca despre viata altuia.

Dar atunci cum poti scrie o carte buna? Sa spui ceva esential, dar cine are rabdare sa asculte si daca am eu atata putere incat sa descopar acel ceva esential cum sa-l traiesc, cum sa fac ca el sa ma modifice pe mine in modul cel mai real cu putinta, cum sa definesc eu aceasta realitate. Sa scriu romane, dar sa scriu un alt fel de roman.

Viata in mine este asemenea unei lumi pe care nu mi-o pot defini si nici cunoaste. E o lume ciudata si straina, care ma inspaimanta cu dorintele si neputintele ei, de multe ori imi zic asa cum au zis-o multi, ca omul nu este nimic altceva decat un pachet de dorinte. Asa ma simt si eu, imi doresc foarte multe lucruri asa cum isi doreste un copil jucarii, dar dupa ce le are nu si le mai doreste, se gandeste si este preocupat de urmatoarea dorinta, parasindu-le. Viata mi se pare teribil de mizerabila daca o privesc din punctul de vedere al lui Dumnezeu, omul este o fiinta de o mizerie cutremuratoare, gandul, mintea fiecarui om in parte si mintea mea sunt populate cu tot felul de aberatii, de imagini si ganduri irationale, de inselari, de idei fara consistenta, eu ma simt acum o fiinta extrem de slaba si aruncata undeva departe de Dumnezeu cum sa fac sa ma intorc, cum sa privesc in mine.

Au venit sa ia gunoiul de jos si eu ma simt agasata de zgomotul acesta si de mirosul pe care-l degaja. Si automat ma gandesc, omul este facut sau ii place sa traiasca in marea lui mizerie.

Acum trebuie sa ma duc sa inchid geamul ca sa nu mai fie zgomotul acesta asa de puternic pentru ca eu nu pot sa scriu. In casa la mine este mizerie si mie imi este sila sa fac curat. Ieri am venit de acasa, de la tara si pe autocar s-a asezat langa mine un om care mirosea si a transpiratie si a deodorant incat in sapte ore cat a durat drumul o fost o intreaga sfortare sa nu vomit. Tot timpul aveam senzatia ca vars, pana la urma m-am acomodat cu mirosul dar senzatia de voma nu mi-a disparut. Iar deodorantul era unul asa de urat, imi era sila de el, si acum imi vine in nas mirosul acela si simt o moleseala de voma. Am o problema cu mirosurile, poate am o problema la bila.

Omul este facut sau se face singur sa traiasca in mizerie. De aceea vorbeau tot timpul sfintii ca avem nevoie de o permanata curatire. Imi vine asa de greu sa scriu mai departe. Oare cum sa procedez?

Sa incep sa-mi zic lucrurile concrete, caci altfel aceasta carte ar fi foarte seaca, dar in acelasi timp simt nevoia si de putina actiune, pentru ca aceasta scriitura este cumva in aer. Dar de ce simt atata greutate sa scriu. Ar trebui sa scriu pur si simplu si cu asta sa las deoparte si alte prejudecati. Pur si simplu din placerea de a scrie orice, placerea de a scrie.

La tara am fost putin dezamagita pentru ca mi-am vazut parintii mai batrani si mi-a venit ideea sa scriu cartea aceea despre noi si despre copilaria mea. Dar tot asa, o mare greutate si o mare lene ma incearca. Aceste scrieri nu curg din mine ci eu imi impun sa le scriu, probabil si din cauza ca nu stiu inca metoda, dar aceasta metoda nu trebuie de mi-o caut, trebuie sa astept sa ma modific eu.

Mereu stirile sunt cutremuratoare, daca ar fi sa nu am putina imunitate ar trebui sa-mi pierd mintile daca m-as tot gandi la ele. Treburile zilnice ma ucid ca spirit, trebuie mereu sa tot renunt la scris pentru a face nu stiu ce, dar fara aceste treburi viata mea ar deveni seaca si neimportanta, nu ar mai avea consistenta. Prea multe treburi zilnice ma sustrag de la ceea ce am eu de gandit si de facut. De multe ori parca as fi int-o alta lume care-mi este straina dar si asa, nici o lume nu-mi este suficient de familiara ca sa ma simt bine in ea.

Trebuie mereu sa joc teatru, sa ma supun, sa ascult de altii, e o permanenta supunere si o permanenta rupere a libertatii mele de scritoare, o indepartare de lumea in care traiesc eu si o permanenta uitare a ceva ce nici eu nu stiu ce ar trebui sa-mi amintesc. Mereu am crezut ca ceea ce fac eu si ceea ce traiesc eu trebuie se fie cu totul si cu totul inedit, nu este asa, ceea ce traiesc eu toti oamenii traiesc, prea multa banalitate in jur si prea putina meditatie. Dar la ce sa meditez.

Tocmai asta ar trebuia sa fie aceste scrieiri ale mele, o permanenta meditatie la ceva si la cineva, dar cuvantul meditatie ma inspaimanta, ma umple de sila tocmai pentru ca l-au folosit unii din viata mea trecuta care mi l-au batjocorit, iar eu trebuie sa asociez vrand nevrand acest cuvant cu acea persoana pe care o urasc, o urasc din tot sufletul, si nu pot sa scap de aceasta ura si de acest dispret, si nu urasc numai acea persoana, simt cum urasc din ce in ce tot mai multa lume si tot mai multi oameni dispretuiesc pentru ca nu sunt asa ca mine, pentru ca nu sunt asa cum mi-am inchipuit eu. Cum sa ma agat de Dumnezeu ca sa nu mai urasc, ura asta ma distruge.

Urasc lumea si o dispretuiesc intr-o maniera ce nu ma credeam in stare. Acum trebuie sa plec la scoala, trebuie sa fiu la scoala la amiaza, urasc acest lucru pentru ca aceasta activitate ma sustrage de la scris si de la exercitiul meu zilnic. Sunt ingrozitor de plictisita de treburile asa zis importante. Daca m-as intoarce in curtea mea, in chilia mea, nu as face mare lucru, pentru ca nu pot, nu pot inca sa scriu ceea ce vreu eu sa scriu, inca nu am acea putere, oare de ce, pentru ca

nu am acea forta a mintii care sa ma lase sa fac acest lucru. Toate din casa imi sunt intr-o mare dezordine si imi este sila sa le asez, simt nevoia sa-mi scriu zilnic gandurile, dar gandurile mele ma inspaimanta. Mereu simt nevoia sa vad cat mai mult si mai multe dar sunt teribil de plictisita, pentru ca nu vad nimic important, toate sunt intr-o monotonie vesnica si oamenii teribil de limitati.

Dar de ce sa judec eu aceste lucruri, nu stiu, pentru ca mi-am formant o anumita parere despre mine si o anumita ambitie ma inghimpa tot timpul. Ca sa fii scriitoare iti trebuie si imi trebuie o infatuare si o ambitie iesita din comun, imi trebuie un nesfarsit orgoliu.

De multe ori imi zic si nu cred in asta, dar imi zic asa cu o jumatate de gand, nu ai suficient orgoliu sa ca fii o mare scriitoare, si de ce te-ai apuca tu acuma sa judeci lumea? Pentru ca un scriitor e un mare judecator.

De multe ori gandurile

De multe ori gandurile mele parca nici nu ar conta, dar ele ma infricoseaza foarte tare, imaginile mele devin asa de ametitoare incat ma identific cu ele si ma inspaimant. Ma simt zilnic asaltata de imaginile acestei lumi, ce sunt vesnic o provocare. Greu imi este sa raman libera din aceste confruntari zilnice. Mereu astept pe cineva sau ceva dar nu se intampla mare lucru, poate doar sa se realizeze acele lucruri si acele idei la care lucrez din greu. Totul ar trebui sa ma inspire ca sa pot gandi liber dar nu se inatampla asta, si nu stiu de ce, poate ca aceasta putere a mea de deliberare ma dezamageste. Este asa de greu sa gandesc de una singura. Ma atrage viata intr-o maniera asa de ciudata, dar imi trebuie timp sa o pot digera, sa o pot gandi. Mereu imi trebuie sa fac un tur de forta ca sa pot ramane eu si doar eu. Si cat de greu este acest sacrificiu, este un exercitiu zilnic al mintii, trebuie sa gandesc la mine insami si ma inspaimant de ceea ce gandesc, de ceea ce trebuie sa inchipui.

Ar trebui sa-mi definesc termenii care sa ma duca mai deprte spre intelegerile pe care le caut si care ma obosesc, ar trebui sa-mi revizuiesc fiecare imagine care mi se invarte prin creier si sa mi-o analizez, fiecare obsesie sa fie cunoscuta si inteleasa. Si atunci ar trebui sa ma definesc pe mine ca si constiinta particulara. Si cum sa ma definesc pe mine in lume? Care este locul meu si ce trebuie sa fac. Mereu mi se pare ca fac prea putin iar cuvintele ma depasesc si retraiesc o stare ciudata cand ele nu mai inseamna nimic pentru mine, sunt doar o simpla insiruire de semne.

Sa ma apuc sa critic, critica mi se pare atat de plictisitoare, nu e ceva care sa se potriveasca cu stilul meu. Ma aflu intr-o permanenta stare de a ma defini, de a ma exprima pe mine in cuvinte catre starile mele launtrice. Traiesc ceva ciudat fata de epoca mea, parca toate ar fi vechi, toate intamplarile ar fi una si aceeasi care s-ar repeta la infinit iar eu nu mai pot sa ies din

aceasta repetitie zilnica a acelorasi lucruri si de cate ori nu am scris aceasta idee, de cate ori nu mi-am dezbatut-o, dar fara nici un rezultat.

Vreau sa ma definesc mereu filosofic. De multe ori mi se pare ca nu e decat o ambitie absurda, o ambitie de a ma multumi intr-un gand fara nici un temei, pentru ca eu nu gasesc acest temei in mine, pentru ca mereu mi-l definesc ca pe o permanenta amanare a ceva cu totul si cu totul inedit cu privire la mine. Ma definesc filosofic, ce zicala, nu e decat o ambitie fara rost pentru ca eu sa ma mandresc si mai tare si dupa aceea sa-mi uit si pe mai departe cuvintele si sa nu ma mai gandesc le ceea ce mi-am zis si am zis despre mine.

Chiar si ceea ce scriu eu acum despre ce gandesc mi se pare asa de simplu si asa de stupid. Vreau foarte mult sa scriu aceasta filosofie la persoana intai dar nu stiu cum sa o fac, nu-mi gasesc cuvintele, nu-mi gasesc termenii, nu-mi gasesc definitiile.

Cand ma plictisesc

Cand ma plictisesc e semn rau, pentru ca in felul acesta eu nu mai gandesc bine si de aceea plictiseala asta imi intra in oase de nu mai vrea sa iasa. De ce ma plictisesc, la urma urmei nu e normal daca eu am marea pretentie că gandesc?

Eu sunt alta, ce vreau eu cu aceasta scriere a mea. Sa nu mai fiu ceea ce sunt sau sa vreau sa devin o alta persoana. Si de ce sa fiu asa de rea cu minei si cu altii? Sunt intr-o stare urata si traiesc intr-o tara provinciala, dar daca as trai intr-o altfel de tara oare cum ar fi. Sa nu mai fiu oare asa cum sunt acuma? Traiesc intr-o tara in care oamenii care vor sa scoata capul de sub capac primesc bobarnaci foarte puternici ca sa si-l bage la loc in oala si sa taca, sa nu mai vorbeasca. Adica eu nu am dreptul la cuvant? Atunci unde este greseala?

Eu cred ca la mine este problema, nu am stiut cum sa o abordez, de aceea lupta este asa de mare si de intensa. Care este iesirea mea din anonimat? Lupta asta de a iesi de sub capac care este si a omului comun este una foarte mare si eu nu am luat-o asa in serios, si asta din ce cauza? Pentru ca asa am vrut eu sau asa am hotarat eu sau asa s-a nimerit. Poate ca nu ar mai trebui sa las totul la voia intamplarii ci sa lucrez foarte organizat, dar cat de organizat sa pot lucra cu aceasta tara si cu acest oras si cu aceasta lume ca sa pot sa merg mai departe, asa cum m-am hotarat eu sa merg. Acum iarasi vorbesc despre mine insami in clisee.

Poate ca nu ar mai trebui sa mai bag pe nimeni in seama si sa imi urmez visul, directia pe care eu mi-am ales-o, insa nu stiu ce e cu mine de sunt asa de dezamagita, de ma simt asa de legata de oameni, cand de fapt cel mai important pentru mine este sa stau cat mai departe, retrasa, dar astfel nu sunt foarte singura? Simt tot mai mult, pe zi ce trece, ca lumea in care

traiesc se degradeaza si eu traiesc in ceva de care nu am habar pentru ca una este in carti si alta este in realitate. Lumea cartilor este asa de diferita de ceea ce eu vreau sa fac si sa devin, sau poate ca acea lume eu nu ar mai trebui sa o iau in seama. Asa sunt eu cu adevarat, ce trebuie sa fac.

Viata pe care eu o duc este una asa de frumoasa si de adevarata si de aceea eu sunt asa cum sunt, dar de ce ma misc asa de greu, de ce sunt in felul acesta? Vreau cu adevarat sa exist bine in lumea asta a spiritului, a creatiei mele, a visarii mele, a gandului meu? Asta este, dar cum sa merg mai departe pentru ca sunt singura, dar am fost eu alt fel decat singura, pentru ca eu numai in singuratate pot sa creez, numai stand in singuratatea asta pot sa meditez si sa fac voia lui Dumnezeu. Daca ar fi fost de la Dumnezeu sa fiu cu un barbat, Dumnezeu nu mi l-ar fi trimis?

Cum El a facut atat de multe lucruri pentru mine, atatea minuni, ar fi putut sa faca si asta, sa imi trimita un barbat care sa fie viata mea si sa facem aceste lucruri minunate impreuna. Dar nu se poate sa fac ceea ce fac decat intr-o mare singuratea si intr-o izolare aproape totala de lume. Numai ca eu nu de asta am nevoie, de un sot, de o casatorie adevarata in Hristos, nu asta e calea mea, pentru ca ceea ce eu vreau sa fac este cu adevarat foarte important pentru viata mea si pentru creatia mea. Inseamna ca trebuie sa fiu singura, chiar daca este cumplit si totusi numai daca esti singura esti cu adevarat puternica pentru ca numai in siguratate se formeaza limbajul interior.

Daca as fi avut nevoie de un barbat Dumnezeu mi l-ar fi trimis numai ca eu am o cu totul si cu totul alta viziune fata de tot ceea ce vreau sa fac si sa vad, am nevoie de o alta existenta, de acea singuratate care sa imi permita sa pot merge mai departe, sa inantez fata de tot ceea ce eu sunt acum, si daca ma lamentez nu pot sa mai creez, mi se pune intuneric pe minte. Lipsa iubirii este ucigatoare, este un cancer al sufletului si duce la moarte totala, caci este disparitia de la fata lui Dumnezeu, atunci de ce ma gandesc mereu la barbatul care nu ma iubeste si experimentez mereu neiubirea, cand ar trebui sa ma gandesc la El?

Nu pot sa scriu, nu pot sa pictez, nu pot sa fac nimic, pentru ca pe zi ce trece tot mai mult ma indepartez de El si viata mea devine asa de seaca si de neimportanta pentru ca viata mea cu Dumnezeu este alta.

Ma indepartez tot mai mult de Hristos si aceasta descoperire a Lui de catre sulfetul meu nu se produce si eu vreau sa merg mai departe cu tot ceea ce eu sunt sau asa cum sunt si cum pot sa fiu. Vreau sa merg mai departe cu El dar cum sa fie opera mea, gandurile mele, starile mele interioare, viata mea, eu cum sa fac binele, de ajung de ma indepartez asa de tare de mine si de menirea mea.

E foarte greu cu ceea ce eu vreau sa fiu.

Nu stiu ce-i cu mine

Cu mine se intampla ceva ciudat , eu pictez de foarte multa vreme, cred ca e mai mult o problema psihica de care ar trebui sa ma vindec dar nu stiu cum. Totul imi vine de la imaginatie si de la singuratate, daca as apela la un psiholog cred ca m-ar putea ajuta sau nu. Tot ceea ce percep eu nu vorbesc cu nimeni, poate doar atunci cand ma spovedesc, dar atunci imi spun doar pacatele mele si aceste lucruri nu prea le zic, desi o sa le spun, nu mai dureaza chiar mult, unele dintre ele le-am mai zis.

La mine se combina intr-o maniera foarte ciudata geometria cu pictura si totul se construieste pe panza si in minte, dar intr-o maniera atat de violenta cand lucrez cate 5, 6, 7, 8 ore in continuu, incat ma identific cu ceea ce vad, ma identific cu propria mea imginatie, imi pierd contactul cu realitatea, imi trag palme atunci, ma ud cu apa pe fata sa-mi revin, dar ceea ce mi se intampla nu e bine.

Ai perceput vreodata o linie in mod abstract? Ai perceput vreodata lumina cu mintea, sa percepi o sfera perfecta, sa percepi lumina din intuneric si asta sa incerci sa pictezi, si cand totul se duce de rapa, adica tabloul pe care il pictezi, sa vezi ca nu e decat o mazgaleala, iar ceea ce este perceput cu mintea ramane pentru todeauna ascuns si inchis intr-o lume necunoscuta, atunci nu stiu ce se intampla cu mine, nu stiu ce sa fac, atunci imi vine sa plang si chiar plang, plang fara motiv si de disperare, e un plans aproape ridicol.

Daca as picta aceasta frumusete, daca as putea vorbi despre frumusetea lui Dumnezeu in pictura, daca as putea vorbi despre El in pictura, as putea sa pictez asa cum nu s-a mai pictat pana acum. Eu pot sa pictez idei, de aceea cred ca am sa fac artele, a treia facultate, pe langa mate si filozofie. Mi-au vazut niste pictori lucrarile, au ramas uimiti, au spus ca neaparat trebuie sa invat cum se picteaza, pentru ca ceea ce am facut eu vrednic de un maestru sa nu mai fie accidental. As putea vorbi despre Dumnezeu si arta sa nu mai fie abstracta sau pornografica.

Dar a treia facultate ar fi prea mult pentru mine, sunt si eu om, nici nu stiu cum sa spun. Vorbesc de Biblie, Noul Testament il stiu aproape pe de rost, cele patru Evanghelii, am citit toata opera lui Staniloaie de mai multe ori, practic rugaciunea inimii, ce pot sa mai spun. Nu mai am putere sa merg mai departe, ma obsedeaza propriile mele idei, totul ma zapaceste.

Daca as putea scrie asa cum pot eu sa scriu, daca as putea sa pictez asa cum pot eu sa pictez, pentru slava lui Dumnezeu, adica sa-mi pun toate cunostintele mele in slujba Lui, dar nu pot, nu am putere, si vreau sa renunt, vreau sa renunt, e prea complicat pentru mine, e prea dur ceea ce as putea sa fac, nu am forta.

Cum as putea picta frumusetea lui Dumnezeu asa cum o percep eu?

SENTIMENTUL RATARII

De ce anume am eu nevoie, sa gandesc? Sa gandesc? Dar la ce sa gandesc? Trebuie sa-mi revin ca nu se mai poate sa fiu asa. Dar unde am fost eu anul acesta, unde am fost, parca as fi foarte departe de ceva esential, de ceva esential pentru mine, parca mi-as fi lasat deoparte toate visele tinetetii mele, oare trebuie sa traiesc de acum in colo fara aceste vise?

Se pare ca nici o idee nu-mi mai calauzeste mintea, sunt atat de seaca pe dinauntru, sunt o fiinta ratata si nu stiu ce sa fac s-o iau de la capat. Nu stiu ce sa fac, unde sa privesc, oare singura cale pentru a scapa de ratare este sa scriu, sa scriu, sa ma desfasor, sa ma analizez, sa fiu o fiinta vie si nu stearsa. Dar la ce imi ajuta atata analiza, unde vreau sa ajung?

Am pierdut sensurile de alta data, sensurile cuvintelor, nu mai am forta, nu mai am putere sa gandesc, totul ma plictiseste, absolut totul, si pictura mea si gandurile mele si cartile pe care le citesc si le-am citit, ma revolta, ma enerveaza, ma simt inutila si iubirea mi se pare fara sens.

Nu mai am putere sa ma rog lui Dumnezeu, nu mai am putere sa cred.

De ce nu pot sa ma revolt impotriva ratarii mele, de ce nu pot sa ma revolt si din aceasta revolta sa schimb ceva? Sa ma revolt impotriva copacului, sa ma duc langa el si sa-i strig:

-Tu pentru mine nu ai nici un sens, nu auzi, pentru mine degeaba existi, aici, in locul acesta sau altundeva. Si copacul mi-ar raspunde prin tacerea lui.

-Linisteste-te, linisteste-te, ce tipi asa…

-Tip, pentru ca sunt satula de atata liniste, sunt satula de atata tacere. Ani in sir am crezut ca tacerea asta ascunde ceva, dar nu ascunde nimic, doar timpul trece, atat.

-Si asta de aici ai citit-o din carti si acuma le spui cu toate cuvintele tale. Ti-ai insusit gandurile altora si trairile altora si tu ai uitat sa traiesti pentru tine.

Impotriva cui as putea sa ma revolt, impotriva soarelui, a lunii, ei stau intepeniti in locul lor si nu se intreaba nicioadata de ce lumineaza pamantul. Sa intreb pietrele de ce atata tacere, de nu se aude nimic nicaieri? Sa intreb pietrele de ce mi-au disparut visele? Dar de ce am tinut eu atat de mult la visele mele, ce am vrut eu de fapt, pe cine cautam si ce cautam si de ce ma simt eu acum o fiinta ratata?

Da, am intrebat piatra si am lasat-o in urma pasilor mei indiferenti. Piatra nu mi-a mai spus nimic. Dar mi-a zis ea oare vreodata ceva? Dar de ce am tinut eu atat de mult la visele mele, la visele tineretii mele, de ce, de ce? Cine eram de fapt si ce voiam?

Acum sunt o fiinta ratata pentru ca visele mele nu mai sunt. Sunt departe de ceva esential, de ceva esential care apartine vietii, de acel ceva, de ceva-ul pe care nu-l pot detine…de Dumnezeu, da, de Dumnezeu, care e acel ceva tainic si de neanteles.

Dar ce am vrut eu cu acest Dumnezeu de aveam capul atat de plin de visele care zburau la El? Visele acelea erau false. Eu visam ca sunt intr-o lume paralela cu lumea aceasta iar acum lumea aceea a disparut odata cu visul iar eu nu mai sunt. Sunt in lumea aceasta in care eu nu sunt, eu exist dar exist pe jumatate. Ma inspaimanta fiecare intrebare pe care mi-o pun in mod serios si atunci evit intrebarea, o aman, ce vreau, ce vreau?

Ce vreau Doamne cu intrebarile astea, ce vreau?

Atat de multe lucruri am vrut sa fac, o, iar acum nu mai pot sa fac nimic, am ajuns la secatuire. Am vrut sa trec prin toata cultura lumii, nu am reusit iar acum nu-mi mai foloseste aceasta dorinta, nu o mai vreau si nu o mai simt prezenta in mine.

Am vrut sa descopar ceva care sa fie numai al meu si sa spun lumii intregi despre descoperirea mea, nu am descoperit nimic. Am vrut sa-L iubesc pe Dumnezeu si L-am cautat cu infrigurare, iar acum nu mai pot sa-l iubesc. Dar L-am iubit oare? Am vrut sa iubesc un barbat, iar barbatul acela a disparut si am ramas cu barbatul din mine a carui fantoma o port pretutindeni, mi-o car in spate pe unde ma duc si nu ma pot elibera de ea.

Am crezut ca intr-o zi voi vedea lumina….lumina…lumina…..dar nu, lumina ce o cautam nu exista pentru mine si nu am gasit decat intunericul, de ce? Am crezut ca voi intelege ceva din tot ce se intampla cu mine, dar nu am inteles nimic. Acum, acum, ce fac acum, merg pe strada facandu-mi treburile zilnice si lucrurile astea ma dezgusta.

Privesc infrigurata la oameni si chipurile lor ma inspaimanta, merg cu privirile in alta parte, numai sa nu privesc la privirile oamenilor.

As vrea sa nu mai merg niciodata in pietele mari si aglomerate si nici in magazine sa nu mai intru, si nici cu masina sa nu mai umblu, nici pe jos nu vreau sa mai merg, nu vreau sa mai fac nimic. Dar nici sa mor nu vreau. Vreau sa descopar ceva, sa descopar ceva, ceva, acel ceva, care-mi dispare mereu si care ma infricoseaza. Oamenii intelepti l-au numit Dumnezeu. Eu vreau sa pornesc de la mine in cautarea lui Dumnezeu si sa nu astept ca Dumnezeu sa vina, pentru ca Dumnezeu nu vine, El este, El este prezent, El nu poate veni. El este tot timpul prezent cu mine, eu sunt cea care nu intelege taina asta, eu nu stiu sa inteleg, dar ce pot intelege?

As vrea sa alung din mine toate intelesurile pe care le-am dobandit pana acum si sa pornesc in cautarea altor intrebari si sa descopar alte si alte. Cele vechi, intelesurile cele vechi si-au consumat energia, daca eu raman doar la ele, nu mai fac nimic, nimic, dar ce vreau sa fac eu? Stau intr-o adormire permanenta, cartile ma plictisesc, nu le mai vad rostul, si eu la randul meu daca scriu o carte poate ca ea va avea aceeasi soarta ca mine, dar poate ca o scriu pentru mine. Oare ce carte imi poate vorbi despre ceea ce nu stiu eu si ceea ce caut? Aceste intelesuri noi numai in mine le por gasi, numai in mine le pot cauta, dar am pierdut tot, tot ce credeam ca este

pentru mine valoros a disparut. Sunt plictisita, plictisita, pentru mine nimic nu mai conteaza, nimic nu mai are sens, si totusi caut ceva, caut ceva si nu stiu ce anume. Ce este o fiinta ratata?

Nu stiu ce este o fiinta ratata, nu o pot defini, dar ii pot descrie manifesterile pentru ca eu i le traiesc. O fiinta ratata este o fiinta care si-a ratat menirea pentru ca nu si-a inteles-o, nu si-a inteles-o pentru ca nu a luptat ca sa si-o inteleaga, nu a avut destula vointa ca sa se revolte impotriva ei ca sa schimbe ceva in ea. Eu stiu ca sunt o fiinta ratata, ma uit la mine, ma analizez si vad ceea ce sunt si cum sunt. In ce consta ratarea? In lipsa de vointa de a ma schimba permanent, de fapt nu stiu, nu stiu de ce anume am eu nevoie ca sa nu mai fiu asa?

Imi privesc activitatile exterioare si pulsurile constiintei si stiu ca nu mai exista nimic care sa mai poata fi trait cu pasiune, nu mai exista nici o idee mare la care sa pot visa, eu sunt acea fiinta ratata care crede ca nimic in viata nu mai poate fi important. Da, da, la mine visele nu mai au nici o vointa de a fi, energia lor nu mai e prezenta in mine dar nu pot sa ma revolt, nu mai am putere.

Traiesc o liniste care nu-mi spune nimic, o liniste care nu ma scoate din inactivitate, o liniste care ma adanceste in somn. Am tot ce-mi trebuie ca sa duc o viata lipsita de grija zilei de maine, am ce manca, am unde dormi, am un servici care ma inchide, pot trai linistit, dar imi lipseste esentialul, golul si pustiul ma inconjoara oriunde m-as duce si de aceea sunt trista, chiar daca sunt foarte vesela in exterior. Pustiul launtric creste incet, incet in lumea constiintei mele. Sunt o profesionista, actionez in conformitate cu niste legi, care-mi creeaza maini de robot, da, si mi-am tradat copilaria. Am imbatranit inainte de vreme. Stelele sunt pe cer ca si soarele, copacii infrunzesc, infloresc si sunt acoperiti de zapada, astea sunt pentru mine doar o imagine absracta.

Eu privesc doar prin geamul unei masini, prin geamul unei case si atat, totul e la fel, nimic nu se intampla. Pana si aerul imi e greu sa-l respir daca e prea curat. Daca zgomotul isi micsoreaza intensitatea, simt ca nu-i pot suporta linistea. Nu mai am nimic in care sa cred, nu mai cred nici macar in mine insami si totul devine o boala de nervi.

Imi lipseste esentialul, acel ceva pe care nu-l pot defini, dupa care umblu orbecaind si dupa care imi pierd linistea interioara. Dar ce sa fac cu aceasta liniste interioara daca nimic nu se intampla in interior, nimic, nimic!

Oare vreau sa ies din interiorul geamurilor mele de sticla si sa strig ca sa acopar tot zgomotul din lumea care imi acopera sufletul, sa strig pentru ca aceasta liniste a somnului si a mortii sa nu-mi mai intre in oase, vreau sa scap de aceasta liniste, vreau oare sa scap de ea, sa urlu, sa urlu, sa urlu atat de tare, si cum as putea atunci sa domin zgomotul si linistea din mine ca eu sa nu mai fiu o fiinta ratata?

Dar Dumnezeu? Oare daca scap de toate inchistarile, de toate intelesurile mele consumate, nu as putea sa vin la El, pentru ca dialogul Lui cu mine sa fie altul. Daca ma revolt

impotriva mea, impotriva golului care ma inconjoara, intr-o clipa de liniste, de tacere….apare El, acel ceva nestiut, care sa ma vindece de acest cancer al sufletului, care este ratarea. Poate ca in acest gol al meu va aparea El.

Uneori, lacrima mea de revolta curge intr-o lumina sincera….Poata ca totusi nu sunt o fiinta ratata, in fata mea si in fata lumii sunt o fiinta ratata, dar poata ca in fata Lui inca nu.

Despre sentimentul de a fi I

Nu mi se potrivea absolut de loc si eu m-am saturat sa fac ceva doar de dragul unui titlu sau al unui examen, am abandonat pentru ca eu voiam sa fac ceva care era esential numai pentru mine insami, ceva care sa fie numai al meu, si care sa nu ma intereseze decat pe mine. Adica sa am libertate si mai ales libertatea de a gresi, de a merge in eroare si sa-mi dau singura seama ca gresesc.

Daca imi arata altul greselile eu nu mai sunt in propria mea cautare, nu mai simt nici un fel de satisfatie si plec, dar nu, eu am nevoie de libertatea de a gresi…si daca gresesc ce, cautarile mele sunt doar ale mele, ajung singura la propriile mele certitudini, pana la urma fiecare isi traieste propriile aberatii, de ce nu mi le-as trai linistita si eu pe ale mele….am exagerat putin.

Sa fiu, sa fiu, sa fiu, mereu sa fiu, dar unde sa fiu, in ce lume sa fiu? Sa fiu in lumea aceasta pe care eu o vad cu ochii. Sa fiu, mi-e frica de aceste cuvinte. Am aceasta senzatie de frica, frica mintii mele care gandeste. Constiinta mea este si vrea sa fie, oare de ce? Sa fie fara de timp, fara de loc.

Aceasta traire ca sunt, acest sentiment ca exist, ma umple de spaima, chiar mi-e frica atunci cand constientizez ca eu sunt, eu sunt si voi fi mereu. Uneori simt o bucurie imensa ca sunt, o bucurie teribila, iar ca sa te poti bucura ca esti trebuie sa te vezi pe tine ca esti, ca esti, adica sa ma vad pe mine ca sunt, sau altcineva ar trebui sa ma vada pe mine si sa-mi spuna ca sunt si eu sa-i spun celui care ma vede ca este si ca noi suntem amandoi. Si totusi acest sentiment ca eu sunt nu este acum o bucurie pentru mine, el vine cu frica si cu teama, imi este teama sa spun ca eu sunt chiar in clipa asta.

Imi este mult mai simplu sa spun ca eu fac diverse lucruri, chiar mi le pot contabiliza si mi le pot descrie, imi este mai usor sa spun ca sunt atunci cand ma raportez la ceva anume, dar daca nu ma raportez la nimic imi este teama sa ma vad pe mine ca sunt, goala de orice determinatie, si atunci cred ca eu sunt, cand ma vad pe mine ca sunt, in afara de orice raportare la nimic, sau numai la raportarea la altceva sau la altcineva, la Dumnezeu.

Da, am sentimentul ca sunt numai cand ma raportez la El, da, dar cat de dificila este raportarea asta.

Cand eu spun despre mine ca sunt, incerc sa ma rup de absolut orice relationare, e de fapt mai mult o incercare, sa ma gandesc pe mine abstract, sa ma gandesc pe mine ca sunt, fara sa ma raportez la nimic, e ca un fel de tinere a respiratiei. Aaa… adica, daca eu nu as mai avea atatea relatii cu exterioritatea sau chiar cu mine insami, as mai putea spune ca sunt? Oare eu nu as putea spune ca sunt si fara sa am multitudinea de raportari la exterioritate …poate ca m-am departat deja de esential.

Sa fiu, sa fiu, de ce m-am agatat de acest cuvant, de parca acesta ar fi totul pentru mine? Sa fiu, sa fiu…e carteziana intrebarea, sa ma leg de gandire, dar imi mai trebuie inca ceva, ceva, imi mai trebuie o stare, starea de inactivitate si aceea de a face ceva, constientizez ca sunt pentru ca fac ceva. Fac ceva? Fac eu ceva, si ce fac eu anume. Aceasta faptuire a mea e tot legata de mintea mea, e o activitate a mintii.

Si totusi eu as vrea sa-mi descriu acest sentiment al faptului ca eu sunt. Eu constientizez si totusi nu pot spune mare lucru despre mine ca sunt atunci cand am constiinta existentei mele.

Oare ca sa pot spune despre mine ca sunt nu ar trebui sa existe cineva care sa auda ce spun, adica sa pot marturisi unei alte constiinte ca eu sunt, iar contiinta aceea sa priveasca la mine.

Daca eu as fi singura pe lume, doar un singur om pe pamant, as mai putea spune despre mine ca sunt? Oare acest sentiment al existentei nu implica pe acel cineva la care eu sa privesc si el sa priveasca la mine. Eu sunt pentru ca eu pot spune cuiva ca el este si el imi poate spune mine ca eu sunt. Dar eu? Acel cineva nu pot fi eu, eu nu pot sa-mi spun mie insami ca sunt? Ba da, dar ca raspuns la mirarea celui care mi-a privit mie existenta si m-a adus la contientizarea existentei mele.

Eu sunt pentru ca-i pot spune acelui cineva ca el este si pentru ca el mi-a spus mie tu esti.

TRAIESC INTR-O LUME CARE MA LIMITEAZA

De ce are nevoie omul de Dumnezeu? De ce am eu nevoie de Dumnezeu? Cand vorbesc la persoana a treia si zic omul, parca ma depersonalizez si nu mai vorbesc despre mine. De ce am eu nevoie de Dumnezeu? Un raspuns il am, memoria mi-a stocat raspunsurile altora, am aceste raspunsuri gata preparate si le folosesc in stari de frica, de slabiciune. Dar eu vreau alte raspunsuri, vreau sa-mi descopar propriile mele raspunsuri.

Ideea care mi-a venit acum in minte suna cam asa: pentru ca omul sa poata sa iubeasca un alt om ar trebui mai intai sa stie sa-L iubeasca pe Dumnezeu, sa caute si sa descopere aceasta iubire. Dar de ce cuvantul iubire ma fascineaza atat de mult? E o realitate atat de plina de sensuri, de intelesuri, incat parca nu-mi mai spune nimic. Omul foloseste cuvinte, care sa exprime dragostea lui Dumnezeu, asemanatoare cu dragostea pentru un barbat sau pentru o femeie. Eu simt ca aceasta dragoste e asemanatoare cu jocul unui copil. Copiii se joaca si in joaca gasesc libertatea. Iubirea sta in joaca.

Eu am nevoie de Dumnezeu atunci cand ma joc de-a cuvintele. Cred ca iubirea este mai intai pentru Dumnezeu, iubire inseamna mai intai singuratate, o nesfarsita singuratate. Iubirea si suferinta se consuma in singuratate, intr-o nesfarsita singuratate. Cat de multi oameni au spus cuvintele astea, dar si mai multi oameni le-au trait fara sa le spuna. Dar de ce am eu atat de mare nevoie de Dumnezeu? Traiesc intr-o lume limitata, intr-o lume care ma limiteaza si in orice alta lume daca as fi, as fi la fel de limitata, as simti efectele lumii care ma limiteaza. Lumea pe care o traiesc ma limiteaza. Orice este trait te limiteaza. Dar poti sa nu traiesti, nu poti sa nu traiesti si tot ce traiesti te limiteaza.

De aceea suntem mereu in cautarea unei realitati, a unei lumi pe care o traiesti si care sa nu te limiteze. Exista oare o asemenea lume, o asemenea realitate, care odata traita sa nu-i mai simti limitarile. Cred ca in asta consta nevoia noastra de Dumnezeu, credem ca daca traim realitatea lui Dumnezeu, aceasta realitate nu ne mai limiteaza. Si cred ca aici este iubirea, omul ar trebui mai intai sa-l iubeasca pe Dumnezeu si dupa aceea sa caute iubirea pentru el insusi si pentru o alta persoana. Numai ca trece o viata intreaga in care omul se limiteaza intr-o iubire pentru o alta persoana fara sa o aiba si pierde realitatea iubirii care-ti da libertatea.

De aceea libertatea este atat de greu de gasit, pentru ca omul traieste intr-o lume care-l constrange si omul nu-si poate depasi niciodata aceste limite, practic libertatea este imposibil de atins. Libertatea este o utopie, sau o dorinta care doare.

Eu vrea sa fiu libera, sa traiesc efectiv libertatea si aceasta imposibilitate de a o trai ma condamna la suferinta. Exista atunci o salvare, unica de altfel pentru mine, ma arunc fara voia mea in mental, experientele mentale devin pentru mine cu rol terapeutic. Trairea constienta a acestei limitari duce la constientizarea unor nevoi spirituale, adica trairea libertatii doar la nivel mental. Asa se explica de ce sfintii traiau intr-o pestera dar erau liberi, erau liberi mental. Nu, erau liberi, pentru ca traiau experienta lui Dumnezeu, o experienta care aduce libertatea, dar cum sa gasesti, cum sa descoperi asemenea libertate, asemenea experienta mentala. Sfintii traiau in limitarea unei pesteri, eu traiesc in limitarea unui servici. Acolo era experienta padurii, aici e experienta strazilor unui oras si a cladirilor cu oameni pe care ii vezi zilnic si raman pentru tine pentru totdeauna niste necunoscuti.

Traiesc intr-o lume care ma limiteaza si nu pot depasi aceasta limita pentru ca nu stiu in ce consta aceasta limitare, nu o pot constientiza. Nu este doar o limitare fizica, este mai intai de toate o limitare mentala. Si atunci in ce consta eliberarea, in ce consta libertatea. In iluzia mentalului sau in suferinta unei realitati imposibil de trait? Dorinta apasa, dorinta de a trai si realitati care nu duc la limitare impinge constiinta la suferinta. Atunci care e lumea constiintei, constiinta care e suprareala, pentru ca este mentala. Dar exista si o realitate a mintii, exista si o realitate a mintii care-l poate primi pe Dumnezeu in cuvant. Atunci ce-i de facut cu o astfel de realitate.

Punctul de la infinit I

Nu mai pot sa mai pictez, am doar o singura imagine in creieri care ma obsedeaza, punctul de la infinit, un punct in cosmos teribil de luminat si de unde vine lumina, dar nu stiu cum sa fac ca aceasta lumina sa fie din interiorul spatiului pe care-l desenez…nu pot sa gandesc, mi-e somn in continu si asta ma enerveaza cel mai tare. Nu, pentru lucruri atat de mari imi trebuie o forta interioara tot asa de mare si nu am de unde sa o iau pentru ca sunt o fiinta slaba …nu am putere, nu am …nu stiu ce nu am …traiesc intr-o lume care ma limiteaza si nu pot depasi aceasta limita….stiu ca singura mea condamnare e singuratatea…singuratatea mentala….nu mai scriu nimic ….

Asa este, asa este, are perfecta dreptate gandul meu, trebuie sa am rabdare si sa fiu deschisa, dar pot, pot sa mai am rabdare, eu care fac unele lucruri in viteza cea mai mare, pictura asta… ca sa nu pierd ceea ce simt si ceea ce vad, cand totul e trait la maxim si cu putere, mai am rabare? Nu vine oare totul facut de la inaltime, in fuga calului si la urma urmei de ce, de ce atata rabdare, ce sa astept, ce, sa mi se intample, ce.

Ceea ce este atat de interior nu se poate consuma decat la intensitatea ceea mai mare, fara rabdare si fara nici un fel de opreliste, de limita…m-am saturat de atatea rabdari prajite !!!!!!!!!!!!!

Mi s-a intamplat ceva astazi, adica aproape acum, si daca meditez, poate as putea gasi o sugestie, nu stiu, nu stiu de fac bine analizand asa ceva, eu despre asta nu vorbesc cu nimeni, mi-e si jena sa zic…iarasi am facut ce nu trebiue, m-am apucat de pictura, cu aceasi idee care ma obsedeaza de ceva vreme, punctul de la infinit, dar imi este atat de frica incat imi vine sa plang. Punctul de la infinit, lumina, ceva atat de perfect, matematic, nici nu stiu cum sa zic.

Astazi am fost cu autobuzul si ma uitam pe geam si dintr-o data totul deveni energie, lumina, totul avea atata putere, lumina era pretutindeni, chiar daca era noapte, dar a durat numai pentru cateva clipe, nu, nu, n-o luasem razna…m-am apucat de pictat, bineanteles, dar in culori

tari, galben, rosu si contraste puternice, ce pictam avea atata putere, avea atata energie, incat nici trup nu mai aveam, devenisem culoarea si energia aceea care emana din imaginatia mea. Doamne, nu stiu ce sa zic, imi era atat de frica, pentru ca imi disparusera gandurile, nu eram decat ideea aceea de lumina, nu-mi pierdusem contactul cu realitatea, dar mie imi era frica ca as putea s-o pierd…ce pictam dar mai ales perceptia mea interioara era teribila, lumina aceea parca striga in sunet pur.

Am ascultat cam multa muzica in ultimul timp, si muzica asta imi face sa-mi incinga creierii cu imagini…nu pot sa spun mai mult, dar mi-e atat de frica, Doamne, ce-o sa se aleaga de mine, nu pot sa spun, doar asa, ca pot sa scriu, poate ca am exagerat eu…, stiu ca toate astea nu se spun, nu se vorbesc cu nimeni, ca nu exista decat o nesfarsita singuratate…dar….La mine lumina e atat de puternica atunci cand pictez, dar nu e vorba de lumina de la bec ci e vorba de o lumina pe care o percep cu mintea. Eu ma confrunt de foarte multa vreme cu chestii de astea si nu am avut nici persoana si nici curajul si nici motivul sa discut despre.... pentru ca imi vine foarte greu sa ma exprim. Am incercat sa scriu despre cum percep eu aceasta realitate.

Punctul de la infinit este un spatiu pe care in masura in care te apropii de el se largeste devine infinit, plin de energie si de lumina, e ca o trecere de la ceva la altceva, ca o depasire a limitei....dar nu pot sa scriu mai mult despre asta, trebuie sa ma gandesc.

Asta e, ca la mine nu exista nici un fel de stare de transa, nu-mi provoc eu asa ceva, nu stau cu mainile sub cap sau intr-o anumita pozitie relaxanta sau incomoda, sau obisnuita si-mi zic acum meditez, acum eu ma gandesc la punctul de la infinit, nu meditez la asa ceva, pur si simplu se intampla totul dintr-o data, ca o lovitura in moalele capului si atunci intru in panica si nu mai stiu ce sa fac.

Tehnicile monahilor, de rugaciune si de meditatie nu le exersez, decat rugaciunea inimii cu ritmarea respiratiei, dar asta numai cand ma culc, cand nu pot sa dorm, cand am insomnii, cand am timp liber si pot sa stau undeva jos, dar nu e ceva organizat. Daca rugaciunea inimii o cuplez cu gandurile, cand merg nu mai pot sa ritmez respiratia….rugaciunea inimii imi ordoneaza gandurile, imaginile, numai ca tehnica nu mai fuctioneaza atunci cand am starile astea, nu mai merge absolut de loc. Eu am nevoie de ceva concret, pentru a-mi explica mie momentul acela, nu de ceva teoretic, teoria e buna, dar dupa si inainte nu atunci.

Am tot reptat in minte chestia asta ca s-o pot scrie. Imi apare cuvantul in minte…punctul de la infinit…asta e de foarte multa vreme in capul meu, nu stiu de cand, e de la matematica…automat cuvantul e insotit de niste imagini, care nu sant convingatoare pentru mine.

Apoi imi zic, ce-ar fi sa pictez chestia asta, puntul de la infinit, oare cum ar veni…hai sa pictez. Dar m-am gandit la asta peste tot pe unde am putut, la ore, pe strada, oriunde, fara sa

ordonez ceva, o dezordine ordonata, ca sa zic asa, pentru ca totul se invarte in jurul acestui punct, in jurul acestei idei.

Bun, ma apuc de pictat, o schita, doua, trei, 4 ….10…31….nu-i bun, nu seamana, nu-i bun, nu seamana cu ceea ce vreau eu sa fac, cum vreau eu sa arate, trebuie sa fie ceva, nu stiu cum, dar trebuie sa arate, altfel. O pauza, de cateva zile, o saptamana, nu stiu cat, poate mai putin, poate nici atata, mintea nu cedeaza, au disparut vechile imagini despre ideea asta, in cap nu mai am nimic, e ca un fel de golire, mintea nu cedeaza si eu insist, gandesc, gandesc, caut, cu ambitie de neanlaturat, trebuie sa vad, trebuie, ambitia creste, creste vointa, se produce un fel de pictare mentala, apar putin cate putin vechi imagini amestecate cu cele noi, apare ceva nou in cap.

A, da, imi zic, parca asta ar merge, ma apuc din nou de pictat, mai fac inca 50 de schite care nu sunt bune de nimic dar pe care nu le arunc, incet, incet, ideea asta care nu merge se transforma in obsesie, imi sta pe creier, ca in adolescenta cand rezolvam probleme de matatematica si nu-mi ieseau, atata insistam cu mintea pana cand …pana cand ii dadeam de capat….daca ii dadeam, totul e un fel de matematica, ca atunci….imaginile nu ies, sau iese ceva aproximativ, care-i intr-un fel bun, ma satisface, pe moment sunt multumita, imaginea nu-mi mai sta pe creier asa de mult, mai respir si eu putin sau renunt, dupa care tot acolo ma gandesc, punctul de la inf p.i. p.i . pi . si tot asa, si fara sa vreau mintea mea numai aici sta intepenita…si ma tot gandesc. Parca as vrea sa izbesc cu capul in ceva, sa sparg, dar nu pot…dupa care iar uit …

Apoi merg cu masina, nu stiu cand, intr-o seara, nu stiu, nu ma gandeam la nimic, poate ca ma gandeam la niste tampenii, sau ziceam rugaciunea inimii, sau ma gandeam la Dumnezeu, nu stiu …ma uit pe geam si dintr-o data totul devine lumina, desi e intuneric, printre case, printre blocuri, si asta pentru cateva clipe, o fractiune de secuanda, nu stiu…aaa ce-a fost asta…am luat-o razna….mai merg cu autobuzul pana in Romana, ma dau jos, o iau pe Caderea Bastiliei, acolo intuneric dar luminat de becuri, ma gandesc din nou la imagine, la punctul de la infinit.

Toate imaginile mi se bulucesc in cap, sunt singura si merg cu capul in jos bagat in gulerul paltonului, deja nu mai pot controla eu imaginea, pentru ca mintea mea lucreaza singura, imaginile astea se bat cap in cap, dintr-o data o intrebare, poate am ratacit drumul, poate nu mai ajung acasa.

Imaginea asta ma rupe de ceea ce gandeam, mintea lucreaza intr-un fel singura. Undeva in fundal astea sunt prezente, dar nu asa tare, ajung acasa, intre timp teama am depasit-o, aproape ca am uitat, rad, vorbesc, mananc, toata lumea se linisteste, nu mai am nimic de facut, sunt linistita si dintr-o data imi zic, ce ar fi sa ma duc sa pictez….si pictez...

Imi pun carton mare, cat mai mare, am nevoie de spatiu ca sa ma desfasor, imi pun culorile, si la treaba…bun …toate bune si frumoase, iese un tablou care-mi place foarte mult, sunt

multumita …dar gandul nu-mi da pace, sa mai incer odata, ce ar fi sa mai incerc o varianta…pun alt carton, mai mult galben, mai mult rosu, am nevoie de mai multa lumina, si mai mult contrast, trebuie sa fie ceva mai puternic, tabloul acela e bun dar e prea slab, galbenul e foarte puternic, de galben am nevoie, galbenul inseamna lumina, si incet, incet, ochii devin parca mai mici, se ataseaza de culoarea galben, si tot dau cu pensula, galben, galben, incep sa-mi tot repet in minte, se incheaga tabloul si gandurile din cap, acum e vorba de o apropiere de lumina, de P.I. spatiul acesta trebuie sa fie mai aproape, mult mai aproare, cu cat te apropii devine infinit, totul devine dintr-o data foarte linistit in minte si tot stau cu ochii in galben, si zic in gand, galbenul acesta e lumina, parca ar striga lumina, sunt aproape de sfarsit, nu chiar, da, da si putin rosu, raze de lumina, parca ar tipa lumina, parca ar curge, aici e totul explozie, cand esti aproape de lumina, lumina, brusc imi apare imaginea luminii din autobuz, nu mai vad nimic decat lumina aceea care m-ar absorbi in ea, o frica teribila, acum nici nu mai stiu bine ce-a fost, am inceput sa tremur pentru ca nu mai eram sigura de gandurile mele, nu era o lumina de afara ci era o lumina provocata de galbenul de pe toblou, imi vine sa plang de spaima, m-a apucat si tremuratul de frica, ma indepartez de tablou, ma misc prin bucatarie, ma duc de colo colo, imi mai trece putin, ce-a fost asta, raman ca tampita, ma rog la Dumnezeu, Doamne, sa nu-mi pierd mintile, o spaima care mi-a ramas in oase, totul s-a intamplat atata de repede ca am ramas uitandu-ma la tabloul care are culoarea galben, rosu, contrast, e intr-un fel asa cum il voiam, dar ce-a fost asta?

Trebuie sa-l termin…nu prea mai am chef, deja sunt obosita, dar trebuie sa-l termin, iau din nou pensula in mana, pictez, dar nu mai pictez in galben, pun culori reci, ma uit din nou la tablou, muzica, zic, lumina canta in sunet pur, e ceva care se indeparteaza, dar lumina ramane prezenta. Am terminat tobloul pana la urma cu mare greutate, parca ar fi trebuit sa o iau din nou de la capat…dar mi-a ramas o frica teribila in oase, sunt obosita, teribil de obosita, ma duc sa ma culc, nu pot sa dorm, am insomnii, imaginile imi curg lin prin fata ochilor, foarte lin, retraiesc totul cu incetinire, iar frica se asterne peste mine cu o durere de cap insuportabila.

Totul a fost ca o lovitura de trasnet, nu am povestit cum trebuia, dar mai mult nu pot. De ce imagine sa ma agat ca sa ma ancorez din nou in realitate, oricand vreau eu si cu mare siguranta, si de ce ordine e vorba aici. ..ce sa ordonez…. Aici e vorba de o lovitura in moalele capului, nici nu stiu cum sa zic, pentru ca ceea ce zic e doar comentariu…dar oricum am inteles perfect despre ce este vorba…si am povestit ca sa ma inteleg pe mine insami. Dar sunt foarte obosita, chiar acum sunt obosita dupa ce am scris asta….. Am sa ma duc sa-mi cumpar masina de spalat astazi, una usoara din plastic ca sa o pot cara dupa mine si sa spal repede la ea.

Nu e bine sa traiesc cu intensitate asa ceva, dar nu am ce face…o sa ma dresez eu cu timpul.

Devin pentru o fractiune de secunda culoare, insasi tabloul pe care il pictez si asta ma deruteaza foarte tare, dar asta se intampla de foarte multa vreme, nu de astazi, de ieri....nu am timp sa scriu .

Este perfect adevarat ca noi avem simturi interioare, mentale, tot asa simt si eu, exista ceva in interiorul nostru foarte, foarte puternic care nu se distruge, nu se volatilizeaza in nici un fel de experienta, este vorba de un eu interior care ne apara, este perfect adevarat, dar problema este cum constientizez eu acest eu unterior, cum constientizez eu aceste simturi interioare, cum le fac prezente in mine, mai la suprafata, sau mai exact cum lucrez cu ele, cum le fac operationale, viabile, eu ma incred acestiu eu superior care ma apara, pentru ca acesta nu este destructibil, este indestructibil, dar cum e cu putinta aceasta certitudine, pentru ca necunoasterea estea cea care ma impinge la frica, la stari de nesiguranta, ceea ce traiesc eu nu este zilnic perceput ci doar in anuminte momente, ceea ce fac eu acum, incercand sa vorbesc despre asa ceva, nu este decat o incercare de reamintire a ceea ce a fost si inca mai este prezent in constiinta mea, dar starea aceea se indeparteaza foarte mult de mine, aproape ca-mi devine complet necunoscuta, eu nu o mai pot repeta si inca ceva, daca pedalez prea mult pe chestia asta simt o stare de respingere fata de aceasta problema.

Eu acum nu mai pot sa mai pictez, nu din frica ci nu mai suport energia culorilor, sunt prea tari pentru mine, experienta avuta a fost atat de puternica incat pentru o vreme am nevoie sa ma indepartez de ea.

Cum sa ajung din nou la starea de liniste, pentru ca asemenea experiente imi tulbura tare mult ritmul de viata, am foarte mult de munca si asta mi-ar face sa ma simt bine, simt nevoia unei pauze, simt nevoia mai mult sa ascult, sa ascult ceva, nici eu nu stiu precis, dar care sa ma linisteasca, dar nu muzica, pentru ca asta ma inebuneste de cap, sa ma plimb prin aer liber, dar si asta ma duce cu gandul tot acolo, la acea experienta, simt nevoia, nu sa vorbesc despre asta ci sa ascult altceva, sau sa imi vorbeasca cineva despre altceva sau tot despre asta dar altfel…oricum a fost mult prea dur ceea ce am trait eu si am sa vad cum am sa ma descurc in continuare.

Simt nevoia sa ma plimb prin aer liber si sa ma detasez incet, incet de ceea ce a fost…poate discut despre aceasta detasare.

Am nevoie de liniste…pace interioara, calmitate….linistea aceea interioara care-mi da forta sa-mi pot pune ordine in ganduri si in ceea ce am sa fac in urmatoarele zile.

La intrebarea esentiala, ce simt cand am o a stfel de stare, ma identific cu imaginea mea din minte, cu ceea ce vreau eu sa fie in acel moment, numai ca totul s-a petrecut asa de repde incat nu tin minte acel moment decat de o lumina puternica si de ceva, ca de un sunet, dar nu e muzica care o auzi in mod concret ci era ceva, ceva pur, pur. ..nu stiu sa explic….stiti ce e aceea

puritate…. puritatea ce este, nu exista asa ceva in realitate, ca muzica pe care o cantati la vioara e ceva pur…o canti si dispare pur si simplu, nu o poti materializa, ea exista si nu o poti cuprinde cu mainile, puritatea asta ramane imprimata in noi, ….cam despre puritatea asta este vorba…si asta este ceea ce simtim noi…ceea ce este atat de apropiat si de indepartat incat nu poate fi cuprins cu mainile, decat vazut cu niste ochi interiori, simturi interioare.

Chiar asa si fac, imi trag palme si apoi ma spal pe fata si trag aer in piept mult, cat se poate de mult. Partea cea mai afectata a corpului este zona de dupa cap, ceafa, creierul mic, gatul care face legatura dintre corp si cap, si umeri, partea din spate.

Dar mai ales partea de dupa cap ma doare groaznic dupa astfel de stari. Trupul acesta e foarte important, e o realitate perfecta, Hristos a inviat cu trupul acesta, pe care il purtam noi, deci prin intermediul lui putem ajunge la cunoasterea unor realitati, taine ale lui Dumnezeu nebanuite de noi, care nu sunt nimic altceva decat darurile lui pentru noi, si pana la urma si interesul lui, ca sa zic asa, pentru ca el nu poate urmari nimic altceva decat evolutia noastra cat mai spectaculoasa, asta si asteapta el de la noi.

Ceea ce as mai vrea sa discut este o experienta de acest gen cand eram de 25 de ani, tot cu pictura, nu mai tin mare lucru minte, dar o sa redau in cateva cuvinte faza. Eu cand pictez, pictez si cu trupul, adica si trupul participa la ceea ce fac eu, daca eu pictez in galben, simt in corp energia acestei culori si ceea ce pictez eu are putere, eu ma sint altfel, adica corpul este o realitate teribila dar nu trebuie pedalat numai pe asta, lucrurile nu trebuie vazute numai intr-o singura directie, ci e ca si cum a-i fi in centrul cercului si ai putea sa vezi toate razele lui, nu te-ai afla undeva pe frontiera si te-ai uita numai pe o linie.

Nu m-am dus la cursuri cam doua saptamani si am stat numai in casa, si intr-o zi am fost dominata de niste imgini care erau atat de puternice in minte ca nu le puteam alunga.

Imaginea: eram intr-o camera intunecata si in intunericul acela unde luminoase ca niste arce de cerc si puncte luminoase intrau in contact cu corpul meu, unele erau mai violente altele erau foarte plutitoare.

Era ca un fel de dans intr-un cub negru, singura lumina erau doar liniile acelea care erau foarte, foarte luminate, strident luminate. Imginea aceasta se facea prezenta in mine cu intermitente, dar era foarte puternica cand aparea. Noaptea m-am apucat sa pictez asa ceva. Am pictat pe un carton ceva care nu a mers de loc si am stricat vrand sa refac, insa culorile cum le pusesem eu devenira dintr-o data pe pensula mea si de modul cum miscam mana intr-un cerc negru pe un spatiu gri, nu stiu, pentru cate momente am avut perceptia haosului, simteam cum ma descompun, cum devin spatiul acela negru, am crezut ca-mi pierd mintile…faza asta mi-a slabit pentru multa vreme, cam peste un an, rezistenta mentala, am fost si am spus duhovnicului

si m-a impartasit imediat si mi-a spus sa am mare grija ce fac, e mai bine sa nu mai sondez asemenea realitati daca nu sunt in stare sa le stapanesc.

Nu mai tin minte decat senzatia de disparite fizica, de moarte, de haos, negrul acela care ma cuprindea, care devenea una cu mine. Dar nu mai tin minte mare lucru pentru ca am uitat si nici nu mai vreau sa-mi mai reamintesc. As vrea sa discut doar asa pe margine.

Oare nu exista decat geometria aceasta pe care o predau eu? Nu ar putea sa existe si geometria punctului de la infinit? Cea mai importanta este faptuirea…a faptui inseamna sa aduci la existenta…sa faci ca ceva sa fie…nu e suficienta numai ideea….e necesar ca ideea sa fie…adica sa fie adusa la existenta…adica tu ca om sa faptuiesti…sa faci ca sa poti exista…oare asta sa fie pictura… sau arta…sau ceea ce cautam noi? Nu prea stiu….dar ca ceva sa existe, sa fie…trebuie sa fie facut de cineva…acel ceva ce exista nu exista de la sine…el este faptuit…

Ce minunat ca sunt atat de libera si nu mai trebuie sa dau socoteala la nimeni despre ceea ce gandesc… Sunt la scoala dar de fapt sunt libera…pentru ca mintea mea e libera…asta o fi esenta libertatii…sa fii intr-un loc in care sa te plictisesti de groaza…dar sa nu te plictisesti pentru ca mintea lucreaza in permanenta la ceva…Si totusi starea asta nu poate dura prea mult…intr-un fel e trist…

Oare nu as putea sa gandesc lumina ca plane geometrice infinite, lumina unda, lumina corpuscul, de ce nu ar fi si asa, dar planele astea sa vina de pretutindeni, cum as putea sa le exprim matematic? Daca privesc planul acesta dintr-o anumita pozitie el poate deveni o dreapta si daca dreapta o privesc din alt unghi ea devine punct. Planul il rotesc si pot obtine tot spatiul euclidian si iata cum pot ajunge de la toata geometria aceasta la un singur punct…Punctul de la infinit…

Mi-a fost lene sa ma scol sa-mi scriu perceptia asta, asta noapte. E ca si cum ar trebui sa sparg cu mintea un zid invizibil.

Lumina se ascunde in spatele obiectelor dar in acelasi timp ea este prezenta in ele si in afara lor si in fata lor, ca eu sa o pot vedea, daca privesc dintr-o anumita pozitie. Daca geometria porneste de la obictele pe care le vrea ideale, de ce nu ar putea sa porneasca de la cel care priveste, de la o constiinta. Pot sa vad planul in acelasi timp si dreapta si punct sau nimic, sa fie vidul, golul.

De ce in afara universului sa nu spun ca este lumina, dar poate ca nu lumina aceasta fizica pe care o vedem noi, ci o altfel de lumina, care nu provine de la soare sau de la foc. Cand percepi un obiect geometric nu e ca si cand ai vedea o minge, e altfel….

Ce greu ma exprim…nu mai stiu ce sa zic…e ceva …ceva…ceva… Ca si cand ar trebui sa sparg cu capul un zid invizibil si sa vad. Lumina poate fi pretutindeni sau in mai multe locuri in acelasi timp….

O sa mai scriu….

Ma intreb ce inseamna sa scriu o poezie buna sau o carte buna si cum sa pictez un tablou bun, un tablou adevarat. Ce inseamna un tablou adevarat? Un tablou cu adevarat frumos, care sa aiba valoare. De ce le consideram pe unele opere valoroase si pe altele nu? De ce o poezie e buna si alta nu? Ce inseamna o poezie proasta? O poezie grea, care ma plictiseste, care-mi plictiseste spiritul si care ma oboseste. Ce inseamna o poezie buna? O poezie care ma face sa gandesc si o poezie care ma umple de bucurie, care ma binedispune. O poezie frumoasa e aceea care ma face sa zambesc.

Visul e o realitate mentala ascunsa constientizarii noastre zilnice, si mintea care lucreaza atunci estea cea care intra in contact cu totate realitatile. Mintea este in afara de spatiu si de timp, mintea poate patrunde in trecut, in viitor, pentru ca pentru ea nu exista trecut si viitor, pentru ea nu exista decat timpul prezent.

La mine dedublarile astea sunt intr-un fel necesare. Imi aduc aminte ca eram in clasa a noua la liceu, in primul semestru, imi era asa de greu, nu ma puteam acomoda, intrasem prima si acum aveam note numai de 2,3 si 4 si 5, era cumplit, aproape tot timpul cand intram in scoala imi venea sa vomit, asta se intampla saptamani in sir, ma simteam cumplit de singura, din cauza asta nu vorbeam cu nimeni, mancam la cantina, dar nu suportam pe nimeni sa stea cu mine la masa. Plangeam cu plapuma in cap pana adormeam. Intr-o noapte imi era foarte dor de casa si de ai mei, imi lipseau surorile, nu aveam cu cine sa ma joc, aveam eu 15 ani dar….in noaptea aceea am plans pana am udat perna bine de tot ca a trebuit sa o intorc pe partea cealalta, stateam si eu la o gazda care imi era indiferenta.

Am adormit plangand si noaptea am visat ca zbor, m-am visat acasa, zburam, zburam si m-am trezit brusc din vis…era atata de placut, eram deasupra camerei si ma vedeam cum stau in pat, era noapte afara si vedeam luna pe fereastra, si acum simt senzatia aceea cum am vazut luna din doua locuri in acelasi timp…ma simteam atat de puternica, eram acolo sus, deasupra, plutind si nimeni nu se mai putea atinge de mine…cand mergeam la scoala parca pluteam pe deasupra, nu-mi mai pasa de nimic…ce-am trait in noaptea aceea a fost pentru mine atat de frumos si mi-a dat atata putere ca sa rezist, eram un copil, dar eram un copil puternic, eram altfel, nu i-am dat nici o importanta acestei stari, mi s-a parut absolut fireasca sa o am.

Nici acum nu mi se pare ca era ceva deosebit, a fost o experienta atat de frumoasa….care mi-a dat putere, mi-a dat forta, aram eu, atata tot…si nu am vorbit niciodata de ea…acum e prima oara. Odata eram si mai mica, era zapada afara, am visat ca zbor, cand m-am trezit brusc simteam cum pot sa ies prin geam, ca zbor de adevaratelea, dar tot asa, nu i-am dat nici o importanta, era un joc al meu, un secret al meu de copil, chiar un joc pe care il uiti repede. Mai sunt si altele, dar deocamdata atat.

Chestiile astea mi s-au intamplat de cele mai multe ori in stari de criza maxima si trairea lor mi-a dat forta sa merg mai departe…mai tarziu, in starile astea am incercat sa vad cum este prezent Dumnezeu in viata mea si l-am perceput pe El ca prezenta…

O realitate pe care o traiesc eu, starile astea le numesc stari de perceptie maxima si le consum intr-o stare de liniste totala, de armonie cu mine insami, de detasare totala de tot ce e in jurul meu, de tot felul de ganduri, de pareri ale altora, de toate tampeniile, dar la curatirea asta ajung destul de rar, pentru ca trebuie sa recunosc ca nu sunt inca o fire destul de organizata in interiorul meu, asa cum recomanda sfintii sa fiu…la starea asta pot ajunge constient…dar si aici trebuie sa am o anumita dispozitie, as minti daca as spune ca da, in clipa asta ma dedublez si gata, zbor in cosmos, si v-ati da imediat seama ca mint!!!!!!!asa ca…….

Da, cand am inceput sa constientizez chestiile astea….nu mai stiu cand, dar eram studenta sigur, aveam obiceiul sa ma inchid in camera mea, la tara, vara, in vacanta si sa citesc pana la refuz cartile pe care mi le cumparam in timpul anului si nu reusisem sa le citesc. M-am trezit intr-o dimineata si m-am uitat asa in tavan, cand m-am uitat in sus m-am intrebat brusc…cand am fost eu in coltul camerei, eu am fost deasupra, pe la tavan, cum am ajuns acolo, m-am urcat pe scaun, pot sa ma urc si pe scara, acolo tot nu pot sa ajung. Cand m-am dus la mamaia dupa cateva zile aceeasi senzatie am avut, ca eram sus si m-am intebat la fel…cum oi fi ajuns eu sus, ca acolo nu pot ajunge cu nimic…a fost vis, dar ce fel de vis? Un vis real? Bine, dar chiar asa, sa vad asa de bine de sus …interesanta senzatie, asa ceva….mintea chiar ca are puteri nelimitate…dar m-am oprit aici.

Haideti sa va spun o poveste.

A fost odata si mai este inca un rege visator care era tare, tare singur intr-un castel, dar castelul acesta era din lumina si nimeni nu stia asta in afara de dansul. In visul lui plutea de cele mai multe ori insotit de lumina pe care o purta pe umeri, plutea pe deasupra apelor si facea izvoarele sa cante. Plutea pe deasupra florilor si facea florile sa infloreasca. Totul era lumina de gand pe unde trecea el. Pana si pamantul pe care il calca devenea usor si transparent, stelele luminau mai tare cand se uita le ele, si pamantul intreg devea o singura lumina.

Stelele acestea dansau in jurul lui si el fugea impreuna cu soarele. El cu lumina lui devenea universul intreg ce dansa intr-o simfonie a luminii ce venea de undeva din afara si-i inunda tot visul in pleiade de stele in mii de culori ce imbratisau pamantul in energii creatoare.

Regele visa si crea odata cu visul ce devenea lumina din jurul lui.

` Mi-a venit o idee in timp ce ma uitam pe geam inainte de plecare la……. meditatii…… banesti…… un matematician spunea, pere-mi-se, Poincare: *multe lucruri as fi inteles daca acestea nu mi-ar fi fost explicate!!!*

Aici e ceva cu adevarat interesant, care ma pune sa gandesc, cred ca la chestia asta m-am gandit toata ziua de astazi. M-am intrebat si eu, sa stiti, de mai multe ori, de ce invat eu atata, de ce tot caut, sa tot citesc, sa-mi pun tot felul de intrebari care oricum nu intereseaza pe nimeni, e un fel de monolog interior, vorbesc numai cu mine insami si in rest nimic nu se intampla, nu e oare absurd, sa nu mai fac nimic.

Si atunci mi-am raspuns….aventura cunoasterii….ce frumos imi suna…. aventura cunoasterii…. suna teribil in sufletul meu chestia asta…dupa aceea mi-am raspuns …fac ceva deosebit….asta cu ani in urma…la urma urmei nu sunt multi oameni care stau si studiaza si se tot intreaba, chiar daca sunt singura si nu am cu cine sa discut, si oricum n-o sa gasesc niciodata un nebun care sa gandeasca cam ca mine, tot la fel de nebuneste, simt eu ca treaba asta cu ganditul imi da mie certitudinea ca fac ceva deosebit.

Eu cum deschideam gura fugeau toti de langa mine, la inceput erau foarte interesati, dar dupa aceea eu deveneam foarte plictisitoare…insa eu nu ma prea plictiseam pe mine, daca tot scormoneam la lucrurile astea din capul meu, ma simteam excelent si cu timpul am inceput sa invat sa ma abtin cand e vorba de chestii de filozofie.

Eu am o doza de naivitate, sunt prea exuberanta, spun ce gandesc si nu de putine ori am luat pumni in bot, asa trebuie sa fiu numai fata de anumiti oameni nu fata de toata lumea, numai ca nu prea pot…trebuie sa ma dresez …fac ceva interesant……… da……… foarte bine zis……. chestia asta ca fac ceva interesant imi da foarte multa incredere in mine si foarte multa libertate… dar te si insingureaza… si totusi e si foarte placut sa fii singur, sa studiezi de unul singur chestiuni care nu intereseaza pe nimeni sau pe aproape nimeni.

Tot timpul am avut aceasta certitudine ca ceea ce fac eu, chiar daca e intr-un fel de rasul lumii sau a altora, este pentru mine ceva foarte important, pentru ca, desi ma insingureaza, se intampla ceva cu mine, se intampla ceva bun, ceva care nu s-ar intampla daca nu as face asta, chestia asta e importanta doar pentru mine, exista o transformare in mine care e foarte tainica, e stiuta doar de mine si asta imi da putere.

E ca o taina, e ca un mister pe care il traiesc doar eu si numai eu sunt constienta de ceea ce mi se petrece mie, e o taina care ma inconjoara si eu ma transform, devin aproape zilnic o alta si o alta persoana, si asta o stiu doar eu, se petrece ceva foarte frumos cu mine, ceva nespus de frumos, e ca o pregatire, ca o asteptare a ceva, ceva, ceva tainic, nespus de frumos cu care ma voi intalni mai devreme sau mai tarziu… asta este acel ceva interesant pe care doar eu il pot trai in tacere… Taina aceasta care ma inconjoara si-mi da certitudinea propriei mele libertati este acel ceva interesant care mi se intampla numai mie, numai eu stiu de el…. acel ceva nespus de frumos cu care ma voi intalni mai devreme sau mai tarziu si daca eu sunt in asteptarea asta…

intr-o forma mai mica eu chiar si traiesc frumusetea aceea pe care o port cu mine mereu… e ca o prezenta mereu absenta… port cu mine ceva nespus de frumos, e intr-un fel taina existentei mele.

Poate o sa descopar o alta geometrie.

Vreau sa ma apuc sa studiez geometria abstracta. Poate imi gasesc niste adrese de pe net, nu conteaza limba, engleza sau germana, imi lipsesc informatiile, imi trebuie niste informatii de geometrie….sunt in cautare. Deci………caut sa-mi pun intrebari???????????

De multe ori ma gandesc

De multe ori ma gandesc, ca in fata a ceea ce incerci sa descoperi esti singur. Sau eu sunt singura. Poate cineva sa te inteleaga, poate cineva sa intre in mintea ta si sa fie atat de apropiat de tine incat sa stie ceea ce gandesti, ceea ce simti, si sa te ajute sa-ti duci mai departe gandurile? Poate ca acest lucru poate sa o faca numai Dumnezeu insusi…poate ca nici noi insine nu putem sa ne ducem mai departe gandurile de cele mai multe ori…Poate cineva sa inteleaga ceea ce se petrece cu tine atata timp cat ceea ce traiesti ramane vesnic ascuns si de neanteles?

Poate ca ceea ce spun eu sunt doar niste prostii, sau poate niste halucinatii sau niste inchipuiri, dar atunci mediul prin care eu m-am plimbat pana acum, nu e decat unul absurd, unul atat de delirant incat nu merita sa-i mai dau importanta si sa-l schimb cu altul in care ….ce as putea face…privita din afara poate ca eu sunt una care ar trebui condamnata….si totusi simt de foarte multe ori ca nu ma pot dezice de aceste afirmatii, de aceste aberatii pe care eu le traiesc…imi vine din nou sa spun ca nu exista decat singuratate, dar stiu ca nu-i placut sa spui asta….si atunci cu ce as putea sa o inlocuiesc, cu aceea ca exista in mine speranta ca intr-o zi….intr-o zi oarecare….ca multe alte zile care trec pe langa mine….speranta ca voi putea intelege ceea ce simt, ceea ce traiesc, si ceea ce se intampla cu mine???

Viata ca un refuz

Cred ca e o trasatura definitorie a fiintei umane de a sta indiferenta si de a astepta miracolul sa se produca, fara sa se intample nimic de fapt. E o trasatura definitorie a fiintei umane de a nu face mare lucru sau nimic dar sa pretinda de la altul sau de la Dumnezeu lucrurile fundamentale ale vietii sale, si vrea ca acestea sa le obtina gratis.

Asa sunt copiii si asa raman si oamenii pana ce mor. Foarte putini reusesc sa-si rupa acest lant al unei asteptari fara sens si sa actioneze cumva. Omul considera ca mantuirea lui si salvarea

lui este gratis si nu merita sa mai depuna vreun efort pentru ea. Ce falsa idee! E o constatare dramatica, chiar tragica, a acestei realitati, a fiintei umane care doarme, care sta si doarme.

Daca as putea gandi in parametri filosofici lumea si existenta cred ca ar trebui sa apelez la doua cuvinte, la doua concepte, de la care sa explic totul, inactivitatea si moartea.

Acolo unde nu se mai intampla nimic e deja instalata moartea. Si acesta e tot un cliseu pe care l-am auzit de nenumarate ori, le prind in argumentarile mele fara sa vreau. Cred ca ar trebui sa pornesc de la refuzul omului de a participa le fiinta. Refuzul omului de a trai spiritual propria lui viata duce de cele mai multe ori la alienare.

Ce ciudat! Nu stiu ce termen sa inventez pentru o astfel de realitate ca sa-mi scriu filosofia? Sa pornesc de la filosofia lui Heidegger cu al lui « das Nicht ». Daca el incearca sa dea o incarcatura nimicului punandu-l la polul opus fiintei, eu nu pot numi aceasta realitate descrisa de mine opusa nici fiintei si nici nimicului, pentru ca e vorba de fiinta umana, e vorba de om.

Ceea ce incerc eu sa exprim este starea unei realitati pervertite, cazuta dintr-o ordine, dintr-o stare de gratie. Cat va fi omul om va resimti aceasta viata ca o cadere, ca o anihilare, ca o pervertire a ceva exceptional care a fos si nu mai este.

Pe mine ce ma uimeste si ma inspaimanta la oamenii in jurul carora traiesc, este aceasta stare de repaos total al mintii, nu sunt nici macar la nivelul copiilor, ce ciudat, copiii sunt intr-o permanenta stare de evolutie, iar noi suntem la un nivel la care nimic nou nu se mai intampla, de ce? Noi oamenii maturi trebuie sa crestem spiritual asa cum cresc copiii ca sa se faca mari, si asa cum ei depun cele mai mari eforturi pentru crestere impreuna cu parintii lor si parca totul pare sa se intample de la sine, asa si noi oamenii trebuie sa depunem eforturi supraomenesti pentru ca aceasta crestere spirituala sa ni se pare ca este de la sine si extrem de fireasca.

Tocmai pentru ca viata noastra interioara este nula spiritual! Viata nostra interioara este seaca si lipsita de lucruri noi, marete, spectaculoase.

Cum as putea sa-mi intitulez filosofia? Filosofia unei vieti lipsite de perspectiva vietii si a mortii. Viata e locul unde nu se mai intampla nimic nou, deosebit, senzational, ca pe vremea lui Iisus. Nici moartea nu mai este inspaimantatoare, si nici pacatele oamenilor nu mai sunt strigatoare la cer. Totul este absolut normal. Anormalitatea este atat de normala incat ea nu mai produce dezgust si sila! Ea deja traieste in casele noastre, ce ciudata aceasta realitate !

Oare cum as putea sa scriu o filosofie a unei treziri, curios, curios, ca toti filosofii au avut aceasta perceptie a vietii ca un somn lung fara vise, unde nu se intampla nimic sau nimic important. Toata filosofia se ocupa de aceasta trezire, filosofia este o mare trezire a celui care a scris-o si poate deveni o mare trezire pentru cel care o citeste si o interiorizeaza, iar eu incerc sa exprim cate ceva ca sa ma definesc pe mine si sa ma inteleg. Nici pacatele oamenilor nu mai sunt atat de izbitoare incat sa-ti vina sa plangi. Cum as putea sa scriu o filosofie a unei treziri?

Oare filosofia de la ce porneste? De la gand? De la cuvant? De la sentiment, de la viata? Cum isi incepe orice filosof poezia sa? De la un gand, de la un fapt al vietii? S-a pornit in unele filosofii de la moarte, gandul la moarte poate duce la filosofie. Dar gandul la viata nu poate duce la filosofie? Imi e foarte greu sa pornesc cu un gand in filosofia mea, pentru ca ceea ce voi scrie eu ma tem ca nu va mai fi o filosofie. Eu nu pot porni de la moarte, eu pornesc de la mine insami, eu scriu o filosofie la persoana intai. Sau poate ceea ce voi scrie va fi insasi filosofia!!

Omul cu faptele lui este strans legat de concret, el nu mai are timp sa gandeasca, nu mai gandeste decat la ceea ce face acum si maine, dar nu mai mult pentru ca e prea obositor, nu are perspectiva eternitatii in prezenta. Pentrru mine e mult mai simplu sa nu ma implic, sa nu ma pun la treaba, sa fiu indiferenta fata de tot. Ca sa faptuiesc, toate acestea cer un efort, iar eu nu sunt dispusa sa fac acest efort. Cred ca filosofia incepe de acolo de unde nu mai poti face nimic pentru ca totul te plictiseste, filosofia apare din nevoia de a-ti duce viata si altfel.

Sa traiesti spiritual este o chestiune extraordinara, e teribil as putea zice. Poate ca nu intamplator Hegel a pornit in filosofia sa de la spirit si poate ca toata filosofia sa nu este nimic altceva decat o permanenta si nesfarsita analiza a spiritului. Aceasta problema a spiritului si a spiritualitatii este una esentiala a vietii noastre.

Cred ca as putea sa scriu despre o filosofie a indiferentei, despre o filosofie a neparticiparii la fiinta. Nu este o filosofie a nimicului, pentru ca nimicul este intotdeauna gandit numai raportat la fiinta. Nimicul este negarea fiintei. Ori neparticiparea la fiinta as putea sa o gandesc ca o iesire din aceasta schema fiinta-nimic, care e o contradictie. Daca pui aceasta relationare a nimicului cu fiinta inseamna ca dai nimicului o valoare si esti intr-o contradictie logica, din punctul meu de vedere este o mare eroare de gandire filosfica si teologica. Daca gandesti asa la nivelul acestui raport fiinta-nimic, fiinta nu poate fi relationata cu nimic altceva decat cu sine insasi. Neparticiparea la fiinta vine din acest refuz al omului de a fi purtator de spirit, de a gandi prin raportare la un ideal care este spiritul, de a se manifesta ca viata spirituala.

Nu stiu care ar putea fi bazele ontologice ale acestei neparticipari la fiinta, sau care ar putea fi legile spirituale ale acestei participari la fiinta, care sunt parametrii ontologici ale acestei participari la fiinta. Pentru a explica acest refuz al participarii la fiinta ar trebui sa pornesc de la ceva pragmatic, de la faptele concrete, dar nu numai de la acestea ci si de la cele mentale, participarea la fiinta se traieste si se exprima in mental, de fapt mentalul si pragmaticul se determina unul pe altul.

Cred ca ar trebui sa gandesc acest raport dintre fiinta si Dumnezeu. Fiinta, instanta ultima din filosofie si Dumnezeu instanta ultima in teologie. Dumnezeu este persoana iar fiinta este un concept abstract.

Care ar putea fi bazele ontologice ale acestui refuz al participarii la fiinta si care este sensul libertatii de a o face, de a te impotrivi acestui refuz? Cred ca aceasta ar putea fi intrebarea secolului douazeci si unu.

Cum as putea patrunde in spatiul religios pentru a putea defini aceasta participare la Dumnezeu? Pentru ca aici lucrurile sunt foarte clare, urmarea lui Hristos, dar cum. El este absolutul, dar cum, El este Mirele mistic, dar de ce?

Cum as putea gandi o filosofie si o teologie ca o stiinta a participarii omului, a angajarii omului de a schimba viata lui insusi si prin aceasta fata lumii. Cum as putea descoperi noi cuvinte, noi legi, noi proprietati, cum sa duc mai departe gandurile sfintilor, sa descriu anumite stari faptice pentru ca acestea sa fie edificatoare?

Ce este participarea sau neparticiparea la fiinta? Ce este participarea sau neparticiparea la Dumnezeu? In ce se materializeaza acest refuz de participare la fiinta, este actul sinuciderii inconstiente, este actul distrugerii si autodistrugerii inconstiente. Participarea la fiinta inseamna salvare. Neparticiparea la fiinta poate fi contienta sau inconstienta. Neparticiparea constienta inseamna razvratire, dar razvratirea sfarseste tot prin recunoasterea fiintei si afirmarea ei in tine si deci salvarea. Neparticiparea la fiinta sfarseste prin cataclism.Un exemplu: imaginea razboiului.

DESPRE POEZIE

Am auzit pe un poet care si-a publicat o carte, ca poezia este un lucru sfant, ca poetul e binecuvantat cu poezie, poezia apartine lui Dumnezeu si El da poezie cui vrea si cui merita. Si totusi, cam ce ar putea fi poezia? Poezia inseamna sa transformi trairile, sentimentele, faptele tale in ceva cu un inteles profund. Sa valorifici tot ce traiesti si sa-i dai sens in poezie, un sens inaltator, un sens mistic daca se poate.

Poezie inseamna doar un anumit sentiment sau depasirea acestui sentiment care ne leaga de lume, de lucruri, de oameni si de Dumnezeu si de noi insine? Poezia vine din sentiment sau din ratiune? Sau si sentimentul si ratiunea contribuie la crearea poeziei? Poezie e o stare in care rostesti cuvantul? Sau pur si simplu un cuvant rostit care creeaza starea favorabila intelegerii unui sens.

Poetizarea este doar un fenomen exterior sau unul care te exteriorizeaza pe tine ca poet sau ca om care cugeta cu privire la lucruri. Numai cu privire la lucruri se poate poetiza? Ce inseamna sa poetizezi cu privire la lucruri sau cu privire la Dumnezeu?

Doar revarsarea unor sentimente legate de ceva nestiut? Atunci poezia s-ar scrie numai din teama, numai din frica sau numai din dorinta de a nu te mai teme?

Daca ne aflam in fata unui ceva tainic si necunoscut atunci ce sentimente as putea trai? Ce sentimente as avea in fata infinitului? Ce as putea trai fata de acest necunoscut infinit si impersonal care ma inconjoara? Dar daca acest necunoscut infinit se numeste Dumnezeu? Sentimentul poetic ar fi unul de admiratie sau unul de teama? Oare lacrimile sfintilor nu erau si ele un sentiument poetic sau o ratiune poetica manifestata? Asta e poezia pe care as scri-o eu !!

Ma intreb ce inseamna sa scriu o poezie buna sau o carte buna si cum sa pictez un tablou bun, un tablou adevarat. Ce inseamna un tablou adevarat? Un tablou cu adevarat frumos, care sa aiba valoare. De ce le consideram pe unele opere valoroase si pe altele nu? De ce o poezie e buna si alta nu? Ce inseamna o poezie proasta? O poezie grea, care ma plictiseste, care-mi plictiseste spiritul si care ma oboseste. Ce inseamna o poezie buna? O poezie care ma face sa gandesc si o poezie care ma umple de bucurie, care ma bine dispune. O poezie frumoasa e aceea care ma face sa zambesc.

Poezia trebuie sa aiba o forma frumoasa, trebuie sa fie ca o bijuterie de mare prêt, de aceea e arta poezia, pentru ca e turnata intr-o forma frumoasa. Eu inca nu am gasit forma poeziei mele si nici gandurile poeziei mele, dar cred ca poezia inseamna gand, dar un gand gandit, muncit, chinuit si mai ales trait iar cand citesti gandul acesta gandit trebuie sa te puna intr-o stare ca si cand tu ai merge mai departe si ai tot gandi mereu si ai gandi frumos nu urat.

Despre o filosofie la persoana intai

Cum s-ar putea scrie o filosofie? Pornind de la niste stari de fapt ale oamenilor? De la niste fenomene? S-ar putea scrie o filosofie mare care sa inceapa de la urmatorul termen: indiferenta sau obiectivitatea, sau dezinteresul, sau detasarea, sau nepasarea, sau lenea spiritului. Placerea de a nu te implica, placerea de a sta deoparte si doar sa privesti, sa stai si sa privesti plictisit ca la un film prost sau ca la televizor si sa nu faci nimic sau sa fii neputincios fata de tine insuti, sa nu poti face absolut nimic.

Mi-a venit o idee, sa zicem ca eu sunt undeva si se intampla o catastrofa, foarte multi oameni sunt raniti si doar eu am scapat neatinsa, nu pot face nimic, nici sa plec nici sa raman. Ca sa-i ajut pe toti imi este imposibil, asta ar insemna sa mor si eu, sa fac ceva pentru cineva, dar pentru cine? Oricum sunt marcata de catastrofa, pe cel de la o distanta mai mare nu-l pot ajuta,

dar pe cel de langa mine da, pe el il pot ajuta cat de cat, mai ales cu mangaierile si cu incurajarile, nu pot sta ca o stana de piatra.

Dar sunt mai multi care-mi cer mangaierile si ajutorul si atunci ce fac? Ii ajut pe acestia care sunt langa mine si stau incurcata si deznadajduita ca pe ceilalti nu pot sa-i ajut. Daca eu nu ajut pe nimeni si stau indiferenta sau plec se asterne moartea asupra tuturor si asupra mea, dar eu ii ajut pe cei de langa mine si dintr-o data spiritul este altul. Oamenii chiar daca sunt pe moarte, simt o incurajare.

Acolo a scapat cineva, acolo e cineva care ajuta, va veni pana la noi, va veni sigur. Dintr-o data sfortarile pentru viata vor fi altele, multi dintre ei vor muri, dar si multi vor cauta sa scape, *poate sa ajunga pana la mine*, isi vor spune. Eu care ii ajut pe ceilalti din jurul meu, poate ca pana sa ajung la ei, vor fi salvati, prin ei insisi. Spiritul e altul si lumea aceea deznadajduita priveste si spune :<*uite ca totusi cineva a scapat si ne ajuta, va ajunge pana aici, chiar daca asteptarea e mare*. > Ei vor putea face pana la urma ceva pentru ei insisi. Daca ar fi sa ma raportez numai la mine insami, si chiar vreau o asemenea raportare, nu cred ca exista intrebare mai mare decat aceasta: ce sunt eu si unde sunt eu.

Ar trebui sa gandesc mai intai la a vedea ce sunt si apoi la a constata ca nu trebuie sa-mi pun o asemenea intrebare. A ma intreba despre mine insami este pentru mine cea mai mare nedumerire. Ce sunt eu la urma urmei?

Am citit mult dar am constatat cu stupoare ca nu am in mintea mea decat franturi de idei citite in carti pe care le-am uitat titlul si cunosc asa, doar niste cuvinte exterioare despre mine insami, dar mai mult decat atat, nu, foarte multa uitare?

De ce trebuie sa-mi pun o asemenea intrebare? De ce? Am o suita de manifestari exterioare si interioare pe care le tot compar si le tot analizez, dar in afara de acestea, interiorul meu ramane pentru totdeauna ascuns.

Starea mea de intrebare ramane permanenta: sa-mi pun mereu intrebari despre mine insami sau mai bine sa traiesc asa pur si simplu, fara nici un fel de problematizare la ceea ce sunt eu, la ceea ce eu vreau sa devin sau la ceea ce voi fi in viitorul indepartat.

Sensul acestei lumi chiar poate fi o intrebare pentru mine? Daca m-as erija in pozitie de observatoare al lumii, chiar voi sta la un moment dat de vorba cu Dumnezeu? Pentru ca El lucreaza, eu doar trebuie sa stau sa-L observ, oare ce voi vedea?

Sa analizam urmatoarea experienta.

Ce interesant! Eu stau sa privesc, e ca si cum eu m-as retrage de la toate activitatile. Sa zicem ca eu merg pe strada, cu tramvaiul sau pe jos, dar fara nici un scop ci doar asa ca sa vad ce fac oamenii. Sunt doar o observatoare discreta a lor. Ce ciudat, eu incerc sa-i vad pe fiecare in parte, desi pentru ei eu nici nu exist, eu sunt o anonima, totusi ei pentru mine nu sunt anonimi.

Cine a inventat pentru prima oara acest cuvant <masa> nu s-a gandit la fata oamenilor, nu s-a gandit la faptul ca oamenii au un chip. Cu cat te indepartezi de oameni, acestia nu mai au chip, dar cu cat te apropii de ei, oamanii devin cu chip, prind infatisare. Si cate detalii au aceste chipuri umane!! Oare de aceea Dumnezeu a venit printre oameni, ca sa se apropie de fata oamenilor? Sa cunoasca si sa stie acest chip teribil? Dar chipul interior? Acesta ramane pentru totdeauna ascuns sau vorbeste fata catre fata numai cu Dumnezeu.

Ciudat, eu stau in nemiscare si privesc, desi calatoresc pe strazi eu totusi privesc, privesc la fata oamenilor. Nimic deosebit si totusi care ar putea fi deosebirile dintre chipurile oamenilor? Se poate citi un gand sau o teama din pasul acesta marunt? Indiferent de la ce inaltime am privi toate acestea ele sunt chiar si atunci cand nu le mai vedem. Daca urc pe luna sau pe marte, sau ma cufund in mine, nu mai vad aceste chipuri si totusi ele exista, exista fiecare din aceste chipuri, fiecare in felul lor si chipul meu exista printre ele, chiar si chipul meu s-ar putea sa nu se mai vada la un moment dat, si totusi….Oamenii, ce creaturi ciudate sunt oamenii si cat de schimbatori, dar eu, ce fiinta schimbatoare sunt! Si totusi, uneori, simt o dorinta foarte puternica in mine de ceva strain si necunoscut, un necunoscut care ramane in permanenta necunoscut, ce ciudat, dorul acesta de ceva nestiut, dorul acesta de Dumnezeul meu, e permanent in mine, nu e schimbator. Doamne, ce bine ma simt, ce fericita sunt cu Tine in gand.

Inclinatia aceasta sau dorinta aceasta a mea de a ma indeparta de fluxul intamplarilor, de a ma indeparta de faptele oamenilor, o fi buna? Procesul acesta de indepartare de preocuparile oamenilor e un proces foarte greoi si lent, as putea spune ca este chiar dureros, de ce? Daca pe mine nu ma preocupa nimicurile zilnice constat cu stupefactie ca eu efectiv nu am nimic de facut, am un timp foarte mare pe care nu stiu cu ce sa-l umplu, de aceea e mult mai bine sa dorm, sau pur si simplu sa nu fac nimic, sa stau degeaba.

O, Doamne, ajuta-ma sa scap de aceste presiuni ale gandului meu, care ma imping sa-mi pierd vremea cu nimicurile lumii. Daca sunt prinsa, ancorata in tot ce este legat de o existenta materiala, nu mai stiu mare lucru de sensul lumii care este una spirituala. Ce ciudata este aceasta lume, aceasta existenta, cu cat cunosc mai bine aceasta lume si-mi pun intrebari despre ea, ma intreb de temeiurile ei, cu atat ma simt mai anonima in fata ei, dar ea pentru mine nu mai e o anonima.

Lumea devine pentru mine un personaj cu care intru in dialog, dar numai prin cuvintele mele. Ce ciudat, sa cunosc lumea doar prin vorbele mele, pentru ca eu sunt o anonima pentru ea, dar ea nu este o anonima pentru mine. De ce oare o fi creat Dumnezeu lumea? Hai sa exclud oamenii putin, sa-i las mai la urma pentru ca e destul de complicat impreuna cu ei, le voi gasi un loc esential in piesa mea de teatru.

Sa zicem ca din camera mea, intr-o zi, privesc pe geam si nu mai vad oameni, strazi, nimic.Vad doar varful unor copaci foarte inalti, niste plopi foarte inalti, le vad doar coroana de frunze, in rest nu mai vad nimic. Linia geamului e o linie de demarcatie intre cer si pamant, eu vad doar cerul albastru si coroana copacului, nu aud nici un zgomot de masini sau tramvaie, nu aud nimic. Nu aud nici macar pe vecinul care trage apa la baie sau gazda care spala vase la bucatarie.

Eu sunt singura in camera mea si scriu, imi scriu intrebarile.Vad o coroana de copac sus, sus de tot. Intrebare? Nu am nici o intrebare, am doar o stare de spirit, eu stau in casa, copacul sta afara si pluteste parca in vazduh. El sta, eu stau. Eu stau si privesc la el, el se leagana in vant. El nu stie ca eu il privesc, dar eu stiu ca pot gandi asupra lui, ca-l pot vedea.
De ce oare m-a creat Dumnezeu pe mine? Dar de ce a creat copacul acesta? Oare de ce? Toate sunt ca sa fie. Dar pura existenta ce este ea? O, Doamne, pura existenta ce este ea? Copacul acela si cu mine suntem? De ce suntem Doamne, de ce?

Starea mea este una trecatoare, nici macar nu pot observa fenomenele care ma ametesc si care se consuma zilnic, sunt prea multe si nu le pot cunoaste pe toate, altele ma plictisesc si daca as vrea sa le urmaresc pe unele cu interes, interesul acesta dispare fara ca fenomenul sa fi inceput deja. Tot ce stiu si pot observa este doar o pura intamplare. Dar si ceea ce stiu sau am crezut ca stiu dispare datorita uitarii.

Eu sunt intr-o mare nedumerire, care e aceea? Nu stiu ce sa fac, m-am trezit fara ocupatie, somera in planul spiritului, nici un domeniu nu ma atrage, orice munca de cercetare o fac cu multa greutate si fara pasiune, se pare ca tot ce fac imi este lipsit de importanta. Sunt o fiinta care nu vrea nimic si exist pur si simplu. De ce eram atat de interesata de toate aceste lucruri? Din orgoliu, gandeam, dar nu gandeam pentru mine ci pentru altii sau ma raportam la altii, din orgoliu si asta e trist. Orgoliul mi s-a consumat intr-un fel si acum stau, stau degeaba. Nimic nu mai este important pentru mine, nu mai am nici un ideal pentru care sa lupt, nici o motivatie, absolut niciuna. Odata am fost obsedata de Dumnezeu si inca mai sunt, dar ce folos, acuma imi este frica.

Sa comentez o imagine de care ma si distrez intr-un fel, omul care-si este propriul lui dumnezeu. Un om care are toata lumea la picioarele lui, un om care gandeste cam asa : <soarele a rasarit pentru ca asa am vrut eu>, dar afara ploua. Un om care are parte de toate libertatile lumii, de toate orgiile si prietenii lui sunt doar pentru a lucra in numele lui, un om cu avere extraordinara, care traieste in interiorul mintii sale cele mai halucinante scene de putere si de dominatie a lumii, un om care se crede creatorul universului. El poarta pe cap o coroana in forma de triunghi, un om care e gata sa creada ca se poate crea pe sine si pe ceilalti oameni. Ei bine,

acest om aude la un moment dat, cand e in culmea fericirii halucinante, aude la usa : cioc, cioc, cioc, <alo, alo, sunt moartea, am venit sa te iau !> Dumnezeuleeeee !

Da, vezi, lumea aceasta, daca tot stau eu sa o analizez atat de bine, deci fenomele si evenimentele ei, imi sunt cu totul intamplatoare, sa le pot cunoaste pe toate imi este imposibil. Oamenii, o parte din ei, nu toti se cred dumnezeu, se cred un fel de dumnezeu si aceasta este prezenta cam peste tot.

Sunt trista si fara chef de viata din cauza plictiselii care m-a cuprins, aceasta plictiseala dureaza de cativa ani. Nu mai gasesc sensul gesturilor mele. Lipsa unui ideal in viata mea ma duce la plictiseala nebuniei, oamenii se casatoresc pentru ca au in felul acesta pentru ce trai. Plictiseala este o boala a sufletului, este o boala a sufletului care duce in cele din urma la moarte, pentru ca macina psihic si duhovnicesc fiinta umana. Plictiseala este un blestem. Antidotul plictiselii este televizorul la cei batrani si calculatorul la cei tineri. Doua forme de evadare din plictiseala dar care duc pana la urma tot la plictiseala.

Plictiseala isi are radacinile in indiferenta omului fata de tot ce-l inconjoara si fata de Dumnezeu, fata de el insusi. Plictiseala este pentru mine ca o prapastie din care numai Dumnezeu ma mai poata salva.

Traiesc intr-o gradina parasita in care nu a intrat nimeni niciodata

Mintea mea ar trebui sa mi-o coordonez incat sa gandesc sau sa pot gandi numai la ceea ce vreau eu, dar oare e posibil asa ceva? Eu pot gandi numai anumite lucruri si altele care-mi vin in minte sa le indepartez? Cum pot face asta? Oare chiar nu pot alunga din mintea mea un gand care imi sta insistent, care-mi preseaza mintea? Care sunt cauzele gandurilor mele? De ce e un gand mai insistent decat altul? Cum pot gandi ceva adevarat? Dar ce este adevarat sa gandesc si ce nu este adevarat sa gandesc? Cu ce trebuie sa ma ocup ca sa gandesc cu adevarat ceva? Dar ce poate fi acel ceva cu adevarat important pentru mine ca sa-l pot gandi ca adevarat?

Sa analizez urmatoarea situatie, sa zic ca eu ar trebui sa gandesc gandurile altora si sa le gandesc pe ale mele in acelasi timp, gandurile altora sa mi le insusesc ca fiind ale mele si in felul acesta sa pot gandi un gand strain. Cate ganduri nu am eu in mine in felul acesta? Unele ganduri mi le impun eu, altele mi le impun altii, altele sunt si vin in mine fara ca eu sa simt. Dar de ce sunt eu un pachet de ganduri fara ordine? De ce in mintea mea e prezenta o fluctuatie de ganduri, de imagini, de multe ori fara sens. Eu ma simt in felul acesta ca o lume parasita! Sunt ca o gradina

parasita in care nu a mai intrat nimeni de foarte multa vreme, poate ca niciodata n-a intrat nimeni in gradina aceasta care sunt eu.

Uite, eu fac aceasta comparatie, eu sunt o gradina, dar o gradina parasita, de ce am facut aceasta comparatie fara sa ma gandesc prea mult? De ce? Pentru ca am citit undeva. Am citit la sfanta Tereza de Avila, ea obisnuia sa compare sufletul cu o gradina pe care trebuie sa o uzi cu apa. Apa o cari de undeva de departe, sau uzi gradina ca ai un izvor, sau o uzi pur si simplu pentru ca ploua. In acest fel nu o mai uzi tu ci o unda Dumnezeu direct, deci tu nu mai muncesti atat de mult pentru ca totul vine de la sine.

Imi mai aduc aminte de ceva, de un alt loc unde omul era comparat cu o gradina ori cu un pom, in Biblie, acolo omul era comparat cu o floare. In psalmii lui, David e teribil in astfel de comparatii. Eu insa am simtit nevoia sa zic ca ma simt ca o gradina parasita in care nu a intrat nimeni nicioadata, de ce oare? De ce oare m-am simtit asa, care sunt cauzele afirmatiilor mele, cauzele acestui gand, de ce m-am simtit eu asa? Oare pentru ca am citit ceea ce am citit, am simtit nevoia sa ma compar si eu cu o gradina, dar oare cei care au scris cele ce am citit eu ce au simtit cand au scris cele ce au scris? Dar de ce au recurs la astfel de comparatii? Pentru a se intelege mai bine pe ei insisi? Pentru a le explica mai bine altora?

Omul, ca sa se inteleaga pe sine trebuie sa recurga la intreaga lui existenta cu toate manifestarile sale. Daca iau omul asa, separat de manifestarile lui interioare si exterioare, ei devin vid, se produce o golire de sensuri. Privind fiinta umana in toata splendoarea ei imi dau seama ca exista un mister, o taina, un ceva la care eu nu am acces.

De ce eu m-am simtit brusc o gradina parasita in care nu intra nimeni niciodata? Tot timpul m-am intrebat cum ar trebui sa ma gandesc pe mine pentru a nu fi superficiala? Oare nu as putea sa ma descriu intr-o maniera atat de libera si de apropiata mie incat sa nu mai recurg la cuvintele altora, pe care eu le stiu dar nu-mi sunt atat de intime, oare nu as putea sa ma descriu pe mine intr-un mod, altfel, nu stiu, fara cuvinte, fara imagini, tocmai pentru a spune ceva esential despre mine insami, sau pentru a descoperi ceva esential cu privire la mine.

Oare nu as putea sa vorbesc despre mine intr-o maniera atat de fireasca, fara sa mai recurg la fapte, la ganduri, la idei, care sunt pana la urma false, dar atunci eu ce as fi daca imi refuz activitatea mea zilnica? Cu toate ca o consider neimportanta. Eu de fapt nu mai sunt daca imi refuz faptele si gandurile mele si visele mele! Dar eu oare sunt doar aceste ganduri, si aceste sentimente, si faptele mele si trupul meu? Dincolo de aceste fapte eu nu mai sunt nimic? Cu siguranta imi scapa ceva? Daca iau in consideratie aceste manifestari exterioare ale mele nu ajung la nimic, nu cunosc nimic despre mine insami. Daca nu le iau in considerare, eu ma pierd, nu mai stiu cine sunt sau ce sunt eu? Cu siguranta ca punandu-mi aceste intrebari imi scapa ceva? Dar ce ar putea sa-mi scape?

Misterul, taina? Am impresia ca-mi scapa esentialul cu privire la mine. Un esential la care eu nu voi ajunge niciodata. Si totusi, de ce eu am simtit nevoia sa afirm ca sunt o gradina parasita in care nu intră nimeni nicioadata? De ce m-am simtit asa? Si de ce am simtit nevoia sa afirm in scris? Si de ce neaparat o gradina parasita? Pentru ca m-am gandit ca sunt intr-o stare decazuta, m-am gandit repede la caderea in pacat. Dar de ce tocmai caderea in pacat?

Cum se face simtita aceasta constatare de cadere in pacat desi aceasta gradina parasita nu pot fi chiar eu pentru ca eu ma consider o fiinta perfecta. Si totusi, ma simt o fiinta perfecta dar vesnic nemultuminta, vesnic pusa pe ganduri, pe intrebari incomode, intr-o orbecaiala continua. Cum sunt eu, parca sunt gata sa pronunt un cuvant si nu-l pot pronunta, asa cum sunt copiii mici, care se chinuie sa spuna cuvinte si nu pot. Mereu ma compar pe mine cu ceva sau cu cineva. Oare nu ma pot cunoaste pe mine insami mult mai bine daca nu mai recurg la comparatii.

Insusirile acelui lucru cu care eu ma compar sunt aruncate peste mine asemeni unei perdele frumos colorate dupa care eu ma ascund! Urmarea, eu cunosc doar insusirile perdelei cu care m-am acoperit. Deci eu ma ascund pe mine intotdeauna fata de mine insami pentru a nu ma mai cunoaste. Cum este cu acest lucru cu care eu ma compar? E ca si cum eu as incerca sa ma uit la mine insami dar printr-un geam spart, dincolo de geamul spart nu vad decat o usa inchisa si eu cred ca sunt usa, dar de fapt eu nu sunt decat in locul celui care intreaba.

Mie mi-ar trebui de fapt o oglinda in care sa ma pot privi. In felul acesta eu nu mi-as putea vedea decat fata mea exterioara, care acopera fata mea ascunsa, as vedea ceva deformat, indepartat, sau poate ar trebui sa schimb oglinda, sau sa fiu eu insami o oglinda in care sa ma pot privi.

Dar sa zicem ca mie imi place sa ma consider o gradina parasita in care nu a intrat nimeni nicioadata. Cum ar trebui sa ma privesc? Daca gradina este parasita, inseamna ca a fost a cuiva. Atunci cine este acel cineva care avea gradina? Oare nu sunt tot eu cea care am lasat-o in paragina? Oare gradina asta nu este a mea. Daca n-a intrat nimeni in ea, cine ar fi trebuit sa intre? Eu sau altcineva? Si daca nimeni nu poate intra in aceasta gradina atunci cum sa fac sa intru eu in ea?

Punandu-mi intrebari obsedante despre mine? Iar daca eu am uitat ca aceasta gradina este a mea, datorita carui fapt atat de groaznic am uitat ca este a mea? Ce s-a intamplat cu mine atat de grav ca mi-am parasit gradina? Dar culmea, ca eu nu ma simt pe mine ca fiind acel cineva care a avut gradina, ci ma simt insasi gradina, gradina parasita. Si atunci cui apartine gradina, cui apartin eu? Eu sunt si gradina si tot eu gradinarul?

Daca eu ma pun in corelatie cu o astfel de imagine, risc sa nu mai inteleg mare lucru despre mine. Apar o serie intreaga de intrebari care nu mai tin de mine insami ci de posibilele mele relatii cu gradina parasita care nu mai spun nimic esential despre ceea ce sunt eu sau

despre ceea ce as vrea eu sa spun despre mine. Deci, cine sun eu si cine este gradinarul? Iata ce rol are metafora, ce rol are aceasta comparatie care ma indeparteaza pe mine de la adevaratul drum, chiar daca aceasta metafora fascineaza intradevar prin sonoritatea cuvintelor.

Deci, eu m-am comparat cu o gradina parasita, mi-am pus o serie de intrebari si posibilele raspunsuri sunt nesatisfacatoare, m-am indepartat de drumul cel adevarat, m-am indepartat de mine. Am luat-o pe o cale ocolita si m-am intors la punctul de unde am plecat. Si un posibil raspuns in urma acestor investigatii. Nu mai este absolut nici un raspuns. Nu mai exista nici o cale asemanatoare, se lasa noaptea. Deci eu la mine insami nu voi ajunge niciodata pentru ca nu exista nici un drum. Deci tot comparatia si analiza intamplarilor mele cu mine insami sunt esentiale. Si totusi, aceste lucruri pe care eu le numesc esentiale sunt atat de indepartate de mine, incat totul este trecator si numai eu raman.

Pare ca astept ceva, ce astept oare? Nu astept nimic desi am tot timpul impresia ca astept ceva sau pe cineva. Minunea descoperirii misterului ascuns dupa perdeaua ambigua a manifestarilor si gandurilor mele! Si totusi gandul se pare ca vorbeste tacut intr-o limba necunoscuta.

Sa zicem ca eu sunt un judecator

Sa zicem ca eu sunt un judecator si stau undeva sus si-mi privesc toate manifestarile mele interioare si exterioare, toate gandurile si toate emotiile. Iar intrebarea fundamentala este urmatoarea, cine este acest judecator care stie foarte bine cum trebuie sa fie lucrurile, cum nu sunt ele, cum ar fi fost mai bine sa fie o realitate si nu este. Dar el nu are prea mare forta sa schimbe sirul evenimentelor. Faptele, gandurile, trairile, intrebarile, starile, acestea le cunoaste, dar pentru a schimba ceva, ii trebuie foarte mult timp si foarte mult efort, si inca un aspect, acest judecator nu coboara nicioadata de pe soclu. Sta acolo sus si comanda, judeca, analizeaza lucrurile, imi vorbeste mie cum trebuie sa fie toate din preajma mea, dar eu sunt cea care trebuie sa faca toate, eu sunt cea care ia deciziile. Si atunci cine sunt eu?

El nu intra in hatisul sentimentelor, sau in haosul faptelor. Cand fapta se produce efectiv, judecatorul tace, aproape ca nu intervine deloc, iar cand trebuie sa dorm atunci judecatorul vine si ma mustra. Ce ciudat este acest judecator care sunt tot eu, dar intr-o alta manifestare. Este de foarte multe ori atat de aspru cu mine incat mai trebuie uneori sa-i mai temperez glasul. Cum fac? Nu-l iau in seama. Ma fac ca nu-l aud, el tace iar eu consider ca trebuie sa ma iert pe mine insami. Si totusi sunt multe lucruri pe care nu le inteleg la mine. Eu ma desfac in mai multe glasuri. Daca este sa fac ceva anume, o gramada de ganduri, sub forma unor voci sunt prezente in mine. Viata mea interioara este uneori foarte nelinistitoare.

Se produce ceva foarte spectaculos in interiorul meu. Fiinta mea interioara nu are urechi, nu are ochi, nu are degete pentru a atinge lucrurile, dar are intr-un fel pe toate acestea la un loc. Ochiul este inlocuit cu imaginatia, dar imaginatia nu este un ochi viu, prin imaginatie pot sa vad lucrurile dar foarte estompate, acolo in imaginatie sunt foarte vii lucrurile inchipuite. Ochiul nu vede bine detaliile, ci vede doar intregul. Ochiul acesta interior vede bine, se desface in posibilitati multiple, numai atunci cand scriu, cand pictez, cand stau in meditatie si imaginez lucrurile.

Sa-mi descriu aceasta perceptie a ochiului interior. Parca as vedea intr-o fractiune de secunda totul, apoi, stand cu ochii inchisi nu as mai avea nevoie de vedere pentru un timp pentru ca pot sa merg si cu acest ochi inchis. Parca as merge cu ochii inchisi, iar acest mers este momentul pictarii, momentul scrisului, aceste momente care actioneaza impreuna in mine ma ajuta sa vad, sa vad ceva in planul mintii, dar fara cuvinte, fara imagini, ci o vedere abstracta de care inca nu pot vorbi.

Acum e treaza imaginatia, dar imaginatia da doar niste indicii, nu lucreaza efectiv. Imaginatia si gandurile sunt un fel de judecatori, iar eu, care sunt eu, dar nu mai stiu care eu pentru ca m-am impartit intr-atatea euri, trebuie sa stau cuminte si sa lucrez si sa ascult, sa fac sa-mi lucreze mainile si gandirea, si ochiul meu interior.

E foarte ciudat ca acest judecator sta foarte multa vreme ascuns, parca s-ar retrage undeva si ar privi, desi eu uneori cred ca el tot timpul doarme sau aproape tot timpul doarme. Dar cum e posibil sa doarma daca atunci cand se trezeste stie tot ce se petrece, stie ce sa spuna si chiar spune bine. Ma surprinde acest ochi vigilent al constiintei prin exactitatea intrebarilor si totusi acest glas al constiintei nu are puteri prea mari, nu prea are forta asupra mea.

Glasul acestui judecator doar imi spune mie cum stau lucrurile, ma uimeste prin exactitatea observatiilor iar eu, iarasi nu stiu care eu, ii aduc argumente.

Un dialog cu mine insami cum e oare posibil

Cum ar trebui sa ma analizez pe mine, sa ma descriu? Ce fel de anonima sunt eu in fata mea, in fata lumii, in fata lui Dumnezeu? Oare aceste intrebari si aceste dureri ale mele ar putea interesa pe cineva, dar ma intereseaza pe mine. Daca eu incerc sa-mi pun tot timpul intrebarea fundamentala cu privire la Dumnezeu, cine este El si cine sunt eu, pot sa nu ma descriu pe mine sau din contra de aici incepe sau poate sa inceapa cea mai aspra analiza a mea.

Si atunci care mi-ar fi raportarile mele la ceilalti, cum vad eu lumea din exteriorul meu si cea din interiorul meu? Daca privesc lucrurile doar asa ca o descriere, descrierea asta ramane fada, fara importanta chiar fata de mine. Sa ma analizez pe mine ar insemna sa intru in dialog cu

mine insami, sa intru in dialog cu stiinta, cu filosofia, cu poezia, dar ce pot insemna toate acestea pentru mine? Eu ma privesc pe mine intrebandu-ma in acelasi timp despre marile intrebari ale lumii, dar nu este oare ridicola aceasta raportare, cine sunt eu sa-mi pun asemenea intrebari? Care sunt intrebarile mari ale lumii si ce importanta ar putea avea ele pentru sufletul meu, pentru viata mea. Dar aceste intrebari si le-au pus niste oameni care au trait la fel ca si mine. Intrebarile acestea au fost pentru ei adevarate nu ridicole.

Fiecare timp istoric a avut cate o intrebare fundamentala in jurul careia a gravitat totul. Acum, care o fi intrebarea esentiala? Specificul acestui timp o fi oare ca lipseste intrebarea fundamentala, ca lipseste o asemenea preocupare pentru o intrebare fundamentala.

Ca sa intru in dialog cu tot ce misca in jur, fie chiar si un dialog purtat crestineste, devine totul plictisitor, un dialog moralizator pentru mine insami. Doamne cat de plictisitor este, eu pe mine nu ma vad asa, nu ma pot intelege asa. Atunci cum sa ma vad pe mine insami, cum sa ma descriu. Sa astept, sa fiu intr-o permanenta asteptare. Un dialog crestinesc cu mine si cu lumea devine plictisitor. Dar si celalalt dialog, al negarii oricarei porniri crestinesti iarasi nu mai este relevant pentru mine si nu stiu daca ar mai putea sa intereseze pe cineva. Sau un dialog mistic, dar din punctul de vedere al altor religii, nici asta nu stiu cat ma poate satiface.

Trebuie sa gasesc eu o alta manifestare a mea pentru a ma putea intelege, trebuie sa-mi gasesc o alta raportare la Dumnezeu, una autentica, pentru a ma intelege pe mine, si nu sa cad in pacatul de a ma vedea pe mine superficial, adica din punctul de vedere al altora. Ar trebui sa exclud orice gandire la moda si sa gasesc una vesnica.

Ce ciudat, sa merg asa ca din instinct, fara sa-mi pun intrebari cu privire la mine, vreau tot timpul sa dorm, dar degeaba, nu am ce face cu prea multa mea odihna. Creierul meu tipa uneori foarte strident ca leneveste, tipa pentru ca nu poate sa lucreze, sa traiasca, dar creierul meu tipa si oboseste, apoi se culca. Eu de ceva timp trag de el, dar nu se mai scoala, creierul meu doarme mereu pana la adanci batranete.

Ce ciudat, eu incerc sa scriu, dar nu scriu mult

Ce ciudat, eu incerc sa scriu, dar nu scriu mult, scriu doar asa cateva cuvinte, dupa care ma plictisesc. Oare chiar are valoare sa te preocupe ceva, cand totul e atat de plictisitor, si cartile, ce mare plictiseala sunt cartile, ce lucruri inutile, ce enormitati se spun in carti si eu scriu la randul meu o enormitate cu constiinta absurditatii lucrului meu. Starea de inactivitate o fi cea mai buna, lenea, lenea aceasta mintala care ma cuprinde de multe ori, traiesc un fel de refuz de a face ceva interesant pentru mine. Sa citesc, ce plictiseala, am citit pana m-am plictisit.

Oare cum ar trebui sa ma port eu fata de mine insami, cum ar trebui sa-mi contientizez anonimatul meu? Cum ar trebui sa ma cunosc pe mine insami, eu imi analizez numai lucrurile inutile. Se pare ca nimic nu mai este atat de important pentru mine, traiesc pur si simplu. De ce am eu nevoie, de un ideal pentru care sa lupt, un ideal care sa ma domine. Nu mai am nici o intrebare care sa ma chinuie.

Oare chiar sunt o fiinta anosta, ce inseamna sa fiu o fiinta, o fiinta vie, sa fiu o fiinta vie si nu moarta spiritual. Care ar putea fi oare acel firicel de claritate care sa-mi calauzeasca mintea si pasii sufletului spre ceva anume? Oare chiar pe mine nu ma mai sensibilizeaza nimic, absolut nimic nu ma mai atrage?

INFINITUL I

Incerc sa ma analizez, sa ma gandesc pe mine insami, dar fara sa plec de la ceva anume. Ion Barbu spunea ca exista un punct undeva la infinit unde geometria si poezia se intalnesc, iar eu zic ca acest punct nu este undeva in afara ci in noi insine, in mine insami si chiar ar fi bine sa-l si gasesc. Infinitul l-am perceput ca fiind undeva in stele.

Chiar luna era undeva la infinit pentru ca nu o puteam ajunge. Acum nu cred ca oamenii mai pot avea astfel de reprezentari. Acum credem ca infinitul este undeva in univers. Acum stiu ca si univesrsul este finit, iar dincolo de univers nu stim ce este. Am putea sa zicem ca dincolo de univers este infinitul si totusi infinitul este in noi insine. Pentru ca numai in noi insine exista aceasta capacitate extraordinara de a percepe infinitul. Deci pana la urma punctul acesta de la infinit suntem noi insine. In noi se intalneste matematica si poezia. Cred ca asa am putea porni intr-o noua cercetare..

Intrebarea fundamentala

Care este intrebarea fundamentala a timpului nostru, avand in vedere ca este caracterizata prin lipsa oricarui ideal si prin refuzul de participare la valorile clasice, clasic este astazi tot una cu invechit, depasit si care nu mai este la moda. Pana la urma intrebarea este aceea a lui noi, a lui eu. Cine sunt eu si ce-i cu mine insami, e o intrebare kantiana, dar aceasta intrebare nu am putea sa o formulam altfel, cred ca e intru-catva pe dos, pentru ca la Kant omul se intreaba, fiind constient de faptul ca el se intreaba despre el insusi, ori acum omul nu-si mai

pune o astfel de intrebare si mai mult chiar, cred ca oamenii nu mai sunt constienti de astfel de intrebari.

Daca la Kant intrebarea cu privire la eu, la constiinta, pornea tocmai de la aceasta raportare a omului la cer, de data aceasta omul nu mai este atat de fascinat de cerul instelat, indepartat de noi, cerul instelat a devenit foarte apropiat de noi, nu mai este o noutate, stiinta ne-a plasat dintr-o data intr-o alta paradigma si privim altfel cerul.

Lumea exterioara, ca si creatie a lui Dumnezeu, nu mai este atat de strivitoare prin tainele ei, s-a produs ceva uluitor, o apropiere de cosmos fantastica si omul poate privi acum altfel cosmosul si altfel natura. De aici uluirea, de aici imposibilitatea raportarii omului la vechile intelesuri, chiar si cele mistice si cele teologice. Pentru ca in trecut intelesurile teologice se bazau si erau strans legate de intelesurile lucrurilor de atunci. Intelegi in raport cu fiecare epoca in parte. E normal ca si in zilele noastre intelesurile sa se bazeze pe nevoile noastre de astazi nu pe cele ale trecutului.

Dar totusi o intrebare, oare chiar lucrurile s-au schimbat atat de mult? Cum ne raportam la viata si la valori? Din punct de vedere teologic, adevarurile lui Dumnezeu sunt unice, dar raportarile noastre la adevarurile lui Dumnezeu nu sunt unice, aici intervine schimbarea pe care eu incerc sa o inteleg si sa mi-o explic. Daca eu plec dintr-un mediu social si ajung intr-un altul, raportarea mea la oameni si la Dumnezeu se schimba, asa si daca plec dintr-o epoca la alta aceste lucruri se schimba.

Spre exemplu infinitul este altfel perceput! Si cum ar trebui discutata aceasta raportare la Dumnezeu?

Totusi as vrea sa analizez o intrebare: cum de cei care nu-si pun problema lui Dumnezeu, nascocesc atat de multe mijloace pentru a se putea exprima si chiar reusesc sa se exprime genial, iar cei care isi pun problema lui Dumnezeu, brusc dispar toate preocuparile in aceasta directie, omul isi devine suficient siesi, omul renunta la arta, renunta la stiinta. Nu se mai ocupa de creatia lui Dumnezeu, nici macar de Dumnezeu insusi nu se mai ocupa. Oare aceasta atitudine nu este o falsa raportare la Dumnezeu, oare aceasta atitudine nu inseamna intrarea intr-o stare de comoditate pe care nici Dumnezeu insusi nu si-o doreste?

Brusc, ma aflu in fata unei intrebari: de ce calugarii care se izolau impleteau cosuri si nu faceau arta ca Van Goch? Iar astazi nu ar putea exista o astfel de raportare la lume, la arta, la Dumnezeu, la cultura lumii? Pentru sfintii de atunci impletirea cosurilor era ca sa-si poata tine mintea atintita la Dumnezeu, ca sa nu leneveasca, de data aceasta arta, arta iti cere o angajare totala si in felul acesta mintea nu ar putea sa fie oare la Dumnezeu, oare nu se poate? Oare e prea mai mult, oare e aici imposibilul?

Sentimentul anonimatului

Care este sentimentul cel mai dureros al anonimatului, este acela ca esti singur, ca esti slab, ca esti uitat, si nu numai atat, ci ca nu existi. Ca sa existi trebuie sa faci ceva, ori daca acel ceva pe care tu il faci nu este cunoscut de cineva, e ca si cum nu ai fi. Cred ca acesta este sentimentul cel mai dureros si mai intens al anonimatului, este lipsa de vointa si descurajare. Nu mai ai chef si simti ca tot ce faci este inutil, pentru ca oricum nu foloseste la nimic. Si cu timpul, ceea ce simteai ca era esential pentru tine devine sters, steril, neimportant si renunti.

Poate ca intr-adevar, sunt lucruri pe care noi le facem si ar merita sa renuntam la a le mai face, dar nu renuntam pentru ca le fac foarte multi. Invatam si uitam foarte repede si chiar daca ne ramane ceva in creier, e adancit undeva foarte departe in strafundurile memoriei si nu mai folosim decat foarte rar sau deloc pentru ca preocuparile zilnice ni le sufoca. Si totusi visul, acel vis sau acele inchipuiri care devin atat de frumoase, cat de frumos este un vis care nu are legatura cu relitatea. Eu fac o demonstratie a visului, a inchipuirii, in rest nimic si poate deveni extrem de periculos acest vis.

Sa fii anonima este una din cele mai fericite stari, pentru ca traiesti asa cum vrei, gandesti ce vrei, esti asa cum vrei si cum te simti bine, nu mai esti nevoita sa te cenzurezi. Daca stii ca te cunosc mai multi oameni, atunci trebuie sa te cenzurezi, dar nu, starea de anonimat este una de gratie, pentru ca esti libera. Este greu sa fii libera daca depinzi de parerile altora. Eu sunt o fiinta libera, ma simt o fiinta libera, pentru ca eu gandesc asa cum ma simt eu bine sa gandesc.

Sunt tot timpul revoltata pe tot ceea ce mi se intampla, si cand imi pierd linistea interioara e semn ca ceva imi lipseste profund. Pe mine ma jignesc oamenii, in mijlocul lor nu ma simt o fiinta libera, ma simt o fiinta lipsita de viata. Sunt o persoana straina de mine insami atunci cand sunt inconjurata de oameni, traiesc o adaptare foarte grea la oamenii din jurul meu, ori esenta libertatii in asta consta, sa fiu eu insami oriunde as fi.

Anonimatul este starea libertatii, esti anonim, deci esti liber, dar esti liber in fata lui Dumnezeu nu in fata oamenilor, dar poti fi si in fata oamenilor liber daca esti liber in fata lui Dumnezeu.

Caut mereu o noua forma de exprimare a mea, a cartii mele, a nevoii mele de a ma cunoaste, tot ceea ce fac eu sa fie ca o nesfarsita rugaciune.

Voi putea scrie eu vreodata o carte prin care sa pot vorbi despre Hristos cu aceeasi forta, cu aceeasi putere, a scrisului, pe care il simt de multe ori tasnind din mine ca un suvoi? Nu, nicioadata, pentru ca-mi lipseste ceva, imi lipseste cuvantul, da, imi lipseste cuvantul.

Oare a scrie despre frumos este cumplit de greu, pentru ca pentru noi frumosul si libertatea nu sunt stari normale, stari firesti ci sunt realitati la care nu avem acces, decat intr-o clipa de gratie. Cum se manifesta in noi frumosul, ca o dorinta de a scapa de urat, iar uratul este atat de normal incat frumosul ni se pare a fi ceva ridicol prin pura lui prezenta. Frumosul nu are forta pentru ca nu este din lumea aceasta, este din lumea lui Dumnezeu. De aceea este atat de greu sa scrii frumos, sa scrii o carte care sa nu sperie. Oare daca m-as gandi tot timpul la Dumnezeu as putea gandi si trai frumos? As putra scrie despre frumusete, despre nevoia mea de frumos? Dar cu fortă, dar cu putere, cu o adevarata chemare de scriitor, si fara palavre, sunt plictisita de prea multe cuvinte, si cuvintele frumoase se construiesc.

Imi trebuie un inceput in aceasta lume a frumosului, care nu isi are temeiul aici ci in imparatia cerurilor. Si atunci, in tot anonimatul meu imi sta in minte o intrebare, eu ce pot sa fac? Oare cum sa ma raportez la Dumnzeu ca sa pot vorbi despre frumos?

Eu am nevoie de ceva interior, eu am nevoie de cuvinte care sa aiba sens in sufletul meu si care sa aiba putere interioara.

Dumnezeule, e prea putin ce fac!

Vreau sa fac mai mult si nu pot!!!

Despre infinitul din copilarie

Ma gandesc de ceva vreme la problema infinitului, in sensul daca infinitul ar putea sa aiba o reprezentare, o reprezentare mentala, o reprezentare la nivelul ratiunii sau la nivelul trairii. Cam care ar putea sa fie prima mea reprezentare a infinitului? Am acum in minte o propozitie pe care am citit-o in mai multe locuri <Dumnezeu este mai mult decat infinitul> El este intr-adevar infinit, dar este mai mult decat atat. Dar infinitul, dar despre infinit, unde am auzit pentru prima data vorbindu-se de infinit?

La matematica, in matematica infinitul este un simbol. Iar simbolul este pana la urma o reprezentare. Cand am auzit eu pentru prima data despre infinit, eram in clasa a sasea le scoala generala. Era mai degraba o intuitie a infinitului cand mi-a vorbit taticu pentru prima data despre plan. El a dat o definitie a planului in felul urmator:<Ce ar putea fi un plan? Un luciu de apa bine intins.> Acum cand ma gandesc la un luciu de apa bine intins mi se pare o intuitie buna, pana la urma apa daca e apa oricum e bine intinsa, dar se mai pun totusi si valurile, da, putem spune ca trebuie sa fie bine intins. Si totusi cand a zis taticu <va puteti inchipui un lac, un luciu de apa fara margini, acel luciu de apa al lacului este infinitul, pentru ca nu se opreste niciodata. Uitati aceasta dreapta, eu o desenez pe tabla, dar ea nu se opreste nicaieri, eu nu pot sa o prelungesc la infinit, dar in mintea mea asa trebuie sa o vad.>

Ce senzatie am avut cand mi-am inchipuit un luciu de apa bine intins, am avut o senzatie stranie, ca si cand eu as zbura deasupra unei mari sau a unui ocean si nu as mai gasi niciodata marginile. Senzatia a fost teribil de placuta, parca as fi zburat deasupra infinitului. Si totusi, in aceasta explicatie a planului, nu sta oare un pleonasm< luciu de apa bine intins> , daca e luciu de apa, e bine intins, poate ca e suficient doar luciul apei, si totusi, precizarea bine intins, e buna pentru ca orica apa e in valuri.

Ce e si cu matematica aceasta, oare primul matematician, care a definit si inventat planul, oare ce o fi simtit cand l-a intuit, cand l-a definit? O fi avut intuitia infinitului? O fi avut aceasta traire atat de ciudata a noului, a necunoscutului prins in reprezentarile mintii, ale gandirii si ale rationarii? Oare primul matematician care a intuit infinitul si l-a definit in concept nu a pierdut si celelalte intuitii care ar fi putut sa fie si care ar fi putut duce la altceva? Care ar putea fi celelalte intuitii? Or fi unele la nivelul trairii, prinse in concept se pierde ceva, dar noi cunoastem doar le nivelul conceptului, si totusi…nimic nu poate fi mai frumos decat aceste intuitii, decat aceste reprezentari.

Cum mi l-as putea reprezenta eu pe primul matematician care si-a reprezentat planul? Cred ca atunci cand a avut pentru prima data trairea acestei intuitii era singur in varful unui munte si privea marea. Pamantul i s-a parut atunci infinit si aceasta unfinitate a pamantului l-a coplesit, l-a mistuit. Marea de la inaltimi foarte mari e foarte linistita, dar cand te apropii de ea, e altfel. Dar infinitul mai putea fi perceput si intr-o maniera noua, o dreapta tasnind din pamant la cer, o verticala a muntelui unde statea matematicianul sa priveasca infinitatea marii, infinitatea pamantului, infinitatea oceanului, infinitatea muntelui. E uluitor ca eu am aceasta reprezentare a infinitului, plecand de la ceva finit, dar perceptia infinitului este fantastica.

Dar sa ma intorc la perceptia mea din copilarie, un luciu de apa, fara nici un val, sticlind, ca oglinda si cu mine zburand. Infinitul acesta e prea tacut si e atat de greu sa-i suport prezenta. Si eu zbor pe deasupra acestui ocean infinit, zbor pe deasupra acestei mari, acestui plan infinit, unde e numai tacere. Ma cuprinde deznadejdea ca nu am unde sa ma opresc. Parca as zbura in gol si nici o picatura de apa nu ma primeste. Unde sa ma duc daca sunt un pescarus inspaimantat de infinit?

Cred ca asa e omul care navigheaza pe un ocean infinit al fiintei si nu stie unde sa se opreasca pentru ca nu stie unde-i este locul.

E atat de ciudat pentru cine traieste perceptia infinitului. Sa fii singur in fata unui infinit care te copleseste. Singura in fata unui necunoscut care te ucide ca entitate, ca persoana. Singura in fata unei creatii ce nu o poti cuprinde cu intelesul.

Ce-o fi simtit primul matematician care a avut intuitia infinitului, daca revin la starea mea din copilarie, m-a cuprins si l-a cuprins o mare bucurie.

FECIORIA

Ce ma fascineaza cu adevarat este singuratatea, singuratatea ma atrage, singuratatea este pentru mine pace si linste. Oamenii ma intimideaza. Simt nevoia sa vin acasa si sa ma linistesc. Barbatii sunt pentru mine cele mai frumoasa creatii ale lui Dumnezeu ca si copiii. Cred ca barbatii sunt minunati ca spirit. De multe ori simt ca parca nu as avea trup. Parca nu as avea decat spirit. Cred ca asta este fecioria. Fecioaria, asta inseamna, sa traiesti numai cu spiritul, sa traiesti cu idei, prin cuvinte, cu ganduri, sa te fascineze frumusetea, sa poti inventa frumusetea in tot locul, permanent. Fecioria ce inseamna, inseamna sa fii libera, sa fii liber. Cand simt ca am trup, cand sunt obosita, cand sunt bolnava, dar in rest parca as fi numai spirit, numai duh.

Conditia asta fizica ma apasa, dar fecioria, da, fecioria este teribil de frumoasa. Cam monotona ar putea spune unii, dar eu zic ca este frumoasa. Fecioria este starea cea mai inalta a libertatii. Si eu sunt o persoana libera. O, cat voi putea trai oare in feciorie, oare toata viata? Acum imi dau seama ca fecioria este un dar al lui Dumnezeu si ca viata asta nu este inutila. Ca se poate ajunge la libertate si la puritate.

O, da, ca Dumnezeu este ceva minunat, este o minune pentru viata omului. Fecioria fizica si sufleteasca este o stare exceptionala pentru omul om. Pentru nimic in lume nu as parasi aceasta stare, oricat de cumplita mi-ar fi singuratatea. Dar oare poate fi singuratatea cumplita, cand ai constiinta prezentei lui Dumnezeu?

O, da, am fost cuprinsa de ganduri fascinante si m-am dus mai departe dupa suvoiul cuvintelor, ca si cand as fi fost luata la vale de valurile unui rau vijelios ce curge prin munti. Dar fecioria este pentru mine doar un ideal, este doar o stare la care eu nu pot ajunge. Oare voi ajunge candva? O, fecioria este o stare minunata, ma gandesc la primele fecioare, ce si-au inchinat viata lui Hristos, la Tabita, la Tabita, oare ce facea ea, oare cum se ruga ea? Cum statea inchisa in casa si se ruga lui Iisus?

Oare cum vorbea cu oamenii? Dar nu numai ea, dar despre aceste femei teribile, nu stiu mai nimic! Nu stiu mare lucru despre ele, decat viata lor exterioara, care spune totul dar nu spune nimic. Oare cum se rugau? Ce simteau in sufletul lor, cum se gandeau la Hristos?

Cum se simteau ucenicii cand nu mai erau cu Hristos? Dupa ce s-a inaltat Hristos la cer, nu se simteau singuri, parasiti de Dumnezeu? La coborarea Duhului Sfant s-au simtit puternici si au inceput sa propovaduiasca.

Iisus Hristos spunea prin gura lui Ioan:<Nu va voi lasa singuri, nu va voi lasa orfani. Un alt mangaietor voi trimite la voi>. Si totusi, aceasta inaltare la cer a lui Iisus nu este o absenta? Daca

nu-L mai vezi in fata ochilor, fizic vorbind, daca nu mai este langa tine, e intr-un fel de ras aceasta exprimare, dar mie nu-mi vine sa rad, e un fel de tristete, e un fel de spaima. Cand Hristos era cu ucenicii, ucenicii se simteau in siguranta, cand Iisus nu mai este cu ei, ucenicii sunt cutremurati de spaima. Oare apostolii cand l-au propovaduit, nu au fost cuprinsi de spaima, nu s-au simtit singuri? Cand sunt martirizati, oare acestia nu s-e tem?

Oricum inaltarea lui Hristos inseamna singuratate si cred ca acesta este drumul credintei, sa poti trece de la singuratate la comuniunea cu Hristos, adica sa te porti ca si cand El ar fi de fata, prezent, ca atunci spre Emaus. Ilie si Cleopa erau foarte indurerati ca nu L-au recunoscut pe Iisus. S-au intors si au spus ucenicilor ca a inviat, dar cand Iisus dispare de la fata lor, ei raman singuri, tocmai aceasta singuratate ma apasa pe mine. Dar erau teribil de fericiti, asa as vrea sa fiu si eu, sa am putin din fericirea asta.

Cred ca asta e fecioaria sfintilor, se poate trece de la acest sentiment de singuratate, la sentimentul sigurantei ocrotirii lui Dumnezeu, al lui Iisus, ca El este prezent asa cum era atunci prezent, impreuna cu ucenicii. E inspaimantatoare aceasta speranta dar in acelasi timp e teribila si puternica, e ciudata credinta asta si pe de alta parte e plina de sens.

Cum sa nu te fascineze acest Hristos si cum sa nu-l crezi ca fiind El insusi Dumnezeu, Hristos este Domnul si Dumnezeul nostru, asa cum l-a numit Toma dupa ce l-a atins. Cum sa nu fie frumoasa singuratatea fecioriei, sentimentul ca esti cu Hristos, este unul teribil de placut, de frumos si de puternic. Dar cine poate ajunge la o asemenea constiinta? Doar sfintii, dar cum, si totusi, de cate ori nu traiesc eu atat de frumos acest sentiment al fecioriei si cat de fericita ma simt si cat de libera traiesc eu atunci, cata frumusete!

Neantul

Ma infricosau spatiile mele si de ele as fi vrut sa scap, dar imi erau cu neputinta de invins. Oricat de mult as fi incercat sa am rabdare cu mine insami nu ma ajuta sa scap de terorile mele care ma paralizau. Acelasi cuvant imi obseda creierii mei< neant, neant, abis, totul e abis, tot ce vezi in jurul tau e abis>. De ce sunt toate ce sunt, de ce sunt oamenii pe lume, de ce sunt eu si ce sunt eu? Ma infricosau aceste intrebari? Mi-era frica sa ma uit in jurul meu, mi-era frica sa privesc la lucruri. De ce sunt aceste lucruri, de ce sunt cele ce sunt?

Ah, mi-am raspuns, nu stiu, nu pot sa stiu. Nu stiu, pur si simplu nu stiu, am o frica groaznica, imi vine sa lesin. Oare poate fi o intrebare atat de puternica in mine incat sa nu mai gandesc, sa nu mai stiu ce se petrece cu mine? Si tosi nu vreau sa plang, dar imi vine sa plang, simt ca pot sa imi pierd mintile de spaima. Intrebarea lovea in mine cu atata putere incat pentru o

fractiune de secunda, parca imi pierdeam constiinta. Intrebarea e asemenea unei lovituri in moalele capului care ma face sa-mi pierd contactul cu realitatea. Ce sunt aceste perceptii care ma fac sa inebunesc de spaima? Si perceptiile astea mi se repeta destul de des. Daca incerc sa-mi reamintesc aceste perceptii ma apuca groaza lesinului.

Deci care e atitudinea mea fata de aceste ganduri, fata de aceste trairi? Incerc sa le transform in ceva obisnuit, e ca o dieta a mintii, si sa-mi raspund cu calm, fara sa ma mai tem. Cu gandurile mele trebuie sa ma port frumos, chiar cu dragoste si bucurie, trebuie sa le resping usor, cu foarte mare bucurie si bunavointa. Dincolo de aceste suferinte si ganduri, nu sunt decat eu si numai eu, dincolo de ochii mei, dincolo de durerile si nefericirile mele, nu sunt decat eu si numai eu. Ah, si daca nu ar fi aceasta singuratate cu care trebuie sa ma lupt mereu si sa o infrunt mereu!!! Daca nu ar fi aceasta singuratate, oare cum ar decurge viata mea? Nu pot face alt ceva decat sa ma insingurez, sa ma izolez, sa ma inchid in mine, sa tac tot timpul si sa vorbeasca doar mintea mea cu propria mea constiinta.

Dar trebuie sa mai am rabdare, sa mai am rabdare cu mine insami. Dar cu ce fel de fantasme lupt eu?

Filosofia lui eu, filosofia la persoana intai

Filosofia propriei mele intrebari <cine sunt eu?>. Chiar imi este permis sa-mi pun asemenea intrebare, cine sunt eu? Chiar imi este permis sa fac absolut orice, ce pot face ca sa aiba sens si sa nu ma plictisesc? Daca Dumnezeu exista, ce-mi este permis sa fac, care-mi sunt intrebarile mele fundamentale? Cine sunt eu? De ce am eu nevoie de Dumnezeu? Cine este Dumnezeu pentru mine? Ce sens poate avea El pentru viata mea? Mai poate fi edificatoare viata sfintilor pentru viata mea? Ce inseamna ca eu sunt o fiinta plina de spirit, o fiinta libera? Cine sunt eu?

Raman eu pentru mine cel mai mare mister? Pot trece conceptele filosofiei pe care o citesc in mine de la persoana a treia la persoana intai si eu sa fiu intr-o permanenta stare de intrebare vizavi de mine? Pot eu intra intr-un dialog cu mine, cu lucrurile, cu oamenii, cu Fiinta, cu Dumnezeu si acest dialog la persoana intai cum este oare posibil?

Care este diferenta dintre Fiinta filosofilor si Dumnezeu?

Intrebari

Am nevoie de ceva nou care sa ma duca mai departe, starea in care sunt acum imi interzice sa gandesc, sa vad, sa aud. Sa citesc, sa citesc o carte, dar nu din cele pe care le-am mai citit, poate ca trebuie sa-mi citesc propria carte pe care trebuie sa o scriu, sa o scriu pentru mine, cartea mea sa aiba doar un singur cititor si acela sa fiu eu. Ce se intampla acum cu o carte care m-a fascinat in trecut, acum sta ca un pietroi deasupra mormantului meu in care eu sunt inca vie si nu am murit. Care o fi modalitatea prin care sa ies din mormantul meu, pentru ca aceste cuvinte ale mele pe care eu le-am invatat nu pot prinde viata in mine si unde sunt eu?

Cred ca eu traiesc un fel de dependenta a cartilor.Tot timpul traiesc cu asteptarea de a intalni o carte fantastica, mereu ma astept sa citesc o carte nemaipomenita despre Dumnezeu. Sa gasesc o carte in care un barbat sau o femeie poate vorbi despre el insusi sau despre ea insasi, si despre nevoia lor de Dumnezeu, dar asa ceva nu am mai intalnit pana acum. Mereu caut prin carti solutia ideala pentru mine si mereu nu o gasesc. Dupa ce citesc o carte raman cu un gust amar. De ce caut mereu in carti o explicatie, o idee care sa-mi lumineze sufletul, sa-mi aduca bucurie? Am crezut de multe ori ca poezia ar putea fi ceva minunat, dar si poeziile ma descurajeaza. Cuvantul scris sau vorbit de oameni ma intristeaza, ma descurajeaza, ma indispune. Ar trebui sa ma desprind de carti si sa caut in mine raspunsurile.

Trairea nimicului

Nimic. Nimic. Nu e nimic din ceea ce mi-am inchipuit ca este, chiar nimic, chiar nimic. Eu am crezut ca este ceea ce părea sa fie, dar acum vad ca nu e, nu e, a disparut. Deci in locul a ceea ce credeam ca este, nu mai este nimic, nu este decat un gol si nimic mai mult. Eu traiesc intr-o lume iluzorie si nimicul ma inconjoara mereu. Sunt inconjurata de nimic. De ce? Pentru ca eu doar imi inchipui ca sunt inconjurata de ceva, dar acel ceva pe care eu mi-l inchipui nu exista. Privesc, dar privesc in gol. Privesc intr-un spatiu nelimitat, dar care nu cuprinde ceea ce credeam eu ca exista. Iar mintea mea traieste o stare de perplexitate, mintea mea traieste experienta golului, experienta nimicului.

E ca si cum nici nu as exista. Sunt inconjurata de nimic iar acest nimic care ma cuprinde, asemenea unei sfere, parca m-ar transforma si pe mine intr-un nimic, adica eu insami as trai o stare de neexistenta. Ceea ce credeam ca exista nu este, deci eu nu exist. Ce ciudat, au disparut ideile mele iluzorii si parca as disparea si eu odata cu ele. Ideile mele nu au existenta, in realitate parca nici eu nu as exista. Deci acesta este nimicul, nimicul care ma inconjoara. Stau si

privesc si parca as spune: tu nu esti, tu aici nu esti, dar cred ca aici nu ai existat niciodata, tu nu existi si nici eu nu exist odata cu tine. Daca tu nu existi pentru mine e ca si cum eu nu as exista. De ce oare traiesc senzatia asta. Dar acest tu cu care eu as vrea sa intru in dialog e doar o idee abstracta, e doar un cuvant, un cuvant creator. Si totusi poate ca eu ar trebui sa fiu o fiinta cu care sa pot discuta. Dar fiinta aceea nu exista si daca fiinta aceea nu exista e ca si cum nici eu nu as exista.

Da, parca eu nu exist pur si simplu. De ce oare? Cine sunt eu si de ce am atata nevoie ca in locul nimicului sa apara ceva, sa apara cineva, sa apara El, El care sa faca nimicul sa dispara. Dar atunci am nevoie de timp sau am nevoie de o alta privire si sa nu mai privesc la nimic. Dar Dumnezeu, El nu poate fi nimicul care ma inconjoara. Ce este oare acest nimic, in care au disparut ideile mele. Eu zbor, eu zbor si fug de nimicul din sufletul meu, nimicul e mereu prezent cu mine, nimicul e ca aerul pe care-l respir, ca apa pe care o beau si trebuie sa fac mereu ceva ca el sa ramana undeva departe, departe de sufletul meu. Am nevoie sa zbor cu Dumnezeu pentru ca nimicul din mine sa nu ma cuprinda.

Punctul de la infinit II

Lumina, lumina, lumina, totul este lumina, tot ceea ce ne inconjoara este energie si lumina, lumea in care traim este o lume perfecta, e lumea lui Dumnezeu. Totul este lumina si puterea lui Dumnezeu, invierea Lui. Lumina inseamna forta, inseamna putere. Punctul de la infinit este infinitul insusi, punctul lui Dumnezeu din creatia Lui, este lumina insasi, este lumina care cuprinde creatia, este creatia adusa la perfectiune. Lumina, Dumnezeu a salvat lumea prin jertfa crucii, cuprinzand lumea in lumina, in lumina iubirii, in lumina crucii.

Punctul de la infinit este perceput ca fiind foarte indepartat, dar el foarte bine poate fi perceput si foarte apropiat, poate fi perceput ca prezent. Daca as putea sa-l pictez in interiorul unei sfere, pe linia orizontului, as crea o perspectiva in spatiul tridimensional, dar reprezentarea aceasta nu e pentru mine satisfacatoare. De la acest punct de la infinit, trebuie sa curga lumina si aceasta lumina cuprinde totul, absolut totul, e ca un con de lumina, dar cu cat te apropii de acest varf al conului, spatiul se largeste, spatiul se mareste, devine un intreg univers, devine cosmosul intreg. Acest punct de la infinit este doar un punct, pentru ca este foarte departe, este la infinit, doar apropierea face ca spatiul sa se dilate. Cum as putea crea o astfel de geometrie a punctului de la infinit, o alta geometrie, in care punctele sa nu fie puncte ci aceste puncte de la infinit. O geometrie in care sa fie cuprinse si alte elemente, care nu au decat reprezentari mentale. Sa fie percepute nu cu ochii cei vizuali ci cu cei mintali.

Intotdeauna mi-am dorit sa percep modele matematice, sa le vad mintal, sa vad dincolo de un triunghi echilateral, sau un patrat. Totul mi se trage din copilarie, cand taticu ne arata pe cer figuri geometrice perfecte. Iar eu descopeream din stelele cerului figurile perfecte, si-mi ziceam ca si taticu ca Dumnezeu e un mare geometru.

Cum as putea percepe aceste modele geometrice? Sa le vad cu ochiul mintii, sa vad cu ochii mintii asa cum imi ziceam cand eram in facultate . Lucrurile astea eu nu le vad, lucrurile astea geometrice oare nu le pot vedea asa cum le vedeam cand eram copil, cum vedeam figurile geometrice pe cer. Acum ar putea sa existe un cer al mintii, iar mintea poate vedea aceste modele. Aici e pictura. Pictura poate face vazuta tocmai aceste modele care nu se pot vedea cu ochiul, nu se pot reprezenta prin desen, dar cum fac eu reprezentarea asta, aceasta-i intrebarea. O geometrie a punctului de la infinit asa ar trebui sa arate, dar nu am decat o reprezentare vaga a ei, nu stiu cum sa o incep, cum sa o construiesc.

Dar exista ceva, ceva, ce eu percep si ma chinui ca sa pot reprezenta. Sa reprezint in pictura, sa pot reprezenta lumina, liniile si petele de culoare care-mi inebunesc creierii.

Experienta pe care am avut-o asta noapte, a fost inebunitoare, lumina, culoarea galben devenea sunet pur, sunet pur…..imi venea sa plang de spaima, simteam ca totul este lumina, lumina pura, e sunet pur, e energie care invadeaza totul, ca totul este prezent in lumina asta, in energia asta, ca totul este scaldat in lumina lui Dumnezeu, in iubirea lui Dumnezeu. Inca nu pot scrie despre aceasta experienta, inca nu pot sa spun mare lucru, cel mai sigur este sa nu mai spun absolut la nimeni despre aceste experiente, si sa astept ca sa pot intelege ceea ce a fost. Trebuie sa mi le duc singura, dar inca nu pot, caci asta nu e joaca, imi este frica sa nu innebunesc. Poate ca ma va ajuta bunul Dumnezeu. Doamne, ai grija de mine, ca sa-mi pot controla aceste perceptii cu calmitate si liniste, sa nu ma mai sperii atat de rau, Te rog, Iisuse, ajuta-ma, si sa nu mai spun la nimeni nimic.

Am nevoie de foarte multa putere, pentru ca lumina o percep intr-un anumit fel, si lumina are forta cand o percep cu mintea, dar cum sa o pot picta, cum sa o pot transpune pe hartie, am mare, mare nevoie de forta, ca sa pot picta acest punct de la infinit.

Infinit II

Poate ca ar trebui sa-mi inchipui infinitul albastru, sa desenez un carton albastru si in centru un cerc rosu, si sa zic acesta este infinitul. Sau sa desenez un spatiu galben si in centru o sfera rosie, iar pe margine un cerc albastru si sa zic acesta este infinitul, poate.

Despre abstractizare

Cum poate fi depasita aceasta abstractizare. Care este legatura dintre Dumnezeu si creatia sa exterioara, omul, omul este tot o creatie a lui Dumnezeu, dar omul este inelul de legatura, dintre cele materiale cu cele spirituale, pentru ca el este si materie si spirit, cum spune Staniloae.

Ceea ce e matematic este foarte abstract, parca nu ar fi viu. Nu se vede constiinta care gandeste aceste abstractii, lipseste fiinta umana. Cum as putea depasi aceasta tendinta de abstractizare largind prezenta constiintei umane si sa fac prezenta aceasta constiinta a omului si in pictura si in matematica, si in poezie. Cum sa depasesc aceasta stare de abstractizare, pentru ca e seaca, pare inumana.

Cum se poate depasi starea de abstractizare? Prin iubirea lui Dumnezeu? Prin iubirea omului de langa tine. Prin iubire, dar cum sa exprim asta prin arta, prin poezie.

Am nevoie de Dumnezeu. Am descoperit astazi ceva, un lucru teribil, dar inca nu-l pot exprima, e cu privire la Dumnezeu. Ceea ce am descoperit este urmatoarea intrebare, care e partea aceea a sufletului care este dedicata numai lui Dumnezeu. Este una teribila si de acolo vine puterea. Pana acum traiam intr-o mare confuzie, in mintea mea lucrurile erau amestecate, acum parca as fi descoperit ceva, as fi descoperit cine este Dumnezeu pentru sufletul meu si ce este mistica. Ce este aceasta cautare permanenta a lui Dumnezeu si a creatiei Lui.

Eu vreau sa pictez aceasta lumina a lui Dumnezeu, prezenta in creatia Lui si aceasta lumina este ceva extrem de matematic, dar o altfel de matematica. Si trebuie sa depasesc abstractizarea. Ce este abstractizarea, este creatia lui Dumnezeu fara Dumnezeu. Abstractizezi doar cand vezi universul fara a-L vedea pe Dumnezeu, ca fiind cel care a creat universul, or Dumnezeu este prezent, este prezent peste tot, Dumnezeu este prezent in creatia lui. Iar depasirea starii de abstractizare este tocmai prezenta lui Dumnezeu, iar aceasta prezenta sa fie facuta la nivelul constiintei. Se poate oare depasi aceasta abstractizare printr-o matematica a luminii, o matematica a luminii care cuprinde in ea toate punctele. O matematica a punctului de la infinit, dar nu stiu cum as putea sa descriu aceasta matematica. Poate ca nu e matematica, poate ca e un alt domeniu de cercetare pe care il descopar acum.

Dumnezeu traieste prin noi la nivel infinit. Si noi traim prin El la nivel infinit. Dumnezeu ne duce mai departe gandurile si noi traim impreuna cu El infinitul. O matematica a luminii, lumina este prezenta pretutindeni, dar nu pot sa exprim in cuvinte ceea ce percep, pana la urma cunoasterea este una la nivelul conceptului si ar trebui sa scot la nivelul cuvintelor aceasta perceptie a mea. Trebuie sa fac ceva si nu pot avea rabdare.

Oare cum as putea sa pictez prezenta lui Dumnezeu in creatia lui? Cum as putea sa pictez lumina lui Dumnezeu, am nevoie de matamatica si nu stiu ce fel de matematica, poate ca e o altfel de matematica pe care va trebui sa o inventez eu. Trebuie sa pictez dar nu stiu cum. Nu mai suport sa ma izolez, pentru ca oricum sunt izolata in propia mea minte. Am nevoie de Dumnezeu ca de aer si de o noua perceptie a lui, ceea ce se petrece cu mine este minunat, pentru ca inteleg mult mai profund ceea ce intelegeam alta data. Oare cum ar trebui sa pictez lumina lui Dumnezeu? E o lumina care ma orbeste, nu o pot vedea. E o lumina, dar nu cea a soarelui, ci e o lumina pura, alba, puternica, orbitoare, e un foc ce arde viu, alb, puternic, fara sa scoata fum .E o lumina care e prezenta pretutindeni, fara sa fie o sursa de lumina pe undeva.

E ca si cum as putea sa-mi inchipui o camera perfect luminata, care sa nu aiba ferestre, nu are pe unde sa patrunda soarele si nici bec care sa imprastie lumina, dar totusi camara aceasta este luminata, poti sa vezi prin ea. In camera aceasta este lumina, chiar daca in ea nu este nici o sursa de lumina, lumina este prezenta pretutindeni. Cum as putea sa reprezint matematic acest model?

Asa este Dumnezeu prezent cu lumina Lui in creatia Sa. Cum as putea sa reprezint in pictura aceasta lumina prezenta pretutindeni? Nu cred ca se poate reprezenta asa ceva. Poate la nivelul cuvantului sa pot reprezenta asta. Poate ca ar trebui sa scriu poeme care sa-mi descrie aceste exercitii mentale, cu lumina care este pretutindeni? Si totusi nu e panteista exprimarea mea? E doar un model al lui Dumnezeu care este dincolo de creatia sa si la fel de prezent in creatia sa, ca o lumina venita de nicaieri si prezenta pretutindeni, dar nu la nivelul esentei sale ci al lucrarii sale si al ratiunii sale, cu care a creat lumea, acesta e modelul luminii care nu are o sursa ci este pretutindeni. Si totusi exprimarea tot panteista ramane, trebuie sa mai lucrez la concept.

Cum as putea sa pictez lumina lui Dumnezeu care este prezenta pretutindeni. Cum sa prind in imagine necuprinsul? Ce fel de intuitii trebuie sa am? Simt nevoia sa nu mai vorbesc cu nimeni despre aceste intuitii, simt nevoia sa pastrez doar pentru mine aceste lucruri, cu cat sunt mai intime, mai secrete, devin mai puternice, mai tari si pot lucra mai bine la ele. Simt nevoia sa fiu singura, numai cu Dumnezeu in privinta acestor intuitii, poate ca va veni odata cineva cu care voi putea sa discut toate acestea, dar cineva adevarat, dar acum simt nevoia sa fiu singura.

Tot ceea ce pictez este doar o esuare de la o idee pe care o port in minte, o port cu mine continuu, pe care incerc sa o prind in concepte, sa-i dau o forma si sa o pot exprima in culoare. Daca incerc sa pictez ideea aceea, raman doar cu imaginea ei esuata, ideea imi dispare, parca as faramita-o in mii de bucati si nu as mai putea sa o vad. Sa pictez lumina lui Dumnezeu, am o anumita perceptie a luminii, dar perceptia aceea e interioara, nici nu stiu cum as putea sa ma exprim.

Daca pictez ceva abstract, matematic si nu e prezent Dumnezeu, abstractul acela ramane pentru mine absurd. Abstractul se umanizeaza daca acolo este prezent Dumnezeu si omul care merge de la necunoastere la cunoasterea lui Dumnezeu. Abstractizarea seaca, stearsa, impusa pana la absurd, poate fi oare depasita prin mistica, prin duhovnicesc, stiu eu, sa fie totul facut la nivelul rugaciunii. Nu am cu cine sa discut, dar oare are sens sa discut despre asa ceva, mai bine discut cu Dumnezeu, mai bine tac.

Poate ca ar trebui sa tac, poate ca ar trebui sa dorm si totusi perceptia pe care am avut-o astazi, ramane exprimata in mine doar la nivelul unei infiorari. Nu stiu cum sa pictez toate chestiile astea, dar oare trebuie sa le pictez? Poate ca din aceste intuitii imi trag picturile mele, aceste intuitii ma inspira si eu in felul acesta pictez altceva. Pictura aceasta mentala este un exercitiu foarte bun, dar daca raman doar la nivelul acesta, nu am facut mare lucru.

Pe Dumnezeu simt ca incerc si incep sa-L inteleg altfel, dar sunt departe de El, si eu am nevoie de El asa cum am nevoie de aer. Dumnezeu inseamna pentru mine putere si echilibru.

Trebuie sa dorm si nu pot dormi, pentru ca nu-mi este somn. Am nevoie de Dumnezeu ca de aerul pe care-l respir, dar de Dumnezeu Hristos, care e omul ce ma poate intelege pe mine si-mi poate duce gandurile mai departe. Ajuta-ma Dumnezeul meu sa Te pot iubi si sa nu Te mai parasesc niciodata, sa nu mai plec niciodata de langa Tine. Vreau sa dorm si sa fiu linistita, sunt obosita, poate voi adormi, spunand rugaciunea inimii.

Despre frica

Am intotdeauna un fel de trac cand ma apuc de scris, cand normal ar trebui sa scriu pur si simplu, fara sa-mi mai pun oprelisti. Cel mai greu imi este sa folosesc cuvintele. Pentru mine cuvintele au ajuns un fel de idei consumate, un fel de entitati expirate. Nu gasesc cuvinte sau propozitii care sa-mi descrie starile, nemultumirile si mai ales sa ma ajute sa ma exprim si sa ma inteleg pe mine insami. Sa recurg la fantastic? La vis?

Fantasticul mi se pare a fi atat de fad, atat de neimportant, fantasticul este pentru mine un fel de fantasmagorie care nu spune nimic. Si pe mine totul ma inspaimanta. Sa fii om ma inspaimanta, spaima de a fi om. Spaima de a ma ruga si in interiorul meu, totul se opreste aici. Nici copilaria nu-mi ajuta pentru ca atunci ma raportam gresit la lume. Atunci totul era clar, bine definit, atunci daca imi era frica, era doar o frica de copil, imi era frica doar pentru ca eram singura, cand venea cineva in preajma mea totul era rezolvat.

Acum datele problemei sunt altele, nu pot spune ca spaima se produce in tresariri trupesti, nu, din contra, spaima mea este o experienta mentala. Spaima se produce in refuzul mintii de a gandi, de a gasi explicatii. Cand spaima apare, mintea se opreste si nu merge mai departe, si

dupa ce frica a trecut, mintea nu mai poate relua firul intrebarilor anterioare. Cand patesc eu astfel de intamplari, cand ma gandesc la lumea aceasta si la creatorul ei. Lumea aceasta asa cum este ea ma inspaimanta, ma ingrozeste si mintea se opreste doar in varful unei intrebari ca si cum s-ar agata in varful unei lance, doar ma intreb atat<cum e posibil asa ceva?>

Cartile au devenit pentru mine un fel de dusmani, un fel de idei schilodite, din care nu se mai poate intelege nimic. Cartile, nimic important nu-mi mai spun. Atunci, eu de ce as vrea sa spun ceva important prin cartile mele? Ma simt prost si rau. Ma simt oribil cu toata viata mea. Dar asa ma simt cand sunt afara, in exterior, cand incerc sa comunic cu altii, atunci parca m-as depersonaliza, cand sunt afara abia astept sa vin in camera mea, sa stau zavorata si sa studiez. Sa studiez in continuu.

Doamne, cata fericire, sa stau zavorata in casa mea si sa studiez, sa scriu si sa pictez. Cat de mult imi doresc sa am casa mea, acolo as trai altfel, dar tu ai grija de mine Doamne.

Din frica si din comoditate simt ca mi s-a lancezit mintea, simt ca trebuie sa invat matematica, pentru ca matematica ma tine cu mintea treaza si totusi aman, sunt intr-o continua amanare a matematicii si totusi ceva, cineva imi spune *ia si studiaza*.
Ajuta-ma Dumnezeule si da-mi putere.

Camera

Am niste sentimente ciudate in suflet, nu pot spune ca sunt unele de singuratate, singuratatea imi place si mi-o doresc foarte mult, ci sunt alte sentimente. Simt un fel de sfarseala, un fel de dispret si dezgust mai ales fata de oameni. Nu stiu cum era Hristos si cum ne-a spus El sa fim, acum, cu aceste sentimente, imi este si mai neclar cum a spus El sa fiu eu. E destul de ciudat ceea ce simt. Parca mi s-ar despica sufletul printr-un fulger, parca ar trebui sa ma despart pe din doua, pentru totdeauna, o parte care sa traiasca intr-o stare permanenta de agonie, sa nu simta nimic, nici durere, nici frica, nici teama, sa nu mai simta nimic vizavi de lume, de oameni, iar cealalta sa fie ascunsa, tainica, in care eu sa fiu la polul opus, sa fiu altfel.

Acum imi vin in minte niste imagini, niste cuvinte, sa fiu lumina. Parca as fi intr-o camera luminata, in care nu intra nimeni, dar absolut nimeni. Camera e luminata dar nu de un bec electric sau de soare, ea e luminata pur si simplu. Iar in camera aceea nu intra nimeni decat eu insami.

Camera e un loc in care doar eu pot vietui, e o camera tainica, in care eu nu dorm niciodata, eu stau in permanenta treaza, si nimeni nu are acces. Eu as vrea ca in camera aceea sa apara Hristos.

Ochiul

Lumea se deschide ochiului ca o fereastra spre intuneric, ochiul e fereastra, lumea e intunericul, oamenii sunt necunoscuti unii altora si atunci care-i libertatea, ce este ea si cum este ea posibila? Libertatea poate fi traita prin necunoastere, daca nu cunosti poti fi oare liber sau e vorba doar de o iluzie a libertatii. Dar daca cunosti, care cunoastere iti poate oferi posibilitatea libertatii? Oare cunoasterea unor lucruri ascunse nu-ti paralizeaza intelegerea? Ce legatura exista intre intelegere, vedere si cunoastere? Oare cunoasterea nu implica automat si suferinta? Oare poti cunoaste cu adevarat ceva fara sa fii trist, cu adevarat trist?

Lumea se poate trai printr-o adevarata stare de inconstienta, daca esti incontient poti sa razi, poti sa glumesti cu lucrurile sfinte, poti sa razi mereu de ceea ce are altul bun si frumos, chiar iti poti bate joc de credintele altora. Ce-au facut soldatii romani din Hristos, au ras, s-au distrat, au glumit, au glumit pe socoteala altora si ce au obtinut, au tras la sorti hainele lui si asta tot ca o distractie, tot ca o batjocora, sa razi de lucruri care pentru tine nu au nici o importanta si duci pe altul in eroare.

Tristetea poate fi acoperita prin zambet, dar sunt cazuri cand zambetul nu-ti mai ajunge, nu-ti mai este suficient si atunci ai nevoie de altceva, ai nevoie ca tristetea sa nu mai fie acoperita de zambet si-ti dai seama ca nu se poate trai fara suferinta.

Despre rastignire

Doamne, invierea, cat mister, cata taina, cata frumusete, cata frumusete e in invierea Ta, Doamne! Deodata totul devine fantastic, dar atat de fantastic incat este real. Fantasticul acesta al invierii Tale devine parca unica posibilitate de a comunica cu noi, de a ne salva din amorteala mortii. O, Doamne, invierea, e ca si cum totul intr-o clipa ar fi altfel, altfel, teribil de asemanator cu cel de dinainte, dar altfel si totul poarta o pecete, Hristos.

Cat de ridicol este dialogul dintre Hristos si Pilat, schimbul de vorbe, de idei, dintre cei doi si ce spune de Pilat este atat de stupid. Intrebarile puse sunt ale functionarului care vrea sa isi faca cat mai repede treaba si trebuie sa si-o faca ca sa nu supere pe nimeni, sa nu deranjeze autoritatile iar Hristos nu are ce-i spune, pentru ca oricum Pilat nu intelege nimic, ca si noi.

Pilat simte ca ceva nu-i in regula, dar nu-si bate prea mult capul, arunca responsabilitatea pe capul iudeilor iar el se spala pe maini de rastignirea lui Iisus, iar mai tarziu, aceasta spalare pe

maini va avea urmari tragice asupra lui Pilat. Tot ce spun acum am citit si au spus-o si altii de nenumarate ori, dar acuma o spun din nou pentru mine.

Si totusi ce discuta Pilat cu Iisus este de-a dreptul stupid, ridicol de omenesc, Pilat da din colt in colt, nu vrea sa-l omoare pe Hristos, stie ca aici e o ambitie a evreilor, Hristos nu vrea sa se apere, evreii ii forteaza mana lui Pilat, amenintandul cu autoritatea Cezarului, Pilat porunceste soldatilor sa-l biciuiasca pe Iisus, soldatii isi fac treaba, cu distractie si cu exces de zel.

Ii pun coroana de spini pe cap, il invelesc in purpura, Pilat il vede pe Iisus din nou, vrea sa-l salveze, putea sa o faca, daca si-ar fi dat silinta, dar el nu face asta, nu depune nici un fel de efort de la el, pune prostimea sa aleaga, iar prostimea da raspunsul de gratie, alege un talhar, pentru ca ea mai inainte a fost invatata sa aleaga si in felul acesta multimea s-a simtit cu simturile satisfacute.

Ce scenariu stupid, acesta cu tradarea lui Iisus, Iuda pleaca repede si-si face treaba, ia banii frumos, le arata preotilor locul tainic unde poate fi gasit, Iisus tocmai doarme, crede el, cu planul din cap, deci nici macar nu-si va da seama. Oamenii, privind niste interese, nu mai vad nimic in jur. Ce bizar, cu prinderea lui Iisus, il poarta de la Ana la Caiafa, la Pilat, iar la Caiafa, iar la Pilat, biciuit, iar la Pilat, discuta, schimba niste replici stupide, il duc la Irod, Irod isi bate joc, il aduc din nou la Pilat, acesta pune vina pe preoti, acestia aleg ce-i mai bine pentru ei, este dus Iisus repede, repede, in zi de vineri la rastignire. Iisus slabit, epuizat, ceilalti oameni care constientizeaza pericolul, tragedia, sunt lesinati de disperare, ucenicii si cu apropiatii lui sunt haituiti de frica, de ura, de sila si de disperare cumplita. Femeile, ele sunt tot timpul cu el, langa el, in urma lui, in urma patimei lui, sun cu el in suferinta lui, pentru ca nu le baga nimeni in seama, ele nu sunt altceva decat niste proaste, se tin dupa El, il ocrotesc, fac tot ce le sta in putinta, sa-i micsoreze calvarul.

O femeie isi ia baticul de pe cap si-i sterge fata, soldatii o lovesc cu grosolanie, iudeii urla cu salbaticie, Hristos cade, nu-si poate duce crucea, e prea grea, lumea huiduie < ridica-ti ba crucea, ce, nu poti sa mergi, dar cand inviai din morti cum era?> , lovit, trantit, obligat pana la epuizare sa-si duca crucea, lemnul acela, lemnul infamiei, lemnul ocarei, lemnul acela noduros, cu aschii, cioplit din topor, brutal, oribil, pe care au mai fost crucificati alte mii sau milioane de oameni, care atinge trupul gol, insangerat, biciuit, al lui Hristos, care nu mai poate. Cade, se impiedica, plange, ii curg lacrimile fara sa mai stie, asa cum plange mielul cand e taiat, mielul nu scoate nici un tipet, dar ii curg picaturi de apa din ochi, cei de pe margine se distreaza, <ha, ha, ha, ca a cazut a treia oara, a patra oara … ha, ha, sa vedem ce face, nu mai poate> si El cade, este imbrancit sa se ridice, merge putin, cade din nou si tot asa.

Cum soldatii, care au primit ordinul rastignirii, trebuie sa-si termine mai repede treaba si sa se duca acasa multumiti si linistiti ca au executat ordinul, nu au timp sa-l mai astepte sa-si

duca crucea singur, nu au rabdare, merge prea incet, chiar daca l-ar fi batut, tot nu ar fi mers mai repede, pentru ca era terminat, epuizat de forte, de energie, trupul lui atinsese apogeul durerii, nu mai putea in adevaratul sens al cuvantului, dar soldatii nu se gandeau la asta, ei trebuiau sa-si termine cat mai repede treaba, se raportau la oameni mai rau ca la animale.

Au vazut un fraier care trecea pe drum, l-au oprit cu brutalitate <ba, unde te duci, iti ordonam sa duci crucea pana la Golgota, ca asta nu poate, e terminat, e mort!> Omul infricosat nu scoate nici un cuvant, ia crucea in spate, pleaca cu ea, nici nu stie unde, nici nu stie bine ce-i cu crucea asta. Nu stie ce se petrece, ce se intampla, este infricosat din cauza soldatilor sa nu fie ucis, nu scoate nici un sunet si asculta. Lumea disperata tace, femeile tac si plang, merg, el le aude vorbind, vociferand in soapta, habar nu are ce face, el nu stie decat atat, ca i s-a ordonat sa duca crucea in spinare, ce mare scofala, inca un condamnat la moarte, e lumea plina de criminali.

Ajunge in locul cu pricina, pune crucea jos si pleaca. Poate mai sta putin sa isi traga rasuflarea, daca sta prea aproape, este imbrancit de soldatii care, ca niste roboti, pregatesc lemnul, placa, cuiele. Iisus, asezat pe cruce, rastignit, crucea se inalta rapid, Hristos sta atarnat de cruce, totul s-a terminat, iar ceilalti asteapata ca Hrisos sa moara, ce ridicol!!!

Dar invierea

Dar invierea, invierea nu mai este pentru toti, invierea nu mai este accesibila tuturor, e ceva care zapaceste ratiunea, cine sa invieze, daca a fost ucis, daca noi l-am omorat, stim sigur asta, a murit, nu are cum sa invieze. L-am impuns cu sulita in coasta, i-am spart inima, l-am pus pe lemn, a murit asa cum au murit toti ceilalti, s-au poate ca n-a murit, dar l-am pus in mormant, am pravalit piatra pe usa mormantului, ba mai mult, am pus soldati sa pazeasca pentru ca auzisem de la ucenici ca el va invia a treia zi, atunci cum a inviat daca am luat atatea masuri de precautie, de asigurare. Nu-i adevarat, invierea e o tampenie, o absurditate, a murit, e bun mort, noi l-am ucis pe acest om, gata, s-a terminat, nu ne mai facem griji, nu ne mai poate deranja aceasta fiinta.

Ei, dar invierea se adreseaza altor oameni, nu tuturor, nu mai este generala, pentru cei care nu l-au iubit si nu au suferit din pricina dragostei lui, invierea nu este posibila. Cand Maria Magdalena se duce la mormant si nu vede absolut nimic acolo se umple de spaima, nu numai ca l-au omorat pe Iisus, dar l-au si luat din mormant, nu destul ca nu-l mai avem pentru ca a murit, dar i-au luat si trupul si nu stim macar unde este mormantul celui pe care l-am iubit. Si atunci disperarea Mariei este ingrozitoare, aproape ca depaseste orice limita, ea vede doi ingeri in mormant pentru ca starea ei sufleteasca este alta, durerea este atat de mare incat ea poate primi vestea cea mare. Deci unul din ingeri ii spune <de ce il cauti pe cel viu intre cei morti>, invierea nu este accesibila tuturor, aici este cheia, in aceasta exprimare a ingerului. Aici, la inviere, se

intampla ceva tainic si misterios, intervin iubirea si dorinta de Dumnezeu, e ceva cu totul si cu totul sublim, nevoia teribila de Dumnezeu. Nimeni nu poate sti ce s-a intamplat cu Maria si cu ceilalti care erau cu ea cand au vazut mormantul gol. Hristos era pentru ele acel cineva nespus de frumos si de cuminte, de drag, cat de mare le-a fost disperarea, suferinta cand l-au vazut pe cruce, cand a murit si l-au ingropat, ca l-au ingropat atat de repede, ca nici nu au avut timpul necesar sa-i ingrijeasca trupul cum trebuie.

Acum, cand s-au dus sa-l vada pentru ultima data, el nu mai exista. Si cand disperarea era maxima, aud intrebarea <de ce-l cautati pe cel viu intre cei morti ?> Asta ar putea fi intr-adevar una din cele mai mari intrebari ale lumii. <De ce-l cautati pe cel viu intre cei morti ?> si raspunsul este < El nu este aici, a inviat!>

Invierea, invierea este teribila, miraculoasa, deodata Maria intra intr-o alta realitate, realitate descrisa de o serie de intrebari si raspunsuri. < De ce-l cautati pe cel viu intre cei morti?> , < El nu este aici, a inviat!>, < pe cine cauti tu, Maria?>, < nu stiu unde l-au pus pe Invatatorul?>, <Maria!>, < Rabuni!!> , < nu ma atinge, caci inca nu m-am suit la Tatal meu!>, < du-te si spune ucenicilor ca am inviat!> Ceea ce se petrece cu Maria este ceva cu totul exceptional! Maria traieste un tip de realitate necunoscuta oamenilor. Maria este prima care traieste asa ceva, este prima care primeste traind, miracolul invierii.

Invierea are o frumusete cu totul si cu totul aparte, daca rastignirea ma umple de groaza si de revolta, invierea ma umple de un sentiment de umilinta, de tacere si de frumusete interioara, parca nu as fi vrednica de asa ceva.

Trebuie sa ma opresc

Trebuie sa ma opresc din aceasta tendinta salbatica de a citi fara sa inteleg, de a citi fara sa traiesc ceea ce citesc. E o dimensiune galopanta a acestui timp, care nu vede decat cuvantul scris si cel rostit, fara sa cunoasca lumea pe care o are cuvantul ce vine cu infatisarea acelui ceva spus si rostit sau scris, trebuie perceput acel ceva, adica acea realitate a cuvantului spus sau scris. Ce as putea sa-i spun eu lui Dumnezeu si cum as putea sa-L rog?

Poezia mea ar trebui sa fie doar intrebari ale propriei mele fiinte, intrebari prin care eu imi constientizez fiinta. Cat de mult avem de lucrat cu noi si cata dreptate avea Iisus cand spunea ca imparatia cerurilor este in inima voastra. Dar cum ar trebui sa traiesc eu aceasta impreuna cu Hristos, cum?

Despre fericire I

Doamne, sunt atat de fericicta, n-am mai fost de ani de zile atat de fericita, sunt minunate toate gandurile pe care mi le daruiesti. Cata fericire am in mine. Iti dai seama, Doamne, pot sa creez, pot picta si pot scrie, vreau sa duc mai departe opera mea pe care am inceput-o! Cat de fericita sunt Doamne, ca nu mai sunt trista, ca am curaj, ca eu, din cauza Ta gandind atat de mult m-am salvat prin Tine din ghiarele plictiselii. Doamne, e minunat. Eu nu mai sunt trista si asta este cea mai frumoasa fericire a mea. O, Doamne, cum sa descriu starea mea de fericire, eu iubesc si sunt vesela mereu. Nu mai am nimic care ma apasa. Eu ma pot gandi la Tine fara teama. Eu Te iubesc Iisuse, tare, tare mult, fericirea singuratatii mele. Singura mea fericire e provocata de creatia mea in care eu incerc si vreau sa Te laud pe Tine. Cand ii vad pe ceilalti oameni cat de seci si de goi sunt, pentru ca sunt departe de Tine, ma intristez si atnci caut ceva, un cuvant de-al Tau si asta imi da puterea sa fiu fericita ca eu creez din cauza Ta, ca eu sunt fericita din cauza rugaciunii Tale, Doamne, asta este un lucru minunat.

Si trebuie sa-mi duc mai departe spiritul meu si ideile mele si gandurile mele, si creatia mea, eu trebuie sa produc, daca nu produc ceva de valoare nu pot avea masura inaltimii mele spirituale, nu pot avea masura propriilor mele creatii, pentru ca nu totul trebuie sa ramana doar la nivel de proiect. In opera mea eu trebuie sa-L slavesc pe Hristos, acesta este drumul meu, pentru ca orice opera trebuie sa insemne mai intai de toate sanatate mintala, asa trebuie sa fie orice pictura si orice poezie.

Trebuie sa am aceasta nebunie a lui Hristos, trebuia sa am aceasta nebunie a creatiei mele, nu trebuie sa mai pierd timp cu chestii inutile. N-am sa ma dau invinsa. Ma simt dezamagita de incultura mea, ma simt dezamagita de micimea mea, de felul in care imi pierd timpul si cad prada iluziilor inutile, dar n-am sa mai fac asa.

Vreau sa fiu fericita si numai in felul acesta voi fi fericita. Trebuie sa merg mai departe prin acest pustiu, trebuie sa merg cu Hristos, este prea mare fericirea mea de acum ca sa renunt, nu trebuie sa renunt orice s-ar intampla. Sun fericita de una singura, daca nu este nimeni care sa ma inteleaga si voi fi fericita in creatia mea, trebuie sa creez poemul acestei fericiri, al fericirii mele si al luptei mele cu aceasta lume impreuna cu Hristos.

Despre fericire II

Atat de frumos ma simt cand imi las gandurile sa curga libere si sa le scriu, sa le scriu necontenit, parca as trai cu o frumusete necunoscuta, careia nu-i pot vedea chipul, dar ii pot auzi, nu stiu, simti, intui prezenta prin gandurile minunate pe care le am si ma inveselesc cu ele. Si tocmai starea aceasta, ca eu ma gandesc mereu la iubirea lui Dumnezeu, starea aceasta parca de nesfarsita frumusete, ma face fericita.

E ca si cum mi-as spune mereu, Doamne, ce frumos e, pot fi fericita, da, chiar daca sunt singura, pot fi fericita in aceasta singuratate. Chiar daca eu nu am avut si nu am un barbat in preajma care sa ma iubeasca, eu pot fi fericita, pentru ca eu pot fi fericita in mai multe feluri. Daca eu sunt mereu intr-o stare de calugarie interioara, daca gandesc mereu si sunt cat mai mult cu putinta cu gandul la Mantuitorul si la lucrarile lui Dumnezeu cel in Treime, da, eu pot fi fericita.

Dar ma cuprinde o frica, o teama, ca eu as putea pierde aceasta fericire daca fac ceva rau, as putea sa pierd linistea si pacea aceasta interioara, pe care eu le traiesc acum.

Iar Dumnezeu e bucurie curata, e fericirea si iubirea cea adevarata. Doamne, cum sa fac sa nu mai fiu asa de trista uneori? Cum sa fac sa te binecuvantez si sa Te laud ca sunt singura, ca sunt fericita, ca sunt o fiinta atat de libera din cauza Ta, cum sa Te pot contempla pe Tine Doamne, cu sufletul meu si cu mintea mea? Nu-i asa ca-i minunat Doamne ca sunt singura si ca Te pot lauda neancetat, cat de fericita sunt eu in unele momente cand Te laud pe Tine, ca sunt singura si ca am atata pace. Sunt atat de fericita ca pot studia atat de mult si ca am aceasta ambitie de a intelege cum au gandit oamenii despre Tine.

Doamne, ce minunata este linistea asta ca sa ma gandesc la Tine, sa nu-mi mai fac probleme si sa ma las in purtarea Ta de grija, dar asta nu pot tot timpul, si stii de ce Iisuse, pentru ca eu am inteles gresit aceasta purtare de grija a Ta, pentru ca daca eu ma las in grija Ta, asta nu inseamna ca nu trebuie sa-mi port de grija, asta nu inseamna ca eu trebuie sa dorm si sa nu fac nimic, nu Doamne, nu! A ma lasa in purtarea Ta de grija inseamna sa am aceasta nadejde fantastica ca Tu ma iubesti si ca Tu esti mereu cu mine, iar eu trebuie sa fiu cu mintea asta a mea treaza tot timpul si sa-mi studiez gandurile, pornirile, imaginatiile mele care imi fac rau si ma indeparteaza de Tine. E ceva fantastic Doamne, sa fiu cu mintea treaza. Mintea aceasta a mea Doamne, care se gandeste la Tine, nu-i doar asa ceva care culege gandurile ca sa le cunoasca, nu-i numai acea minte care rezolva probleme, ea inseamna putere, inseamna acea daruire interioara, inseamna o credinta teribila in Tine ca Tu esti de fata si ma ajuti. Cat de mult imi doresc Doamne sa am aceasta feciorie a sufletului meu si sa ma rog neancetat la Tine, sa-mi inving aceasta teama care de multe ori ma indeparteaza de Tine. Doamne, stii ce mult imi doresc eu sa

am puterea ca fiecare clipa din viata mea s-o transform in frumusetea libertatii Tale, ar fi minunat Doamne.

Poezia la mine e un exercitiu util al rugaciunii si al gandirii, e un exercitiu al sufletului prin care el traieste starile lui ascunse, poate ca prin poezie imi cunosc sufletul, nu stiu, dar am o stare deosebita, teribila de veselie, de bucurie si nu ma pot opri sa nu scriu. Poezia mea nu e nimic altceva decat aceste ganduri despre Domnul Dumnezeu si expresia unei nevoi teribile de a vorbi cu El.

De fapt, din aceasta viata cu Dumnezeu vreau eu sa descopar o filozofie foarte mare. Parca as vrea sa descopar acele cuvinte care marturisesc despre Dumnezeu prin viata pe care ele o impun. Iar poeziile mele ma ajuta sa gandesc despre mine, despre lumea aceasta si despre Dumnezeu, sunt un exercitiu prin care eu constientizez propriile mele cuvinte si propia mea viata, care are nevoie de Dumnezeu si se vrea traita in orizontul lui Dumnezeu. Poezia e doar un exercitiu al rugaciunii, lasand rugaciunea sa traiasca liber in sufletul meu, pentru ca rugaciunea cea mai frumoasa este rugaciunea care nu poate fi scrisa, pentru ca trairea ei scapa cuvintelor, dar exprimarea in cuvant este un exercitiu superb al gandirii care surprinde viata sufletului ce-l cauta pe Hristos. Pentru ca viata ramane pe mai departe o taina a lui Dumnezeu iar omul este invitat sa descopere aceasta taina. E deajuns oare ca omul doar sa vrea?

DESPRE LIBERTATEA DE A GRESI

Nu mi se potrivea absolut de loc. Si eu m-am saturat sa fac ceva doar de dragul unui titlu sau unui examen. Am abandonat pentru ca eu vreau sa fac ceva care este esential numai pentru mine insami, ceva care sa fie numai al meu, si care nu ma intereseaza decat pe mine, adica sa am libertate si mai ales libertatea de a gresi, de a merge in eroare si sa-mi dau singura seama ca gresesc.

Daca imi arata altul greselile eu nu mai sunt in propria mea cautare, nu mai simt nici un fel de satisfatie si plec, dar nu, eu am nevoie de libertatea de a gresi…si daca gresesc, cautarile mele sunt doar ale mele. Ajung singura la propriile mele certitudini. Pana la urma fiecare isi traieste propriile aberatii, de ce nu mi le-as trai in tensiune si eu pe ale mele….am exagerat putin.

De multe ori ma gandesc, ca in fata a ceea ce incerci sa descoperi esti singur, sau eu sunt singura, poate cineva sa te inteleaga, poate cineva sa intre in mintea ta si sa fie atat de apropiat de tine incat sa stie ceea ce gandesti, ceea ce simti, si sa te ajute sa-ti duci mai departe gandurile? Poate ca acest lucru poate sa o faca numai Dumnezeu insusi…poate ca nici noi insine nu putem sa ne ducem mai departe gandurile de cele mai multe ori…poate cineva sa inteleaga ceea ce se petrece cu tine atata timp cat ceea ce traiesti ramane vesnic ascuns si de neanteles?

Poate ca ceea ce spun eu sunt doar niste prostii, sau poate niste halucinatii sau niste inchipuiri, dar atunci mediul prin care eu m-am plimbat pana acum, nu e decat unul absurd, unul atata de delirant incat nu merita sa-i mai dau importanta si sa-l schimb cu altul in care ….ce as putea face…privita din afara poate ca eu sunt una care ar trebui condamnata….si totusi simt de foarte multe ori ca nu ma pot dezice de aceste afirmatii, de aceste aberatii pe care eu le traiesc…imi vine din nou sa spun ca nu exista decat singuratate, dar stiu ca nu-i placut asta….si atunci cu ce as putea sa o inlocuiesc, cu aceea ca exista in mine speranta ca intr-o zi….intr-o zi oarecare….ca multe alte zile care trec pe langa mine….speranta ca voi putea intelege ceea ce simt, ceea ce traiesc si ceea ce se intampla cu mine???

Sa scrii o carte de filosofie la persoana intai

- Sa scrii o carte de filosofie la persoana intai din punct de federe filosofic este o contradictie in termeni. Dar de unde atata ambitie la mine de a deveni creatoare. Cred ca ideile acestea m-au dominat tot timpul din adolescenta si nu mi s-au terminat nici pana acuma, ele continua sa fie pentru mine cu o tot mai mare ambitie si nu stiu de ce .

-Un gand tot ma indeamna, scrie, scrie tot ce-ti trece prin cap, dezbate tot felul de lucruri pe care le crezi importante pentru ca asa este mai bine pentru tine pentru ca asa nu te vei plictisi, asa este cel mai frumos, nu are rost sa muncesti in munca asta si incearca sa fii cat mai buna si nu inceta sa fii curajoasa, si nu te descuraja daca altii se descurajeaza, si incearca in acelasi timp sa te descurajeze si pe tine, nu te lasa invinsa, lucreaza mai departe la propriile tale idei daca pe acestea le ai, pentru ca la ceea ce lucrezi tu este ceva vesnic si daca nu iesi acum la iveala ai sa iesi putin mai tarziu, impotant este sa nu renunti niciodata la gandul vesniciei ce-l simti plamadit in tine.

-Acum este nevoie mai mult ca niciodata sa se dezbata aceasta problema a sfinteniei, si nu renunta, ea a fost tot timpul dezbatuta de marii oameni ai lumii, uneori nu asa cum ar trebui, si de aceea mai ales acum cand cursul omenirii este unul spre decadere morala si cu consecinte atata de grave asupra cursului istoritei, nu trebuie sa renunti.

-De fapt omenirea a luat-o razna in toate timpurile istorice si alti oameni i-au stat impotriva acestei distrugeri si de aceea nu trebuie sa renunti, marii oameni ai lumii au dus flacara spiritului mai departe si acest spirit nu trebuie decat manifestat printr-o opera de proportii pe care va trebui sa o scrii, munca aceasta trebuie sa te domine in tot timpul si in tot ceasul si nu uita de rugaciune.

-Da, dar ma simt asa de seaca in rugaciune parca as fi asa de departe de Dumnezeu.

-Nu te cred, cred că ar trebui să faci aşa de multe lucruri, şi să te gandesti cel mai mult si mai mult la El si pentru El sa faci totul.

-Imi vine greu sa stii, sa gandesc tot timpul.
-Dar ce ai de facut, pentru ca asta este menirea ta.

Habar nu am cum sa ma raportez la ceea ce citesc eu

Habar nu am cum sa ma raportez la ceea ce citesc eu, nu inteleg nimic si cu cat citesc mai mult cu atat nu inteleg nimic, si nu stiu cum sa fac, oare cine sunt eu de am aceasta ambitie de a intelege si de a trai? Eu vreau sa traiesc insa aceasta viata este cumva in afara mea si independenta de mine, si totusi eu vreau sa traiesc, am aceasta ambitie de a trai adevarul insa dincolo de aceste carti pe care eu le citesc. Imi dau seama ca cel care a ascris o asemenea carte ca sa mi-o dea mie a depus un efort, a scris-o cu o mare iubire si eu il tratez cu atata indiferenta si cu atata lipsa de intelegere fata de ceea ce el a spus acolo si a trait, insa eu caut de fiecare data sinceritatea si nu masca.

Da, da, masca o descopar in fiecare carte, fiecare autor cauta mai degraba in cartile sale sa se dea drept cel care ar vrea sa fie pentru ca cel care este cu adevarat e foarte greu sa se defineasca iar daca s-ar defini asta ar face-o foarte greu pentru ca dincolo de ambitiile noastre avem ceva asa de greu de gasit.

Eu in filosofia mea caut omul, fiinta umana asa cum este ea, cu ratacirile ei, dar oare putem sa le numim rataciri caci asa fiecare dintre noi le traieste, oare vreau sa cunosc aceasta fiinta umana in intimitatea ei. Pai daca si eu vreau sa dezgolesc aceasta intimitate cu ce mai ramane fiinta umana, cu nimic pentru ca nu mai are nimic al ei tainic, nu mai are trairile sale, nu mai are gandurile sale nu mai are sentimentele sale sau poate ca ceea ce traim noi cu fiecare in parte, le avem date doar pentru o singura data si este unic, este ascuns, este trait la intensitate maxima in interiorul cel mai ascuns, mai adanc al fiintei noastre si nu iese afara decat foarte putin.

Dar chiar si asa eu nu pot sa pun mare baza a trairii pe determinari ale inconstientului caci ma duc nicaieri. Accesez o latura care imi este mie straina. Stii ce vreau eu, eu vreau sa traiesc anumite intelesuri chiar si acelea care imi sunt exprimate in carti, care imi sunt invata de la unul sau de la mai multi oameni, eu vreau sa stiu si sa cunosc ce se intampla cu mine si cu ceilalti dar oare asta se poate, oare chiar pot sa faca asta?

Pentru ca mereu imi zic ca e foarte greu daca nu chiar imposibil, oare pot sa gandesc lumea fara sa ma mai raportez la detasare, la simbol, la suprarealitatea pe care eu o construiesc si imi place mie sa o construiesc prin gand. Iar atunci cand cobor la nivelul gandului eu nu contruiesc o suprarealitate, nu o modific pentru mine si atunci ce inteleg din ceea ce eu am construit sau ceea ce altii au putut sa contruiasca?

Sunt multe lucruri pe care incec sa le definesc, dar ce inseamna aceasta definire, oare nu e instinctul de proprietate asa de uzitat, daca eu nu am ceva cu care sa ma mandresc, cu care sa-i zic ca este al meu, nu sunt, nu ma pot defini altfel. Una din cele mai puternice determinari ale mele sunt intelesurile mele, sunt determinarile mele, sunt adevarurile mele, deci sunt proprietarul lor, insa ce este asa de grav in faptul ca eu posed o casa sau o masina. Inseamna ca acestea ma definesc pe mine sau posed haine pe care mi le construiesc cu grija pentru ca imi place sa mi le fac singura, pentru ca am timp sau ma ingrijesc de ale mele pentru ca imi place sa muncesc ca sa castig bani si sa imi cumpar cele ale mele ca sa le pot avea. Da, dar astea sunt lucruri exterioare, acum vorbim de altceva.

Ei, acestea sunt cele pe care eu le am, am talantii. Sunt proprietarul vietii mele, dar hai sa ma cobor la mine ca la un domeniu al spiritului si sa ma raportez la mine insami ca la ceva ce eu pot sa am, eu detin o cultura, eu detin o informatie anume, eu detin ideile mele pe care le am in mine, eu posed o inteligenta, eu lucrez cu cele ale mele, ce e rau daca as avea, as vrea sa definesc aceste sentimente ale mele ca pe ceva al meu bun si curat, si drept. Dar de unde am eu aceste cuvinte, aceste adevaruri, aceste proprietati, cuvintele acestea de bine, adevar, curat, in domeniul spiritului? Acelasi lucru spiritual se afla in mai multe locuri in acelasi timp, fara sa se separe, fara sa se micsoreze. Se imparte fara sa se distribuie, am auzit-o intr-o carte, cred ca la Noica sau la Steinhart.

Eu as vrea sa pun bazele unei trairi, si aceasta idee am luat-o de la filosofiile pe care le-am invata nu este al meu acest cuvant, dar imi place, vreau sa accesez acest sentiment al trairii, cum invat sa analizez ceea ce traiesc eu la nivelul mintii, dar daca e ceva trait doar la nivelul mintii asta inseamna ca e ceva mai putin trait? Vreau sa gandesc totul intr-o unitate si nu gasesc decat intelesuri care ma separa.

Mai am un sentiment, sa-i dau bataie ca viata mea e foarte scurta si s-ar putea sa nu apuc sa invat ceea ce simt ca as putea sa invat si sa am ceea ce vreau sa am, si ca s-ar putea sa-mi para rau ca nu am invatat destul, ca nu am scris destul, ca nu m-am pregatit destul pentru marea trecere. Cred ca am inceput sa inteleg si sa traiesc acest inteles al vetii ca pregatire pentru marea intalnire cu adevarul si atunci de ce imi este asa de teama? Cum sa nu ma tem?

Cat de frumoasa este fiinta omeneasca in maretia ei si in micimea ei, o Doamne sunt fascinata de faptul ca Tu ne-ai creat si e asa de frumos sa fim alaturi de Tine. Stii ce ma umple de bucurie Doamne, aceasta stare de bucurie infinita cand atata amar de oameni de-a lungul istoriei sunt in imparatia Ta si lucreaza pentru desavarsirea creatiei Tale, asa cum sunt celulele in corp, care fac organismul sa fie un miracol si sa functioneze perfect.

Asa am putea fi si noi oamenii in imparatia Ta, sa lucram la miracolul care este creatia Ta. Fiecare celula este intr-un anumint fel al ei, asa suntem si noi fiecare cu felul nostru si daca

am putea lucra la desavarsirea si la continuarea creatiei Tale, dar poate ca aici pe pamant fiecare din noi care suntem celulele din marele tot care este creatia Ta, suntem putin bolnave si nu putem lucra la lucrarea Ta pentru ca noi trebuie sa trecem prin acest proces al desavarsirii. Poate ca ar trebuie sa scriu poeme intregi pentru ceea ce inseamna aceasta fiinta umana in intregul ei cu fiecare om in parte, cu ceea ce suntem fiecare fara sa fim pierduti in imensitatea universului.

Mie imi este frica in aceasta lume asa de mare pentru mine si in aceasta lume pe care eu nu o pot cunoaste si nu o pot defini, ca imi pierd indentitatea, ca s-ar putea sa vina o vreme in care eu sa nu mai contez asa de mult si asa de tare.

De aceea vreau asa de multe lucruri pentru Tine ca sa fiu eu, sa fiu eu asa cum simt ca as putea fi, ca as putea sa vreau sa fiu, sa fiu Doamne, insa existenta mea se reduce doar asa la o forma de trecere a timpului de care imi este frica sau atunci cand incerc a inceta de a mai gandi traiesc asa intr-o forma ciudata, la voia intamplarii.

De multe ma intreb

De multe ma intreb. Ceea ce fac eu ne e cumva asa dintr-un fel de exhibitionism, daca nu cumva mint fata de mine insami. Stau apoi si ma gandesc oare cine imi poate lua acest drept al gandirii, nici macar eu insami nu am voie sa imi ridic acest drept prin lene. Trebuie sa recunoasc, de cele mai multe ori nu gandesc din cauza faptului ca am aceasta tendinta de a ma ocupa cu ceva care-mi este strain mine insami si ma simt mai bine sa am in atentie lucruri marunte si simple decat sa imi bat tot timpul capul cu ceva asa de greu. Muncesti aici o perioada de timp dupa care simti nevoia sa o lasi deoparte pentru ca vezi ca te depaseste, ca este peste putinta ta de a intelege lucrurile si de a le vedea asa cum sunt in adevarul lor. Cert este ca atunci cand ma straduiesc sa ma inteleg pe mine si lumea in care traiesc, am un sentiment de infricosare si devine asa de mare incat imi zic ca e mai bine sa renunt si sa ma protejez, decat sa imi zbat mintea cu atata greutate si fara nici un folos. Am ajuns la un anumit nivel dupa care e bine sa ma odihnesc si sa imi vad de treaba mea, in alta directie.

Am scris pana acuma atat de multe lucruri insa, ca sa le vad bine si sa le cunosc nu am reusit. In sinea mea stiu ca doar am incercat sa gandesc, sa gandesc asupra mea fara rezultate prea spectaculoase.

Ce sec e totul ce gandesc, si oare toate acestea nu pot fi dintr-o ambitie a mea de a sti sau de a face exhibitionism cultural. Ma duc sa mananc ca mi s-a facut foame rau si as mai bea si o cafea desi stiu ca in timp cafeaua asta nu e asa de buna, mai bine as bea ceai.

Tot timpul ma gandesc unde sunt eu fata de tot ceea ce citesc, unde e raportarea mea la ce vad si la ce aud, si la ce incerc sa inteleg. Oare reusesc sa inteleg, citesc teologie si cat inteleg

din ea iar a spune mereu ca nu inteleg nimic este o mare minciuna si o falsa modestie. Este si o atitudine plina de defecte fata de mine, de ce sa spun mereu ca nu intelg nimic caci atunci de ce mai citesc, de ce mai pierd vremea sa citesc atatea, daca tot nu inteleg nimic si nici nu trebuie sa ma subestimez, asa ca nu ma duce nicaieri aceasta abordare.

Citesc si ma zbucium atata pentru ca vreau sa inteleg cele ce sunt dincolo de cuvinte. De multe ori simt nevoia sa interiorizez ceea ce citesc si ceea ce cred eu ca trebuie sa fac. Vreau sa meditez si sa consum in mine tot felul de intelesuri la care aspir. Simt foarte mult nevoia sa consum in mine toate intelesurile caci altfel nu ma simt bine si nu ma simt intr-o stare de sanatate normala, si asta de ce, pentru ca partea spirituala conteaza cel mai mult, ea determina restul.

De fapt cred ca epoca moderna a facut ceva care m-a imbolnavit si pe mine, si eu la fel gandesc, trunchiat, asta e marea gereseala, din cauza partilor nu mai pot sa vad intregul si sunt satula de tot felul de contradictii care sunt peste tot in toate domeniile. Eu am mare nevoie de pace si de liniste, de abordarea unei stari care sa fie a mea si numai a mea pentru ca eu nu sunt rupta in interiorul meu, eu am nevoie de unitate.

Interiorizarea cuvantului

Sunt foarte dezamagita de mine, cat de putin inseamna pentru mine Dumnezeu, asa de repede sa ma revolt, sa imi fac sange rau, sa ma destabilizez doar la faptul ca nu mi-a dat Dumnezeu un barbat, un sot, sa ma iubeasca, asta am trait zilele astea, sunt asa de omenesti raportarile mele la Hristos, de ce ma revolt, de ce ma simt asa de indepartata de esentialul care este Dumnezeu, sunt asa de dezamagita de mine insami. Oare de ce gandesc asa de superficial, cand Dumnezeu ar trebui sa fie autentic in mine, Hristos ar trebui sa fie asa de important pentru viata mea si sa nu ma agat de sentimentele mele, care se pare ca trebuie sa le indrept catre dumnezeire, catre frumusete, catre acele adevaruri care sunt ale mele, si ale Lui.

Doamne, de ce ma simt asa de incurcata, de ce ma simt asa de indepartata de ceea ce sunt eu, de ce gandul meu la Tine dispare asa de repede. Sunt atat de superficiala in credinta. Sunt foarte dezamagita de mine.

Uluitor pentru interiorirul meu

Uluitor pentru interiorirul meu, traiesc o forma de sclavie interioara de care habar nu am ca as fi putut sa nu o traiesc si ca ar fi trebuit sa ma eliberez de ea. Nu ma mai simt bine cu interiorul meu, cu starea mea de a gandi si de a dezbate atatea probleme care se tot invart in

mintea mea, vad ca fac prea putin si umblu ca o bezmetica intr-o lume care ma inspaimanta prin oamenii ei, de fapt nu oamenii sunt problema.

Marea problema sunt eu, eu sunt cea mai mare problema pentru mine, pe care nu o pot rezolva. Sclavia asta a mea e legata de oamenii pe care ii am in jurul meu, e uluitor cum am devenit asa de dependenta de ei in loc sa devin dependenta in launtrul meu de ideile mele, de opera mea si de rugaciunea mea. In loc sa fiu aproape de Dumnezeu si sa ma rog tot timpul sunt asa de seaca, asa de indepartata, sunt undeva in mine unde nu se intampla nimic, e o indepartare asa de mare, penibila si eu sunt preocupata in mine de tot felul de micimi si nimicuri zilnice de care nu mai pot sa scap.

Creierul meu a luat-o razna de-a dreptul si invarte in limbajul lui interior tot ceea ce imi aduc oamenii a batjocora. Invart batjocora celor din jur, pentru ca sunt multi care nu ma respecta, care ma iau in ras si ma jignesc, adica batjocora din ultimul timp a luat o intorsatura jalnica si eu m-am revoltat, am facut valva, nu am facut bine, trebuia sa tac ca si pana acum, pentru ca nu am facut decat sa ma aseman celui care a facut mult zgomot si a starnit mult praf, mai ales in interiorul meu, si trebuia sa il las pe Dumnezeu sa hotarasca El care e si cum e fiecare si eu sa nu cer sa ma respecte cineva. Insa am primit in mine cuvintele de batjocora si mi-am pierdut libertatea si m-am indepartat de Dumnezeu si nu ma mai rog lui Hristos. In loc sa imi zic rugaciunea, ma trezesc ca urlu si vorbesc in mine tot felul de cuvinte urate la adresa celor care m-au batjocorit, am intrat si eu in jocul lor murdar si asta e privare de libertate spirituala.

Ma privesc pe mine si nu imi vine sa cred cat de acaparata sunt de vorbele oamenilor, de vorbele celor care ma jignesc, de cei care nu ma respecta, de fapt nici eu nu am respectat prea mult in ultimul timp cerand dreptul de a fi respectata. Oare care e atitudinea crestina pe care trebuie sa o adopt, aceea de indiferenta toatala ca si pana acuma. Niciodata scoala nu a fost asa de importanta pentru mine ca acuma, niciodata nu i-am purtat urmele pe mine ca acuma, parca nu as fi avut ce face. De ce ma las asa de contaminata de chestii care sunt atat de departe de sufletul meu.

Sunt intr-o stare ciudata, ca si cand as avea de toate si ma simt prost ca nu vreau nimic sau ca vreau mai mult. De fapt nu vreau nimic decat ceva care sa ma lumineze pe dinauntru. Ce stare traiesc, una de oboseala, de nu mai scriu, de nu mai pictez, de nu ma mai rog, am ajuns la un fel de saturatie. Sunt foarte dezamagita de mine pentru ca am ajuns sa confund versetele din bibliei, alta data le stiam pe de rost si acuma, pentru ca nu le-am mai citit, le confund pentru ca ele nu mai sunt asa de prezente in mintea mea.

In mine parca nimic nu e important si ma doare asta, ma doare sa stiu ca imi pierd timpul cu nimicuri cand ar trebui sa fac ceva, adica sa scriu, adica sa revars pe albul suprafetei cuvintele pe care le traiesc eu si le simt asa de importante pentru mine si in acelasi timp parca as

trai ca un fel de gol in care in mine nu se mai umple cu nimic si atunci nimicurile lumii ma asalteaza ca sa ma umple si pe mine cu tot felul de aiureli si de mizerii.

Cand nu mai sunt asa de preocupata de idee, asa de repede mi se umple mintea de lucruile lumii care incep sa ma stapaneasca si eu imi pierd linistea, ma simt asa de orbita de aceste ganduri ale femeilor care ma batjocoresc, de ce sunt asa de importante aceste cuvinte in mine si ridica atatea tensiuni in mintea mea si in sufletul meu.

Am vazut mizeria omeneasca aici la scoala mea, la serviciul meu si nu am facut nimic ca sa ma indepartez de ea si sa o curat, sa o schimb, ci m-am lasat tarata in ea cu atata lacomie si cat de departe am ajuns de mine si de sensul meu, cate frici am trait. Simt in mine o stare de imbatranire si o forma de nebunie pentru ca nebun e omul cel care se indeparteaza de Dumnezeu si traieste nebunia instrainarii. De fap cum pot fi acesti oameni care nu fac decat rau, sa instige la barfa, la ura si la dispret si asta am facut si eu. Daca nu nebunii care stau departe de tot ceea ce este dumnezeiesc, atunci cine, iar eu unde m-am situat daca nu alaturi de ei.

Cu scrisul stau prost, imi este sila sa ma apuc sa corectez, sa citesc ce am scris pentru ca vreau sa am mintea tintita la ceea ce voi scrie si simt cum ma indepartez de viitor, nu gasesc formula in care eu trebuie sa imi scriu urmatoarea carte si asta ma deprima si stiu de ce nu gasesc, pentru ca mi-am lasat interiorul coplesit si cotropit de uratenii si mi-a fost asa de frica de linistea mea pentru ca numai in liniste se poate crea totul.

Nu gasesc forma urmatoarei carti si asta ma pune pe ganduri, poate ca ar trebui sa gasesc sa explic starea de indepartare de Dumnezeu, de dumnezeirea launtrica, de vorbele lui Iisus: *cautati mai intai imparatia lui Dumnezeu si toate celelalte vi se vor adauga voua*.

Ei, asta e problema mea, ca am facut aceasta greseala din nou, am cautat la *celelalte care vi se vor adaunga voua* si nu am mai cautat imparatia lui Dumnezeu. Dar cred ca este vorba aici, in aceste cuvinte, nu de lucrurile lumii ci de lucrurile lui Dumnezeu si eu nu am facut decat confuzia penibila, a nu stiu cata oara, de a amesteca lucrurile lumii cu maretia darurilor lui Hristos. De fapt ca sa cred ca se produce ceva deosebit in interiorul meu imi trebuie ceva, dar indepartarea de Dumnezeu poate fi extrem de cumplita, ciudata. Eu m-am trezit ca nu mai am la ce ma gandi si m-au napadit nimicurile lumii, ale oamenilor, ale colegelor de la scoala. De ce era ma rog asa de important că ele nu ma respectau si ma tratau ca pe femeia de serviciu, bine, am luat atitudine ca trebuia sa iau, dar de ce am invartit asta im mintea mea asa mult, de ce am tot stat asa sa gandesc la tot felul de lucruri, de râci, de barfe, de variante ale inselaciunii, ce ma intereseaza pe mine ca acelea fac, dreg, pe mine nu ma intereseaza chestiile astea, fiecare sa faca ce vrea, ca plateste pentru asta, sa judece e trebaba lui Dumnezeu, dar de ce m-am ambalat eu, de ce mi-am pierdut timpul meu mental cu tot felul de aberatii care nu inseamna nimic decat mizerii si micimi omenesti.

Secatuirea si indepartarea e cumplita si eu mi-am pierdut vremea, timpul meu mental cu asemenea nimicuri, si am pierdut strarea aceea cand ar fi trebuit sa fiu capabila sa ma leg de ideile mele si sa le traiesc, pentru ca daca eu nu traiesc anumite lucruri nu voi putea niciodata sa scriu ceva bun, si daca in mintea mea se perinda asemenea mizerii reziduale, eu ce fac, imi arunc mintea la cosul de gunoi.

De aceea acuma nu imi mai vine sa fac nimic pentru ca am intrat intr-o stare de amortire cumplita si e vai de capul meu, oare cand o sa imi revin, cred ca inteleg acuma ce ziceau sfintii cand afirmau ca suntem plini de pacate.

Ce greu este sa te schimbi.

PROPOZITII

Nu stiu ce am, dar cand ma apuc de citit din evanghelie, ma acuprinde o bucurie fara seaman.

Fara gandul la Dumnezeu ma simt o fiinta goala pe dinauntru, dar cu gandul la Dumnezeu nu ma simt bine. Cand nu ma gandesc la Dumnezeu, lancezesc, devin superficiala, iar atunci cand ma gandesc la Dumnezeu parca as avea o bomba in cap.

Am o sete de scris foarte mare, dar ma inhib. Nu ma pot desfasura cu toate gandurile in scris, ma opresc si nu mai stiu ce sa scriu, tocmai pentru ca am foarte mult de scris. Scrisul este o munca extraordinar de grea si imi vine foarte greu sa scriu. Dar ma plictiseste faptul sa scriu asa de mult, scrisul este un exercitiu fantastic pentru mine. Ma simt puternica atunci cand scriu, dar in acelasi timp e o apasare foarte mare acest scris.

As vrea sa criu despre plictiseala, ce este plictiseala? O, Doamne, ma plictisesc cand sunt departe de Tine, cand sunt tot mai departe de Tine, cat de mult imi doresc sa fiu cu gandul la Tine, dar Te parasesc tot timpul si atunci ma plictisesc, constat ca nu am ce face, nu am absolut nici o ocupatie si atunci alerg la Tine ca sa-mi gasesc treaba. Ma simt atat de bine cand ma exprim in aceste cuvinte simple, astea sunt minunate. Dar cuvintele acelea complicate, limbajul acela atat de sofisticat la ce foloseste, sa ma exprim mai bine, sa ma inteleg mai bine!

Cand sunt plictisita ma simt stresata si nu am chef de nimic, imi refuza gandul sa mai rationeze si sa se mai exprime si atunci pictez. Este atat de frumos cand pictez, dar mai ales cand pictez un sfant, ma gandesc la viata lui si in felul acesta ma gandesc si mai mult la Dumnezeu. Poate ca astfel as putea face putin macar din ceea ce a facut acel sfant. Oare e chiar atat de greu sa imiti sfintii si sa-l urmezi pe Hristos ?

Cred ca asta e plictiseala, cand sufletul nu vrea sa se mai roage, nu vrea sa se mai gandeasca la Hristos, sau nu mai poate sa se gandeasca la Hristos si atunci nu stie ce sa mai faca. E ca un fel de fuga de la fata lui Hristos, de la fata lui Dumnezeu.

Cred ca exista o parte a sufletului meu care fuge de Dumnezeu, ii e frica de El, se inspaimanta si care prefera sa faca absolut orice numai sa nu se gandeasca la El. Prefera chiar sa nu faca nimic, sa stea degeaba numai sa nu se roage lui Dumnezeu. Si in felul acesta eu ma identific cu foarte multi oameni care fug de ei insisi, care nu-si pot pune problema vietii, problema lui Dumnezeu.

Ca sa-mi pot pune probleme cu privire la Dumnezeu trebuie sa lupt cu plictiseala. Ca sa ma rup de plictiseala trebuie sa depun efort si acest efort il pot depune numai daca ma rog, de multe ori ma rog intr-o maniera aiurita, ilogica, habotnica, dar e bine si asa sa ma rog decat absolut deloc. Ce ciudat nu, ca sa ies din plictiseala trebuie sa ies din ea, adica trebuie sa nu fi intrat absolut deloc in ea.

Despre rãu

Desprea rãu ca o realitate a mintii aş vrea sã vorbesc, pentru cã rãul se aflã în minţile noastre, in mintea mea şi aş vrea sã ştiu cum se produce aceastã schimbare de la bine la rãul pe care îl purtãm zilnic cu noi, cu mine, dar fãrã sã-l conştientizãm de multe ori.

Sau tocmai în asta constã contradicţia contradicţiilor, pentru cã rãul ar trebui sã fie în permanenţã inlocuit cu binele şi asta nu se întâmpla, aceastã conversiune ar trebui sa se producã mereu şi cât mai rapid dar noi nu facem dect sã persisitãm în rãul care ne macinã în permanenţã. Raul pe care îl purtãm cu noi tot timpul este o realitate care ne supune pas cu pas, dar cum sã ne revoltãm şi cum sa ne scuturam de el, pentru cã ar trebui sã ne revoltãm împotriva noastrã si nu prea avem cum, pentru cã nu suntem fiinţele care sã acceptãm aşa de uşor acest lucru.

Oare de ce suntem fiinte aşa de pornite spre rãu. Iar gandul în permanenţã la rãutãţile oamenilor ne potate ucide, ne poate degrada, noi nu trebuie sã ne gândim în permanentã la rãu pentru cã asta poate sã ne ducã la o stare uşoarã sau mai gravã de nebunie. Noi trebuie sã avem mintea conectatã la frumuseţile acestei lumi şi la frumuseţile raiului dacã vrem sã ne vindecãm.

Dacã Dumnezeu nu ne-a permis sã înţelegem de ce existã rãul în lume este pentru cã aceastã stare este mult prea puternicã pentru noi şi ne-ar putea distruge, pentru cã dacã intrãm sa il cercetam cu mintea, intrãm în sfera de influenţã a raului si nu prea mai avem nici o sansa, devenim cei mai rãi cu putinţã oricât de mult ne-am fi strãduit altã data ca sã fim buni.

Aceastã trecere de le bine la rãu poate fi aşa de rapidã, dar eu vorbesc aici de rau ca despre o realitate a minţi pentru cã mai întai raul se produce în minte si acolo noi trebuie sã ne

luptãm cu el. Si noi nu ne putem lupta cu raul, de unii singuri, de aceea Dumnezeu nu a îngãdiut, nu ne-a permis ca noi sã insistãm prea mult pe rãu, pentru ca acest rãu care este în permanentã ne poate distruge.

Este ceea ce spunea Pascal, ca daca ne uitãm prea mult la abis, abisul vine spre noi si ne cuprinde, trebuie sã fugim cât mai departe de rãu pentru ca acesta sã nu ne cuprinda mintea şi sa fim cât mai departe de oamenii rãi pentru cã aceştia nu au nici un fel de lege, si ceea ce este şi mai rãu putem deveni ca ei.

Aceasta este esenta rãului pãnã la urmã, cã rãul te poate chimba, te poate transforma uluitor de repede într-o fiintã rea şi nu te mai poți recunoaste in ceea ce erai şi de aceea trebuie sã te indepãrtezi cat poți de mult de tot cee ce este rãu în aceastã lume.

Dacã ții prea mult mintea ancoratã la rãutãtile oamenilor rişti sa te imbolnãvesti sau sã devii o ființã cât se poate de rea pentru cã raul este cel care corupe si asta se intâmplã la toate nivelele si nu numai la nivelul minții, asta se intâmplã peste tot.

Despre urât

Nu stiu, dar urâtul ne cuprinde încet, încet şi nu-i mai putem face fațã. E mai bine sã nu ştii de urât. Dar de ce este urâtul atât de atrãgãtor, de ce ne captiveazã, binele se banalizeazã.

De ce binele fãcut de cineva devine atât de neimportant şi de plictisitor, de ce suntem aşa de rãi, de ce nu suntem asa de buni, pentru cã bunãtatea se câştigã şi nu putem face nimic, nu putem face fața la nimic. Sunt atât de plictisitã de aceastã lume pe care nu o pot şti, nu o pot cunoaşte şi cu cât cunosc mai mulți oameni şi discut cu tot mai mulți nu ştiu cum sã procedez şi nu ştiu cum sã fac sã merg mai departe.

Dar unde trebuie sã merg, unde trebuie sã-mi îndrept paşii? Mereu trebuie sã mã iau numai şi numai dupã mine şi sã nu ascult pe alții pentru cã acei alții nu se simt prea bine nici ei, totul depinde de ceea ce eu descopãr, de ceea ce eu vreau sa fiu şi sã fac, sunt atât de plictisitã, nu ştiu dacã are aşa de mare sens sã mai privesc la alții si atunci de ce a zis Hristos cã trebuie sã-i ajutãm pe alții, ce trebuie sã le facem, ce trebuie sã le zicem celorlalti, nu trebuie sã luãm atitudine.

Este mult mai bine sa fii rãu, este si mult mai comod, mai liber pentru aceastã lume, de aceea sunt aşa de mulți oameni rãi, pentru cã este foarte simplu si cel mai direct. Ca sã fii bun îți dai seama de multe ori cã nici nu esti în avantaj, privind asta doar dintr-o situare exterioara. Celãlat se uitã la tine ca la un fraier, ca la un om de care poate sã profite. Iti trebuie o forta interioara pe care nu o poti dobandi de unul singur, trebuie sa ti-o dea Dumnezeu si trebuie sa te lupti pentru asta, sa te straduiesti, sa depui eforturi serioase, caci numai asa devii, numai asa esti

in capacitatea de a primi aceasta forta a binelui pe care sa o ai in fiinta ta interioara, e deja o alta determinare pentru ca vorbim de un alt tip de realitate. Iar tu, ca sa faci binele trebuie sã te laşi mereu batjocorit, sau poate cã nu conteazã aşa de mult, poate cã nu e bine aşa, sau poate ca eşti cu adevãrat puternic dacã nu-ți pasã de reacția celui pe care-l ajuți, nu trebuie sã te intereseze ce crede cel pe care îl ajuți pentru cã are foarte multe nemulțumiri. Si noi suntem cei care avem tot felul de nemulțumiri fațã de Dumnezeu şi ne ofuscãm cã nu primim nu ştiu ce aberații, da, e reacția specificã a celui care este mereu nemulțumit. Asta este, nu avem altã şansã daca vrem sã-i ajutãm pe alții, nu trebuie sã ne pese de ceea ce zic ei, e normal, ca sã recunoşti binele fãcut de cineva, trebuie sã ai un caracter foarte puternic şi trebuie sã depui un efort.

Nu trebuie sã-ți pese de reactia celui pe care il ajuti, nu trebuie sã-ti pese de el, dupa aceea daca vezi ca se poarta rau cu tine, trebuie sa nu-l bagi in seama, trebuie sa fugi, dar nu conteaza, fa binele mai departe, asa cum spunea Sfanta Tereza de Calcuta. Trebuie sa te raportezi numai la Dumnezeu si cu asta basta, pentru ca El este cel care guverneaza, asa te asemeni cu El, pentru ca si El asa face si nu se mai uita la noi, la rautatile noastre, la ce reactie avem dupa aceea.

Asta trebuie sa fac si eu, sa nu mai astept nimic de la nimeni, nici macar cuvinte frumoase pentru ca si astea sunt greu de aflat si de facut pentru ca oamenii sunt foarte vulnerabili. De multe ori cred ca eu nu am nevoie de lumea din afara mea, ca trebuie sa stau inchisa in casa si sa gandesc, sa creez, sa fiu cea care creeaza o alta lume.

De mult cred ca lumea din afara mea nu-mi poate spune prea multe, nu vad decat ceea ce este urat iar putinul acela atat de frumos pe care eu vreau sa il vad, trebuie sa il caut cu atata ravna si sa am atata rabdare pana ce eu il pot gasi, ma simt atat de plictisita de lumea din afara mea, vreau sa fiu singura si ma simt atat de bine de una singura desi am momente cand sunt speriata de atata singuratate. Simt cum revin la ceea ce eu cred ca trebuie sa fac, adica la cartile mele si la creatia mea, trebie sa merg mai departe pe acest drum pe care eu mi-l descopar.

Trebuie sa fac ceva, nu trebuie sa ma las cotropita de ceva atat de urat si de nefast care pentru mine imi poate fi fatal, nu-mi pot explica raul din lume dar exista explicatii pe care le-au dat sfintii de-a lungul timpului iar eu trebuie sa citesc scrierile lor daca vreau sa ma linistesc si sa ma lamuresc. Trebuie sa scriu si sa gandesc mai departe dar sa am curaj si sa nu ma mai sperii, bine ca am mai scapat si din obsesii si din oboseala si de cosmaruri dar, raul din afara eu nu vreau sa-l mai vad, vreau sa scriu pentru ca pot face aceasta alegere, sa nu mai vad raul din afara sau sa nu ma mai tem de el.

Trebuie sa fac intr-un fel sa fiu o fiinta puternica si fara rugaciune permanenta nu pot.

Simt tot mai mult nevoia sa scriu intr-un calculator

Simt tot mai mult nevoia sa scriu intr-un calculator dar in acest calculator nu prea am incredere pentru ca tot ceea ce scriu se poate duce de rapa si atunci dejeaba am scris ceea ce am scris.

Nu stiu de ce simt o dezamagire foarte mare vizavi de ceea ce fac eu, de ceea ce eu gandesc. Ani in sir eu am crezut ca scriu sau gandesc pentru cineva sau pentru ceva anume iar acum eu gasesc ca ceea ce fac nu prea este asa de important. Ba mai mult nu prea intereseaza pe nimeni si ca ceea ce eu fac este destul de neimportant sau numai si numai pentru mine valoros.

Dar de ce oare simt eu un anume sentiment pe care nu mi-l pot exprima si nici analiza. Acum constat ca ceea ce sunt eu si ceea ce eu pot sa fac nu-mi foloseste decat mie si numai mie si foarte putini sunt cei care ar fi dispusi sa ma intrebe ceea ce eu pot gandi sau spune. Sunt intr-un fel extrem de plictisita de ceea ce eu fac iar pe de alta parte descopar ca este foarte important ceea ce eu fac si ceea ce eu gandesc tocmai pentru ca pe mine ma schimba, ma bine dispune, pe mine ma bucura si am momente cand nu prea ma mai intereseaza daca ar mai putea bucura si pe altcineva ceea ce eu fac, important este ca eu sa duc o viata cat se poate de senina si de cuminte si de linistita. Ce plina de contradictii sunt!

Am impresia ca acest veac in care eu traiesc nu este altul decat unul al unei mari singuratati afisate, e un fel de cadere a iluziilor de iubire si unul cat se poate de concret in care nu-ti mai poti rezerva luxul de a visa la o iubire absoluta, o asemenea inchipuire, pentru ca nu-ti ajuta la nimic, arzi gazul degeaba si chiar mai mult, este teribil de stupid sa te tot gandesti la un barbat. Si cred ca aceasta mare singuratate din partea unei femei sau din partea unui barbat nu poate duce in alta parte decat la descoperirea lui Dumnezeu. Cred ca asta este marea rasturnare de forte pe care o vor trai oamenii in urmatoarele secole. E prea mare singuratatea tinerilor.

Sa te raportezi la ceilalti oameni si sa-i consideri ca fiind importanti doar pentru ei si sa le spui despre tine si despre dragostea ta devine frustrant si periculos. Adica sentimentele mele sunt importante doar pentru ca eu le pot impartasi cuiva si daca acela ma respinge, eu ce fac? Este intr-un fel absurd cand ele nu sunt primite, si atunci trebuie sa gasesti calea de a le converti catre Dumnezeu ca sa nu te imbolnavesti, ca sa nu o iei razna, sa nu inebunesti. Situarea aceasta e gresita din mai multe puncte de vedere, pentru ca intr-un fel anume acea fiinta nu prea exista si in alta ordine de idei este inutil sa le explici oamenilor cea ce se petrece cu tine si sa le spui lor ceea ce ar trebui sa stie doar o singura fiinta, Dumnezeu.

De ce traim la acest nivel al unei singuratati insuportabile? De multe ori oamenii nu se mai pot suporta pe ei insisi tocmai pentru ca ei sunt singuri si le este cumplit de frica de aceasta

singuratate. Iar aceasta singuratate impinge la mistic iar acest pas catre mistic il va face femeia, pentru ca pana la urma cred ca acest pas ii revine ei. Daca e sa analizez acum statistic problema este doar aceea de a privi putin la numarul mare de femei si numarul mic de barbati prezenti la o biserica, la slujbele de duminica. Am putea argumenta prin aceea ca femeile sunt mai proaste. Dar acum si cele destepte sunt intr-un procentaj mare la biserica.

Cum rezolvam problema marii singuratati in acest veac, sau daca e sa vorbesc si de alte vremuri, singuratatea a fost o problema a tuturor timpurilor. Oare de ce suntem noi atat de aruncati in singuratate, cel putin eu, dar nu este vorba numai de mine, ci sunt milioane de oameni si tineri si batrani care nu se pot intelege. Ce se intampla cu aceste structuri pe care noi le traim? De ce exista aceste rasturnari de principii atat de radicale, acum pacatul este mai mult ca oricand, este propovaduit ca fiind trait, cel care pacatuieste se considera persecutat.

Dar tot asa se intampla si cu copiii de la scoala, cei care nu au rezultate si care nu se incadreaza normelor sunt considerati marginali si ei se autoconsidera ca fiind cei persecutati si se revolta impotriva persecutiei intr-o maniera violenta, cel care face rau are pretentia ca trebuie sa fie lasat mai departe sa faca rau pentru ca asa vrea el. Niste elevi au adus bautaura la ascoala si dupa ce s-au imbatat au spart geamurile scolii. Au fost prisi si sanctionati insa ei sau simtit lezati in libertatea lor, ei voiau sa fie lasati in pace.

Asa se intampla cu fiecare dintre noi atunci cand pacatuim, daca pacatuim vrem sa fim lasati in pace sa pacatuim in continuare, cel care pacatuieste vrea sa fie lasat in pace si sa greseasca mai departe. Cel care greseste, cel care traieste in eroare vrea sa fie mai departe cel care pacatuieste pentru ca lui ii place pacatul, pacatul este dorit de om pentru ca place, el provoaca placerea si sunt oameni pe care nu-i intereseaza decat placerea, chiar daca asta ii duce la distrugere, ei nu stiu ce este aceea distrugerea, distrugerea, de fapt nici noi nu o stim. Pentru a intelege o stare atat de grea a vietii noastre trebuie mai intai sa o traim. Dar nici atunci nu prea vrem sa gandim prea mult la ea, deaorece gandul tot mai profund la o problema ne framanta si ne macina, ne tulbura, ne face incet, incet infricosati fata de ceea ce nu putem intelege si fata de ceea ce noi nu putem sti.

Este uluitoare libertatea cu care putem gresi, este uluitoare puterea prin care ne putem distruge. Aproape ca-mi este frica de propria mea libertate, am momente cand imi este cumplit de frica de ceea ce pot imagina si de ceea ce pot gandi, de unde aceasta libertate, de ce suntem asa de liberi de a face binele si raul, sau raul? Este uluitoare aceasta existenta in care noi suntem intr-un fel in care ne este frica de ziua de maine si tocmai aceasta frica ne impiedica sa gandim si sa fim noi insine, dar noi insine suntem jalnici, suntem cutremuratori de rai si de stupizi. Sintagma *sa fii tu insuti* cred ca este extrem de egoista, eu cred ca aceasta credinta a lui *tu insuti* te face sa fii dupa bunul tau plac pentru ca daca te-ai osteni macar putin cate putin sa intelegi ce este sa fii *tu*

insuti cred ca ai vedea ca este cutremurator sa te decojesti de raul care te imbraca zilnic, pentru ca descoperi in tine libertati pe care nu ti le puteai ingadiu inainte de a aceapta aceasta sintagma.

Noi suntem extrem de stupizi in tot ceea ce facem si gandim iar mai devreme sau putin mai tarziu se dovedeste a fi fals, eronat, gresit sau deja consumat.

Lumea in care traim noi este cat se poate de ciudata.Traim intr-un spatiu extrem de inchis si superficial construit, facem cam aceleasi lucruri iar daca gandim altfel noi suntem surprinsi cand ceilalti nu gandesc la fel ca noi.

Mă simt atât de prost, simt cum urâtenia oamenilor mă distruge

Mă simt atât de prost, simt cum urâtenia oamenilor mă distruge, mă anihilează ca spirit, mă simt răvăşită de ceea ce citesc, de ceea ce văd că se petrece în jurul meu, mi-e greu, mi-e greu să devin eu, aşa cum îmi doresc, chiar îmi dores să ajung să mă izolez, dar să mă izolez aprope tot timpul în propia mea minte aşa cum a făcut-o Hristos, pentru că dacă nu era izolat în mintea lui nu reusea să asculte de Tatăl din ceruri, nu reuşea să facă asta. Pe mine oamenii încep să mă deprime, nu ştiu de ce, sau din cauză că eu nu sunt destul de puternică şi pentru că sunt foarte uşor influențabilă, nu trebuie să mă iau după oameni, decât acolo unde ceea ce fac ei este bun şi foarte bun dar eu nu văd decât foarte multe răutăți şi multe aberații. Scriitorii aceştia pe care îi cunosc eu, nu sunt oamenii lui Dumnezeu, nu sunt nici pe departe, ei sunt foarte departe de Dumnezeu, ei au mintea intoxicată cu tot felul de idei care pe mine mă fac să ma simt prost şi nu ştiu cum să reacționez, nu ştiu ce să spun şi cum să ma comport.

Sunt atât de urât îmbrăcați, atât de neglijenti, atat de bețivi şi de dornici de cele mai oribile flecăreli, oamenii sunt pe alte coordonate, şi eu nu vreau să fiu ca ei, şi cum să-mi dau eu poeziile mele despre Dumnezeu sa le citeasca ei, daca ei nu cred în Dumnezeu. Simt că toate eforturile mele de a mă face cunoscută cu poeziile mele si cu picturile mele sunt inutile şi nu ştiu dacă are sens să ma duc şi să arăt şi altora gândurile mele despre Dumnezeu, dar simt ca numai Dumnezeu trebuie slavit intr-o creație şi numai Dumnezeu trebuie să fie prezent în mintea unui mare artist, unui mare poet, dar nu este nici pe departe aşa. In mintea acestor poeți, dar a tuturor pe care i-am cunoscut, fără excepții nu stă decât patima curviei de care eu vreau să scap şi simt ca dacă mă duc printre ei nu se întâmpla decât ca patima mea să crească şi eu să devin o ființă foarte urâtă în fața lui Dumnezeu.

Ajută-mă Doamne, pentru că nu ştiu ce am de făcut, sunt aşa de trista şi de dezamăgită, Doamne, eu cred că oamenii trebuie să creeze doar frumusețea, dar frumusețea aceasta numai de la Tine poate să vină, numai Tu o poți da oamenilor, numai Tu o poți da unui creator, şi prea multe urâțeni s-au scris în acest veac şi de aceea lumea aceasta a ajuns atât de

arâtă, şi mie îmi este silă să trăiesc în ea. E atâta urâțenie în această lume şi printre oamenii în jurul cărora traiesc eu şi ceea ce este şi mai trist pentru mine este faptul că eu nu pot să lupt împotriva acestei urâțenii ci o fac să devină şi mai mare.

Simt cum această urâțenie pătrunde în mine şi mă transformă şi pe mine încet, încet intr-o fiintă urâtă, într-o ființă care nu poate trăi frumos, oare ce să fac Doamne, cum să mă port eu ca Tu să fii mulțumit de mine pentru ca ştiu ca de cele mai multe ori eu am fugit de Tine şi am stat foarte departe şi am preferat patima mea şi nu creația Ta Doamne, oare ce să fac, simt că dacă aşa voi continua, pot deveni o ființă mult mai rea decât aceşti oameni, care cântă în cuvintele curviei femeia, şi alte patimi ale sufletului omenesc.

Îmi vine să tot recit un vers din Emin: ”să sfințeşti cu atâtea lacimi, un instinct atât de van/ ce se-abate şi la păsări de vreo două ori pe an”.

Eu nu vreau să cânt aşa iubirea, ci eu vreau să o cant altfel, eu vreau iubirea aceea curată şi frumoasă care vine de la Tine, si nu patima aceasta a trupului care-mi înghite trupul în tot felul de stări aberante şi-mi alungă sufletul de la Tine, nu ştiu cum să procedez Doamne? Scriitorii cu care m-am întâlnit ieri, si revistele lor pe care le-am citit astăzi m-au dezamăgit foarte tare şi nu ştiu cum aş putea să le gândesc, nu ştiu cum să mă ambiționez să scriu eu poezia aceea şi gândul acela frumos care ne salvează, care ma duce mai departe din aceasta lume.

Rubliov a avut o criza asa de mare de dezgust asupra lumii, încât zece ani nu a vorbit cu nimeni, cred că aşa am să fac şi eu încet, încet, am să mă retrag tot mai mult în meditațiile mele şi am să tac tot mai mult?

Cum să înceapă Doamne filosofia mea şi cum să-mi dedic viața mea Tie? Imi este aşa de silă de oameni, de aceste plăceri pe care le citesc în ochii lor şi nu ştiu cum să mă strecor printrei ei, nu ştiu ce diplomație să aplic, nu ştiu ce cuvinte, ce comportament, nu ştiu cum să procedez, învață-mă Tu, Doamne, şi ajută-mă să nu Te părăsesc, vreau ca Tu să fii bunul meu prieten.

Dar cel mai tare îmi este frică de Tine, Doamne. Cel mai tare de Tine mă tem, şi aşa de mult îmi doresc să-mi închin viața mea Tie şi nu am putere, nu ştiu cum să procedez, dă-mi Doamne putere să nu ma infricosez atât de tare de patimile omeneşti şi să fiu o ființă curajoasă şi puternică.

Coboară asupra sufletului meu tăcerea, tăcerea aceea adevărată care să Te laude pe Tine, pentru că Tu eşti cel mai important pentru viața mea, dă-mi putere Doamne, să Te iubesc, pentru că nu ştiu cum să fac asta.

De ce îți este frica suflete al meu

-De ce îți este frica suflete al meu? De ce te temi, ție îți este frica doar de nişte închipuiri fără consistență, pentru că nimeni nu-ți poate face nici un rău.
-Ba da, pentru că mie îmi este cel mai uşor să ma iau dupa oameni si nu dupa ceea ce gândesc eu, am momente când cred că ceea ce fac eu nu e bine şi atunci arunc o privire spre ei.
-Bine, dar atunci esti teribil de nemulțumită, atunci de ce te temi?
-Nu ştiu de ce îmi este frică, imi este frica de propria mea neputință de care eu nu ştiu cum să ma apar, de ce au fost sfinții aşa de puternici, cum sa învăț de la ei această putere? Ei aveau o putere fantastică de a fi slujitorii lui Dumnezeu, au făcut ceva, au întors lumea din ei la o sută optzeci de grade şi eu nu ştiu cum să procedez pentru a fi numai cu bunul Dumnezeu. Bunul Dumnezeu, unde aproape toți oamenii îi sunt împotrivă, ba poate chiar şi eu şi nu stiu de ce.
-Nu cred acest luncru, tu te revolți pentru că nu găsieşti solutii, la alții e altfel şi tu nu poți şti cum este pentru că asta este treaba lui Dumnezeu. Cred că ai o ambiție aberantă de a face lucrurile lui Dumnezeu, nu mai vrea atata de multe pentru că toate acestea ai să le poți face în timp, fii mai liniştită si nu te mai otrăvi cu tot felul de presupuneri, pentru că este tot mai bine să laşi totul în seama lui Dumnezeu, de câte ori nu ai fost salvată de această atitudine, de a-ți lăsa grijile tale in seama Bunului Dumnezeu, hai fii cuminte şi linişteşte-te, dacă ai şti ce mult înseamnă pentru sufletul tău ca tu îl cauți pe Dumnezeu, fii pe pace.

2004

Ganduri

Ea voia sã fie desupra lumii, sã gândeascã, sã îşi punã probleme şi sã le rezolve. Voia sã-i vadã pe acei oamenii care sunt tot mai departe de ceva esențial pentru viața lor şi pentru viața noastrã spiritualã sã îi cerceteze, sã le înțeleagã decãderea, ca ea sã poatã sa fugã de aşa ceva.

Voia sã ajungã o vedetã culturalã şi nu prea ştia cum, voia sã spargã aceste pârgii ale socialului şi economicului. Pentru ea, ca sã fii scriitor era ca şi când ai fi şeful unei companii, trebuia sã fii ca un mare om de afaceri, trebuia sã îți dezvolți aceastã structurã de manager pentru capitalul informational pe care il detii. Asta voia sã facã permanent, la asta se gândea, cum sã facã sã devinã cunoscutã şi în felul acesta sã schimbe lumea. Ştia cã putea sã încânte oamenii cu ideile ei şi cu pãrerile ei. Ştia cã ceea ce face este pentru devenirea ei spiritualã, ştia cã poate sã

devinã vedetã cunoscutã de oamenii de lume. Trebuia doar sã se folosescsa de aceste pârghii care sunt televiziunea, radioul, sa ştie şi sã cunoascã magazinele, sã vadã ce nu merge, şi sã gãseascã soluții. Mai ştia un lucru, cã în aceastã afacere este singurã, cã luptã de una singurã şi în felul acesta trebuie sã se înconjoare de oameni cât mai cinstiti şi mai corecți pe care sã se bazeze.

Oamenii care mint o datã mint mereu, oamenii care jignesc o datã, jignesc mereu, oamenii care sunt buni, sunt luați la început de fraieri dar dupã aceea toata lumea are incredere in ei si cei care au mintit sau au tradat fug iar cei buni devin si mai buni, se invata minte si fac binele cu si mai mare forta, pentru ca binele este o putere venita de la Dumnezeu pentru suflet si cei buni prind puteri sufletesti prin ceea ce fac.

O, nu, marea ei problema era creştinismul, citea prin ziare cã acesta se afla în agonie pentru ca oamenii nu mai cred în Dumnezeu. Ei, asta este problema, ca oamenii cred în Dumnezeu, cã oamenii fãrã Dumnezeu nu pot sã trãiascã şi ea voia sã creeze aceste personaje puternice care înving datoritã credinței lor. Voia sã creeze o operã şi viața ei voia sã şi-o trãiascã doar cu puterea lui Dumnezeu şi cu rugãciunea.

Ea însãşi trebuia sã trãiascã ca un cãlugãr în lume şi sã nu-i fie frica de nimeni şi de nimic. Cãlugãria aceasta lumeascã o speria şi o înalța totodatã. Fugea de rãutãțile din sufletele oamenilor ce o fãceau sã fie temãtoare. Lupta cu toate puterile ei sã se îndepãrteze de toate aceste realitãți care o înjoseau, care o fãceau sã sufere şi care o determinau sã fie undeva tot mai departe de aceastã existentã traita cu Dumnezeu.

Îi plãcea foarte mut sã zboare şi chiar fãcea acest exercițiu al zborului, al desprinderii mentale de tot ceea ce este rãu în lumea asta o noastrã, şi totul în mintea ei era clar, sigur, precis, oamenii o speriau, şi asta o fãcea sã se gândeascã şi mai mult la neputința noastrã de a fi buni, noi nu putem fi buni fãrã Hristos. Voia sã cerceze cât mai adânc în sufletul ei şi în sufletul altora ce înseamnã sã fii bun. Cu alții o ducea mai prost pentru cã nu poți sã fii bun şi sã cercetezi asta la altul, dar putea sã o facã într-un fel deosebit, se putea cerceta pe ea însãşi şi apoi sã vadã rezultatele acestei neputințe la cei din afara ei.

Cât de mult cãuta puterea lãuntricã. Cât de mult cãuta aceastã putere, care era una spiriualã, voia sã aibã aceastã forțã sã şteargã cu buretele tot ceea ce era în mintea ei rãu sau venind de la alții ca fiind rau şi sã fie curata şi liberã fãrã nici un fel de compromis. Cum putea sã aibã în ea aceastã putere, sã nu mai trãiascã nici un fel de moleşeala, nici un fel de neputințã sufleteascã, sã fie puternicã şi sã creada aşa de mult în Dumnezeu încât sã nu mai poatã trãi fãrã aceastã stare.

Pentru ea lumea era o durere. Privea parcã de undeva, de deasupra celor ce se întâmplau şi nu ştia ce sã creadã şi cum sã înțeleagã. Ea se îndepãrtase de aceastã lume şi trãia

undeva doar în propria ei minte, nu voia sã ştie ce este durerea, si totusi traia in interiorul ei chinul acestei singurãtãți aşa de mari care este lumea, lumea aceasta aşa cum este ea. Această realitate ce nu poate fi cunoscutã de oameni decât foarte puțin şi din perspectiva doar a ceea ce li se întâmplã lor, o chinuia şi o făcea sã se întrebe ce rost au toate in lume si mai ales cum sa te situezi in permanenta in fata lui Dumnezeu. Îşi zicea cã mai întâi trebuie sã cunoşti realitatea asta aşa cum este şi apoi sã ştii ce este dincolo de ea sau ce se ascunde în ea.

Aproape cã trãia un sentiment de nepãsare pentru ca nu voia sã ştie de oamenii pe care ii cunoştea şi trecea aşa pe langã ei fãrã sã le mai poatã spune ceva, se inchidea in interiorul ei si nu mai voia sa vorbeasca. Şi ce anume sã le poatã spune, nu putea decât sã observe şi sã tacã ori sã ascundã suferința şi durerea celor care se vedeau. De multe ori se întreba oare omul acesta nu poate fi o ființã abstractã şi sã nu mai fie aşa de mult o ființă concretã? Oare acest om nu se poate sustrage propriilor lui nevoi, adicã astea vitale, care sunt aşa de ridicole pentru cã sunt expresia decãderii. Ființa aceasta aşa de mica stã sã se plângã de nişte lucruri pe care dacã le-ar avea s-ar cãi amarnic cã le are şi aşa, pentru cã nu le are suferã. Oare omul acesta aşa de subjugat unor lucruri mãrunte şi de nimic, nu se poate sustrage celor aşa de neînsemnate? Dar dacã ar face asta, ar însemna sã nu mai poate face nimic şi sa stea degeaba.

Dacã îi iei omului serviciul el constatã cã nu are ce face şi trãieşte ca un parazit, fuga de munca nu înseamnã nimic, nu înseamnã decât sã te degradezi şi mai tare. Cine fuge de muncã nu mai poate sã evolueze, dar spre ce vrea sã evolueze acest om care nu spune nimic, care nu face nimic esențial pentru acest univers infinit. Ființa asta aşa de micã şi de mãrginitã nu se limiteazã decât la aceastã suferință zilnicã, care este permanentã şi devine cu timpul orgolioasã, frustrantã şi închisã încât omul nu se mai poate elibera de ea. De ce? Pentru cã este imposibil sã nu poatã privi undeva mai departe de ziua de astãzi şi de ziua de ieri si mai ales la ziua de maine.

De ce aceastã dependențã de ceva aşa de concret şi de viu, de real, pentru ce atâta închidere? Oare ce se întâmplã cu aceastã lume aşa de micã şi de mãruntã, cu sufletul acestui om aşa de neputincios, cu trãiri mici şi mãrunte, la nivelul epidermei? Toate se reduc la nivelul trupului şi aceasta rãmâne unica formã de viațã? Batjocora asta din corp, ar trebuie sã cer şi dreturile trupului pe langa drepturile omului, de a-l pãstra pur şi curat pentru cã el este cel care perpetueazã viața. De ce atata decadere din sexualitate daca in ea a pus Dumnezeu taina si principiul vietii. De ce doar la nivelul trupului, al vederii, al încojurãtorului sa fie dusa sau redusa existenata, nu mai este oare si altceva, iar aceste intrebari ale mele nu sunt oare mecanice, niste clisee pe care eu le-am citi din carti si acuma, pentru ca nu le inteleg ci doar le stiu la nivelul mintii se intorc impotriva mea ca o dovada clara de necunoastere, dar ce insemana sa cunosc?

E aproape ridicolã orice suferință, pentru cã noi nu contribuim cu nimic în fața universului. Singura contribuție este cã existãm şi probabil cã respirãm. Da, cred cã menirea noastră e alta. Însã noi în universul acesta nu facem decât sã existãm şi cu asta ne ocupãm tot timpul, în rest fațã de el trãim aşa ca o plantã care se îngrijeşte de viața ei şi atât, nu facem decât sã existãm, sã trãim şi asta ne omoarã tot timpul, nu mai facem nimic în plus. Suntem aşa de acoperiți, parcã am trãi într-un cort, dar când o sã ieşim afarã? Însã noi suntem ființe superioare, ei şi ce dacã. Prostituția zilnicã este mult mai importantã decât lumina universului care vine pâna la noi sã ne viziteze în pemanențã şi sã ne priveascã cu stupoare decãderea.

Dar şi mai sus de univers, cãtre El care a creat universul nu se cade oare sã ne îndreptãm lumina ochilor, a vederii şi a gândului? Dacã noi am putea sã trãim la nivelul acesta abstract al lumii, şi sã privim câtre universul de dincolo de noi, sã privim cãtre un cer lãuntric, cãtre o înãlțare cosmica care este creația Celui mai presus de noi, poate cã am putea vedea altfel aceste lumi paralele cu şi prin concretul zilnic. Aceste lucruri care ne sunt aşa de grave şi de neputincioase fațã de ceea ce suntem noi înşine, ne înspãimântã sau devin brusc prea grele şi e mai bine sã nu ne mai gândim şi sã trãim aşa la buna noastrã dispoziție, ce penibil.

Ilinca

Ea a cãlãtorit undeva departe de lumea asta şi a stat în meditație, asemeni lui Descartes, parcã ar fi cãlãtorit in tinuturi straine de tot ceea ce este în lume, parca ar fi stat într-o peşterã, si ar fi perceput o realitate în care lumea era aşa cum era la începuturi, înainte de cãdere sau imendiat dupã cãdere şi asa a vrut sã devinã ea, ca o prezenta în aceastã lume.

Nu îi era jena de trupul ei, nu îi era jena de ceea ce ea ar fi vrut sã facã, sã devinã, sã ştie, sã cunoascã, sã vrea, sã faptuiascã ceva. Nu îi era fricã de puterile ei pentru cã ea nu mai trãia la acest nivel al trupului, pentru ea trupul era cumva aşa de îndepãrtat pentru cã trãia doar la un nivel al minții şi al însingurãrii. Se obişnuise aşa de mult cu singurãtatea şi cu tãcerea încât parcã era o umbrã pentru aceastã lume şi pentru aceastã realitate a oamenilor pe care aceştia o trãiau. La început îi fusese extrem de fricã de ceea ce ar fi putut sã devinã, dar îşi descoperise parcã ceva tainic şi plãcut. Astfel avea parte de o cunoaştere, alta decat aceea pe care ar fi vrut sã o poatã domina şi sã o poatã şti.

Stãtea departe, pãdurea o alina acuma cu vântul, iar fascinația oamenilor o trãia la intensitatea maxima, cât de importante i se pãreau suferințele mãrunte care erau aşa de legate de stres, de neputința vederii cãtre ceva mult mai înalt fațã de lumea aceasta a noastrã.

Cât de ridicole sunt stãrile noastre, dorințele noastre, cat de mici, cât de mãrunte, fațã de aceastã veşnicie a lui Dumnzeu care ne-a creat.

Ilinca se trezi din această stare de reverie şi se duse la geam să privească turla bisericuței din spatele blocului. Inălță privirea şi se uita la cer si lasa sa ii curga lacrimile pe obrajii care primeau lumina cerului drept in fata.

Porumbelul alb

Ce s-a intamplat mama cu porumbelul alb? A fugit iar de la fereastrea, sau el a venit sa ne viziteze, sa ne inunde privirea cu locurile pe care el le-a colindat. Poate ca e un semn ca ceva miraculos se va intampa in cele care vor urma mai ales ca el poata un alt inteles, cel al lui Noe cand a adat drumul porumbelului sa zboare si s-a intros cu creanga de maslin sau de alun infrunzita, facandu-l sa-si dea seama ca s-au retras apele si el putea sa coboare din arca si sa dea drumul animalelor.

Toata aceasta gandire ma umple de frica insa tot am sa prind curaj sa gandesc, ca imi place asa de mult gandirea. Nu stiu de ce ma cuprinde o asa de mare teama, e ca si cand as vrea sa ma indepartez de pamant, insa ce scriu e asa de frumos si de curat incat imi inaripeaza spatiul mintii si ma simt atat de bine si asa de frumos. Nu trebuie sa imi fie frica de porumbelul pacii care e simbolul zborului sau poate ca vulturul e simbolul zborului si al puterii pentru ca el zboara peste crestele muntilor si acolo traieste singuratic.

Sufletul meu ca porumbelul ce cazu obosit si frant pe o creanga, privea si se minuna ca era asa de mare zborul, ca nu mai stia sa se reantoarca acasa si cauta drumul in imaginatia sa. Asta il durea cel mai tare, ca voia sa se reantorca acasa insa aceasta reantoarcere stia ca trebuia sa fie undeva spre inaltime si nu spre in jos, stia ca el vine de undeva din lumina, nu retinea in constiinta lui decat lumina aceea care il inunda atunci cand s-a nascut. Mai stia ca el este nascut intr-o imparatie sau ca trebuie sa fie intr-o imparatie care sa fie a lui si sa fie cu marele Creator care i-a dat viata si nu se poate altfel. Ceea ce el nu intelegea era de ce trebuia el sa rataceasca atata, nu stia cum de nu mai stie sa se intoarca acasa, ce lumi ciudate trebuia sa cunoasca si de unde ar fi trebuit el sa zboare si ce lume necunoscuta ar fi trebuit sa descopere ca sa se intoarca acasa.

Zbura catre intaltime si nu mai stia incotro sa o apuce insa ii placea sa zboare, sa se lasa cotropit de aceast vartej care e apa cerului si sa se masoare cu cea mai mare inaltime, parca se juca cu tot albastrul de sub el si de deasupra lui.

16 martie 2009

Povestea regelui calator prin lumina

A fost odata si mai este inca, un rege visator care era tare, tare singur intr-un castel, dar castelul acesta era din lumina si nimeni nu stia asta in afara de dansul. In visul lui plutea de cele mai multe ori insotit de lumina pe care o purta pe umeri, plutea pe deasupra apelor si facea izvoarele sa cante. Plutea pe deasupra florilor si facea florile sa infloreasca. Totul era lumina de gand pe unde trecea el. Pana si pamantul pe care il calca devenea usor si transparent, stelele luminau mai tare cand se uita le ele, si pamantul intreg devea o singura lumina. Stelele acestea dansau in jurul lui si el fugea impreuna cu soarele. El cu lumina lui devenea universul intreg ce dansa intr-o simfonie a luminii ce venea de undeva din afara si-i inunda tot visul in pleiade de stele in mii de culori ce imbratisau pamantul in energii creatoare.

Regele visa si crea odata cu visul ce devenea lumina din jurul lui.

Ganduri de lupta cu ceea ce traiesc rau in interiroul meu

O vãd, o închipui şi îl vãd pe el cum fuge de mine şi eu mã duc dupã el crezând cã nu mã vede. El e cel care mi-a facut rãu de-a lungul timpului, râzând, prefãcându-se cã mã respectã, linguşindu-se, care a mințit, care s-a folosit de mine şi eu am crezut cã el e omul mare, pâinea lui Dumnezeu care nu minte, care e bun, care e cinstit, care e un sfânt. De fap în lumea asta mizerabilã dacã eşti cinstit şi bun nu ai parte decat de ocarã şi eşti luat de prost.

În atitudinea lui de acum, totul e schimbat şi e ca în visul meu, cand el apare mereu ca un caine care imi linge picioarele apoi devine o fiara salbatica sa ma omoare sau sa ma manance de vie si urla la mine ca sunt a Satanei. Pot sã îl vãd cât mai clar, şi sã mai spunã cineva cã visele astea nu îmi spun mie cât mai multe lucruri despre percepția mea, despre ceea ce cred eu cã ar putea fi acel ceva de care am o anumitã intuiție.

Chiar mã întrebam: "oare omul acesta se poate folosi de mine fãrã sã mã iubescã, ba chiar mai mult, sã mã disprețuiascã. Îl ajut, mã întrebam aşa, pe mine însãmi şi nu imi venea sã cred cã sunt luatã de batjocorã.

Atitudinea lui, ultima, este foarte clarã, este tipul acelui om care fuge, care se ascunde, care nu poate sã spunã adevãrul, e un laş. Nu este în stare sã spunã nimic celui care nu-i poate da nici un fel de explicație. E foarte ciudat cã unii oameni sunt aşa de departe de ei înşişi încât te aprobã pe tine în tot ceea ce faci, chiar dacã ei nu sunt de acord. Nu fac nimic pentru a te ajuta, te lasã doar pe tine sã te zbați ca apa de maluri şi sã gaseşti soluții, ei nu fac nimic, dar culeg

roadele împreunã cu tine, pentru cã eşti laşa şi ai nevoie de confirmãri, cã dacã ai fi puternic, l-ai aruca peste gard şi l-ai hudui de nu s-ar vedea. Ei, toate dureazã pânã te maturizezi.

Atitudinea celui care fuge şi nu poate sã stea în preajma ta, care se ascunde pentru cã nu mai are nimic de zis, este foarte des întâlnitã printre semenii noştri, sunt oamenii care se eschiveazã, care se bagã în seamã la inceput apoi fug rupand pamantul, si tu te astepti ca ei sa fie mai departe cu tine, nu sunt în stare de prea multe, dar se fãlesc cã ei sunt cei mai tari şi mai mari, iar unii fãrã experiență la oameni, ca mine, chiar cã le cad în plasã foarte uşor.

Însã aceştia fac aşa nu pentru cã te-ar dezonora ci pentru cã nu au ce sã zicã si în acelaşi timp au o pãrere exageratã despre ei înşişi. Fugi de asemenea oameni, pentru cã ei trãdeazã şi mint mereu, pentru cã ei se mit pe ei înşişi şi trãiesc în minciunã, deci pe tine te vor minți mereu. Un astfel de om se acunde, ia atitudinea lui Cain care fuge de la fața lui Dumnezeu pentru cã a comis cea mai mare crimã. Starea aceasta va fi mereu in fata ta, te va lovi mereu si tu nu te lasa distrusa, nu permite nimanui sa iti zdrobeasca frumusetea din inima, puritatea sufletului pastreaz-o doar pentru Dumnezeu si traieste doar pentru El, urmeza-L pe El, pentru ca El este forta din tine, cuvintele Lui sunt biruinta ta si puterea mintii tale, nu te lasa distrusa de cuvintele exterioare ale lumii, care sunt doar expresia degradarii si distantarii de adevar, tu fii in interiorul adevarului si nu in afara lui, aceasta e forta din tine.

Fugi cât poți de tare şi nu te uita înapoi, şi nu te îngrozi cã eşti singurã, pentru cã omul acesta cu faptele lui, este rodul pãcatului care te ditruge. Numai daca esti singura cu Dumnezeu esti puternica, oamenii singuri sunt cei puternici, nu te lasa sechestrata de pietroaiele pe care oamenii ti le leaga de picioare, nu trai aceasta sclavie a lumii.

E o atitudine care pe mine mã înhibã, mã enerveazã, care mã face sã mã cutremur. Oare ce se petrece în mintea celui care fuge în felul acesta, de propriul lui adevãr, de propria lui viațã? Nu cred cã se întâmplã ceva într-o asemenea minte. De fapt, pe mine asta mã intereseazã la un om, ce se întâmplã în mintea lui şi ce atitudine ia fațã de el însuşi atunci când simte cã ceva nu e în regulã cu el. Cred cã nu face decât sã continue sã urascã şi urãşte la fel de mult cu cât a urât mai înainte, exact cu aceeaşi cantitate. Aceastã urã o vãd şi în mine cum fuge mereu şi-mi alimenteazã mintea, mã întunec şi mor de fricã din cauza acestei stãri. Cum sã scap de aceastã urã care mã cuprinde ca un cancer al sufletului? Pentru cã asta trebuie sã fac mereu, sã fug şi sã urlu, sã mã îndepãrtez cât pot de repede de acest cancer sufletesc.

Mã vãd pe mine o femeie deosebit de periculoasã, deosebit de rea, rea cu alții şi nu ştiu cum sã scap de aceastã urâțenie care mã ține aşa de legatã de mine şi mã îndepãrteazã aşa de mult de Dumnezeu. Cum sã prind putere şi sã mã detaşez, sã fug de oamenii rãi care îmi aduc numai rãutate în suflet şi decãdere. Cum? Întrerupând orice fel de relație, orice fel de gând care-mi vine de acolo.

Eu stau la pândă şi aştept şi în această aşteptare mă simt rău pentru că răul acela pe care eu îl aştept să vină, s-a produs, eu l-am trăit în înşelarea minții mele şi nu mai pot să mai trăiesc în înşelarea aceasta a mea. Îmi este jenă de mine, îmi este jenă de ceea ce eu am trăit rău sau bun şi acum simt nevoia să mă eliberez de aceste gânduri. Ştiu că voi ajunge la starea aceea de eliberare, la starea de lipsă, de ură, de indiferență, de curatenie, dar pana acolo mai e mult, eu vreau sa merg numai cu mine.

Pe oameni trebuie să îi cunoşti şi abia după aceea să le mai spui cate ceva să vezi dacă iei o hotărâre să lucrezi cu ei. Dacă un om trădează o data, crezi că mai are sens să mai mergi cu el un singur pas? Cine tradează o dată, trădează mereu, nu se mai poate face nimic cu acea persoană, calea lui este pecetluită, pentru că el a ales o asemenea viață, şi oare de ce trăieşte omul în distrugerea lui. Totul este atât de mic când este coborât la dimensiunea instinctelor şi a gândurilor rele. Totul este inutil şi nu are sens să mai fac ceva. Parcă aş vrea să mai fac şi alte lucruri dar îl văd pe el fugind iar eu vreau să fac lucruri mărețe împreună cu el. Dar asta nu mi se poate întâmpla pentru că eu am rămas singură în viața mea, în existența mea? Si totutsi, numai daca sunt singura sunt puternica, numai daca sunt singura cu Dumnezeu devin de neanvins.

SCARA

I

Oare de ce sunt eu chiar aşa, în felul acesta pe care nu il pot descrie si nici intelege? Pentru că nimic nu mi se întâmplă, pentru că nimic din ceea ce sunt eu nu se regăseşte în afara, ci doar în propria mea minte şi atunci în singurătatea mea eu urc, urc pe o scara care este în mine însămi, chiar urc pe această scară care este a mea şi rămân undeva foarte departe de lume, foarte departe de ceea ce sunt eu de până atunci, de până acolo.

Aşa că sunt undeva singură pe înăltimi, singură pe marginea unei lumi care este o lume perfectă, sunt într-un glob de cristal şi e albastru globul acesta, e expresia unei singurătăți fantastice şi pline de putere, de forță, o lume în care eu creez universuri, în care eu sunt eu cu mine şi în felul acesta pot gândi o lume mai bună şi trăind în lumea aceea mai bună, eu sunt fericită. Dar eu nu vreau să fiu singură pentru că vreau asta, ci pentru că lumea în care trăiesc eu vrea acest lucru şi eu chiar vreau să fiu aşa cum sunt eu.

Construiesc o scară pe care eu pot urca până la cer şi de aceea sunt aşa cum sunt, fără să-mi mai pese de altele, fără să-mi mai pese de cineva.

Dar tocmai asta este problema că mie îmi pasă de toți şi de cei care normal ar trebui să facă ceva bun dar nu fac.

Sunt în fuga de el şi parcă i-aşi spune celui care m-a rănit: "fuga aceasta este aşa de înşelătoare, fugi de ceea ce este esențial pentru tine şi pentru viața ta, de propria ta viață, pentru că nu mai ai curaj să dai ochii cu persoana pe care ai rănit-o pe care ai dispreţuit-o, de care ți-ai batut joc, pentru că persoana aceea este acum o ființă mai puternică decât tine". După care tac în mine însămi şi îmi vine să plâng şi chiar plâng fără să pot plânge, plâng doar în mine fără lacrimi.

Apoi, fără nici un efort, eu urc pe scara asta şi mă simt cea mai puternică ființă de pe pământ.

II

Vreau să vizualizez scara aşa ca o mare trecere de la lumea asta la o altă lume. Nu ştiu ce-i cu mine, de nu-mi place aici pe pământ, am crezut întotdeauna că Dumnezeu este bun cu mine şi mă iubeşte dar eu acuma mă îndoiesc de El. Şi dacă mă îndoiesc de El, trăiesc din nou tot felul de disperări la care oamenii m-au obligat să trăiesc şi eu în acelaşi timp mă oblig pe mine să le trăiesc.

Sunt într-o stare depresivă şi de aceea vreau să urc pe scara aceasta din inima mea şi din mintea mea. Într-un fel sunt o îndrăgostită dar sunt o îndrăgostită de propriile mele idei şi de propriile mele idealuri pentru care voiam să lupt şi nu de bărbatul acela care fuge de mine, care nu a vrut de la mine decât decăderea mea şi a lui, iar eu nu am putut să îl aduc la lumina pe care eu o caut, să o căutăm împreună, nu ştiu de ce dau mereu greş, eu vreau sa fim impreuna cu Dumnezeu si el nu vrea decat sa fie cu el insusi, iarasi sintagma aceea moderna, *fii tu insuti*.

Acuma mă simt o fire tare slabă, sunt disperată de singurătatea mea, credeam că singurătatea este o binecuvântare, ca stindardul meu este acela de a-mi face singuratatea daruita de Dumnezue sa fie creatoare, dar nu este, credeam că e o bucurie dar nu este, creadeam că e cea mai mare libertate dar nu este, credeam că a fi ca un călugăr în lume este cel mai bine pentru sufletul meu dar acuma mă îndoiesc de asta.

Acuma sunt disperată şi îmi este frică de ceeea ce Dumnezeu îmi poate da, acuma pe Dumnezeu îl văd aşa de îndepărtat şi parcă nu m-ar iubi pentru că nu îmi da ceea ce voiesc eu. Acuma sunt speriată şi credința mea se clatină şi eu, care îi criticam pe alții că nu au credință, ui-te acuma ce fac, care e starea mea de batjocoră, cât de silă îmi este de oameni, de prostituția zilnică, aşa zişilor mei prieteni, cât de scârbă îmi este de ei, dar cât de scârbă trebuie să îi fie lui Dumnezeu de ne-a lăsat să trăim în această lume plină de patimi, de mizerii, de scârbă şi de urât la propria noastra minte si numai la implinirea dorintelor noastre.

Mă îngrozesc de lipsa noastră de perspectivă, şi îmi dau seama că fără Histos nu am alternativă la existență şi dacă vreau frumusețea asta care e în mine trebuie să îl vreau pe El, că

El e frumusețea. Îmi place aşa de mult de Iisus, îmi place atât de mult de El, pentru că şi El seamănă cu mine, pentru că şi El în fața lui Dumnezeu a trăit aceste disperări pe care eu le trăiesc acuma şi sunt speriată si ma vad salvata in El si prin El, pentru ca si El a trait durerile astea si le-a depasit si eu trebuie sa reusesc sa le depasesc cu El.

Iisuse, coboară în mintea mea şi ajută-mă să urc această scară, pentru că eu chiar vreau să urc pe ea, să rămân undeva sus, foarte departe de ceea ce sunt eu acuma şi de ceea ce vreau să devin în viitor. Dacă acum câteva zile am avut o ambiție de fier acuma nu mă mai pot remonta. Acuma sunt altfel, sunt slabă, sunt plictisită şi parcă nu pot să mă mai bucur. Oare de ce? Doamne, de ce nu pot să mă bucur? Ajută-mă să urc împreună cu Tine această scară, chiar să o pictez, şi să fiu în afara acestei lumi, să fiu în afara acestei lumi şi să fiu cu Tine, pentru că eu numai cu Tine pot fi fericită. Doamne dă-mi puterea să urc pe scara din interiorul meu şi să nu-mi mai plânga inima în mine şi în sufletul meu, am mare nevoie de Tine, am mare nevoie de ceea ce eu vreau să devin.

Dar îmi este frică şi simt cum începe să-mi plângă sufletul în mine. Îmi plânge sufletul în mine şi vreau să mă agăț de scara asta, parcă ar fi piciorul tău Iisuse. Vreau să mă agâț de piciorul Tău aşa cum un copil se agață de piciorul tatălui sau al mamei sale şi poate să se ridice de jos. Sunt atât de speriată de moarte, sunt îngrozită. Doamne, de ce sunt aşa Doamne, de ce sunt aşa. Cum de m-am rătăcit în felul acesta? De ce sunt eu aşa, de ce sunt o ființă aşa de slabă?

Ajută-mă să mă desprind de cel care mi-a făcut rău şi să nu-l mai judec Doamne, ajută-mă Iisuse să mă ridic spre Tine, pe scara aceasta a minții mele şi acolo să mă aştepți Tu pentru că Tu eşti aşa de mare şi de minunat, de bun, către Tine trebuie să se înalțe sufletul meu. Acum, în camera mea, unde eu sut aşa de singură, Te aştept pe Tine să-mi pansezi sufletul. Doamne, Tu ai să-mi dai ceea ce este mai bine pentru mine dar acuma dă-mi călugăria asta Doamne, pentru că eu de starea aceasta de călugăr am nevoie, nu de altceva, nu pot să sufăr prostituția lumii, mi-e silă să o cunosc din nou de departe, nu mai vreau să mă ating din nou de oamenii aceia aşa de răi care mă îndepărtează de Tine, vreau însingurarea şi izolarea, să fiu aşa ca Rubliov, care zece ani a fost aşa de singur şi de tăcut, nu a vrut să mai vorbească cu nimnei, aşa să fiu şi eu.

Ajută-mă să fiu singură pe înălțimi, ajută-mă să fiu eu aşa cum trebuie să fiu, fără nici un fel de stare rea în interiorul meu, şi ajută-mă să scap de disperarea aceasta şi să cred din nou în Tine. Te implor, Te rog să mă ajuți să depăşesc toate stările astea, pentru că eu de aceste puteri şi de aceste stări am nevoie. Trebuie să urc Doamne pe scara aceasta din inima mea şi singură nu pot să urc, să mă desprind de această lume şi să fiu aşa cum vrei Tu ca eu să fiu.

Pentru că eu Te-am trădat Doamne, eu Te-am părăsit şi de aceea trăiesc acuma prăpastia aceasta de gând. În loc să mă agăț de Tine, eu sunt foarte departe de Tine şi de aceea sunt acuma în starea aceasta aşa de rea, în loc să mă fi legat cu inima de Tine şi să fi stat liniştită, eu mi-am legat inima de un bărbat înşelator, pe care kl-am iubit si aş fi vrut să-l ştiu soțul meu însă eu nu trebuia să fiu pentru el decât o prostituată şi eu nu am vrut, cum să vreau aşa ceva, cum să vreau decădea mea. A fost totul aşa de insultător, dar Tu, Doamne ai să-mi aduci pe altcineva, acela care este al meu, al sufletului meu şi eu nu am să fiu aşa de singură şi ai să ai grijă şi de Cocuța, dar dă-mi Doamne puterea să nu mă mai îndoiesc de dragostea Ta şi să nu mai fiu o ființă aşa de departe de Tine pentru că Tu ştii cu adevărat ceea ce vrei de la mine, numai eu am stat o perioadă în mare înşelare şi de aceea trăiesc acuma starea aceasta de disperare, dar o să-mi treacă, pentru că Tu eşti cel care mă iubeşti şi ai să-mi dai bucuriile acelea ale mele. Doamne, da-mi putere sa nu mai plang.

Doamne, nu-i aşa că Tu ai să mă ajuți şi nu o să-mi fie frică de lumea aceasta, că de fapt noi trecem prin viață, ca să ajungem la Tine, pentru că dincolo în împărăția Ta este adevarata noastră viață, Doamne, nu mă parăsi, de fapt Doamne, nu e corec, "nu mă părăsi", e corect: "nu mă lăsa pe mine să te părăsesc".

Eu Te implor, ajută-mă să nu mă mai mint pe mine şi nici pe Tine să nu te mai mint, ajută-mă să nu mai judec bărbatul insultător care mi-a trădat sentimentele şi încrederea, nu e vina lui, e numai vina mea, că am acceptat să fiu jignită, insultată, părăsită, e vina mea că am făcut de fiecare dată mereu alt compromis cu demnitatea mea de femeie, în speranța că voi fi iubită, până am fost părăsită de tot. Este doar vina mea, de la prima trădare, de la prima jignire, trebuia să îl părăsesc eu şi să nu fi făcut nici un compromis față de demnitatea şi curățenia mea de femeie care trăieşte împreună cu Tine dar am zis sa tot aman, sa tot astept, sa il cunosc mai bine si ce daca ma jigneste, poate ca si eu il jignesc fara sa imi dau seama, dar nu am mai putut cand batjocora a fost atat de evidenta incat m-am simtit umilita pana in strafundul fiintei mele.

Trădarea şi batjocora aceasta mi-au adus suferința, însă eu față de mine şi față de Dumnezeu nu mă ştiu să fi căzut, să fi trădat, să fi păcătuit, dar părăsirea asta doare cumplit, imi vine sa plang pana la lesin, nu pot sa scap de aceasta disperare, de aceasta otrava care imi macina sufletul in cancerul neiubirii. Am ieşit victorioasă față de cel care îmi arăta calea prostituției şi a decăderii, am rămas cu această ură şi această acreală, dar o să scap repede de ea. Dă-mi putere să fiu cu gândul la Tine şi să nu mai fiu aşa de insuportabilă cu mine şi nu mă lăsa Doamne să te părăsesc eu, pentru că eu sunt o mare păcătoasă şi de aceea trebuie acuma să-mi plâng păcatul de a Te fi părăsit pe Tine pentru un bărbat care m-a mințit.

Doamne, ajută-mă să te iubesc pe Tine pentru că numai Tu contezi în viața mea. Restul este numai deşertăciune şi amar, înşelare şi batjocoră, şi toate sfârsesc în moarte. Numai Tu eşti speranța şi sănătatea acestor decăderi, acestor dureri, numai tu eşti vigoarea minții mele. "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, mintea cea întreagă a celor curați cu fecioria'".

Nu stiu

Nu stiu, atat de mult imi doresc sa fac ceva cu scrierile mele, cu picturile mele, sa fac o expozitie, sa-mi pot publica cartile. Vreau sa arat oamenilor ceea ce fac eu, vreau sa realiazez un curent in cultura romaneasca, pentru ca nu se intampla nimic in aceasta tara, chiar si Bucurestiul este un oras mort din acest punct de vedere. Instinctul de autodistrugere lucreaza in noi si prin fiecare dintre noi, ca grup, ca masa, peste tot numai distrugerea si moartea lucreaza, oare arta nu ar trebui sa fie un mijloc de rezistenta. Cred ca asta ar trebui sa insemne scrierile mele. Dar pentru asta eu trebuie sa creez ceva valoros si trebuie sa incerc sa ies la lumina, dar cum ?

Trebuie sa expun, dar cum trebuie sa expun? Cum pot publica carti? Ce trebuie sa fac, nu stiu nimic. Nu ma intereseaza doar o expozitie la care sa nu se intample absolut nimic. As vrea sa fac o expozitie in care oamenii sa planga de bucuria frumusetii. Dar pentru asta trebuie sa-mi pregatesc tablourile pentru a fi expuse. O, Dumnezeule, ajuta-ma, am atata nevoie de ajutorul Tau, spune-mi ce trebuie sa fac, arata-mi, da-mi putere, ajuta-ma sa fac ceva ca sa ies la lumina, cum sa ies? Sunt foarte descurajata si nemultumita de mine insami. Ajuta-ma Doamne !

Cata nevoie

Cata nevoie am eu sa scriu, si cu cat ma gandecs mai mult la Hristos, cu atat imi doresc mai mult sa scriu si sa pictez pentru el si in numele Lui. Vreau sa fiu ca Fra. Angelico, dar oare voi putea sa pictez ceva atat de minunat ca el? Oare ce trebuie sa fac, ajuta-ma Doamne! Ajuta-ma Iisuse sa pictez si sa scriu ceva cu totul si cu totul minunat. Imi dau seama ca pana acuma am pierdut timpul. Trebuie sa lucrez numai la acele idei care sunt legate numai de Hristos, restul este doar o pierdere de timp. Da-mi putere Iisuse sa Te iubesc si sa lucrez.

Oare cum ar trebui sa arate o pictura astfel incat ea sa placa oamenilor? M-am gandit sa fac expozitii la toate bisericile din Bucuresti, oare asta este posibil? Ca prin biserica sa se manifeste o arta crestina, ca o contrareactie la tot ceea ce se scrie si se picteaza astazi. Oare voi putea face vreodata asta?

Ma simt oribil si stiu care-i cauza, nu mai traiesc spiritual, pentru ca doar asa, rugaciunea la Dumnezeu, nu ajunge. Pur si simplu nu ajunge. Trebuie sa fac ceva pentru mine.

Trebuie sa traiesc pentru Dumnezeu. Dar cum sa fac asta. Trebuie sa-mi duc ideile mai departe. Dar cum, cum sa fac aceasta? Cum si ce anume ar trebui sa fac eu? Ce, ce, ce sa fac Maicuta Domnului? Caci mereu sunt nelinistita, am impresia ca am intrat intr-un fel de joc patimas si sunt plina de o ambitie absurda care ma nelinisteste, ce pot sa fac ?

Sa-i multumesc lui Dumnezeu ca mi-a dat aceste idei in cap, eu trebuie sa lupt pentru ideile mele si El ma va ajuta. Daca va fi de la El voi invinge, va trebui sa insist si sa lupt. Poate ma ambitionez mai tare. Am nevoie de ajutorul lui Dumnezeu si am nevoie de singuratate. Si numai rugaciunea ma tine puternica. Dar acum rugaciunea mea imi este superficiala, parca as pedala pe un teren gol. Am nevoie de lectura multa, am nevoie de lectura sfintilor parinti, lectura filocalica, de acolo trebuie sa inceapa pictura mea.

O, Doamne, ce frumos daca Te-as putea iubi mereu si nu as mai fi intr-o ratacire mare si permanenta. O, Doamne, am atata nevoi de Tine, Te rog din toata inima, sa ma ajuti, ajuta-ma Doamne, lumineaza-ma cu un inteles, ca sunt foarte ratacita, lumineaza-ma Doamne, asa pur si simplu. Dar pentru aceasta trebuie sa citesc, trebuie sa studiez, trebuie sa revin la ceea ce am fost eu o data. Anul acesta a fost o pauza, un an in care eu efectiv am pierdut vremea si totusi am inteles ceva, am inteles ce inseamna sa fiu libera. Cata nevoie am de Tine, Doamne. Arata-mi ce trebuie sa citesc, pe cine sa citesc, pentru ca mintea mea este seaca si goala. Ajuta-ma Doamne sa Te iubesc pentru ca imi este frica ca Te voi pierde, nu ma lasa, pentru ca eu am nevoie de putere si de increderea in Tine. Ajuta-ma Doamne, sa nu te parasesc niciodata.

Doamne, ajuta-ma sa-mi revin, ajuta-ma sa-mi revin, Doamne. Parca as fi pierdut ceva esential si as fi gasit altceva la fel de vital, care seamana cu acel ceva pe care l-am pierdut, dar nu stiu ce sa zic, Doamne. Te rog din toata inima sa ma ajuti. Vreau sa creez acea opera teribila care sa merite toata atentia mea si toata viata mea si toata munca mea si in felul acesta voi putea sa fiu fericita, pentru ca Te voi iubi pe Tine si cu Tine voi fi, nu pot trai decat cu aceste ganduri si cu aceste sperante.

Fara Tine viata nu are efectiv nici un sens si nici o speranta. Iti dai seama Doamne, Te-am regasit, Te-am redescoperit. Sunt libera si fericita. Sunt libera, sunt libera, sunt libera, este cel mai mare dar pe care Tu mi l-ai faci, iarta-ma Doamne ca ma raportez la Tine cu sentimente omenesti si asa ca la un om, dar asa simt in mine, asa simte sufletul meu sa iti vorbeasca, nu pot vorbi cu Tine decat cu aceste ganduri omenesti, nu pot altfel. Sunt libera Doamne al meu, asta este cea mai mare fericire a mea, pentru ca sunt libera cu Tine.

Doamne, nu e pacat oare ca vorbesc cu Tine asa cum as vorbi cu un om, cu un prieten cel mai drag, cu un iubit, cu un frate, cu un tata, cu cineva asa de apropiat de mine, mai apropiat de cat sunt eu, cum sa fac Doamne ?

Iar acum ce trebuie sa fac, sa-mi reiau lecturile, fara lectura sustinuta nu pot sa fac absolut nimic, trebuie sa am intotdeauna o carte la care sa gandesc, carti ale marilor filosofi, ale teologilor, asta trebuie sa fac si mai ales matematica trebuie sa o studiez. Trebuie sa devin din nou o forta, o forta cum am fost alta data. Numai asa voi putea sa-mi creez opera. Am mare nevoie de asta. Te rog, Daomne, ajuta-ma sa citesc si sa gandesc si sa nu-mi mai las niciodata cartile, niciodata, ajuta-ma sa scriu si sa pictez ceva autentic. Trebuie, trebuie sa incerc sa fiu o alta persoana decat cea care am fost pana acum, si-mi lipseste lectura filosofica, teologica, matematica. Mi-am pierdut exercitiul scrisului si al cititului. Bine macar ca am tras-o cu pictura inainte. De acum in colo nu-mi mai pot permite sa pictez rebuturi. Trebuie sa pictez totul ca si cand ar fi gata pentru expozitie, nu-mi mai pot permite luxul de a picta tablouri proaste. Trebuie sa lucrez la tablourile mele tari, nu-mi mai pot permite sa pictez doar de dragul de a picta. Trebuie sa pictez cu convingerea ca ceea ce pictez eu are valoare. Si trebuie sa fac ca totul sa fie valoros, pentru ca totul voi face pentru Dumnezeu si pentru oameni, eu trebuie sa descopar cum este aceasta viata traita numai pentru Dumnezeu, daca nu traiesti pentru El viata e o mare risipire.

Nu-mi mai pot permite luxul de a pierde vremea. Ajuta-ma Daomne, ajuta-ma sa fac totul pentru Tine si sa Te pot iubi, ajuta-ma, ajuta-ma.

Chiar si geniile

Chiar si geniile sunt fiinte ridicole cand se cred genii. O, sfintii, ei se chinuiesc sa se simta intr-o continua stare de umilinta, aceasta e calea. Oamenii acestia care-Lcauta pe Dumnezeu, simt ca au ceva deosebit in ei, dar nu pot spune. Nu pot sa zica absolut nimic, trebuie sa se impotriveasca acestui cuvant din minte, < eu sunt bun> si in loc sa zica aceasta, ei zic <eu sunt rau> si intotdeauna au o strangere de inima, pentru ca totul este asezat in fata lui Dumnezeu in acest plan launtric al sufletului, la aceasta masa a mintii unde rugaciunea troneaza.

Dar eu cred totusi ca aceasta stare de smerenie nu trebuie sa fie incordata, neputincioasa si stramba, adica impusa. Ca sa pot ajunge la smerenie, care e o culme, cred ca ar trebui sa incep mai intai cu modestia. Si cum ar trebui sa se manifeste modestia, prin aceea ca trebuie sa vorbesc frumos cu toata lumea, sa nu jignesc pe nimeni si sa nu dispretuiesc pe nimeni in interiorul meu si sa nu iau in tainita sufletului o pozitie negativa, rautacioasa si rea impotriva oricarei persoane, sa incerc sa respect pe fiecare om, chiar daca acel om mi-a facut rau. Dar in toate situatiile pot sa fac eu asta? Nu, dar trebuie sa ma lupt, e greu cu lupta asta dar nu am ce face, e greu, dar asta e.

Intrebarea pe care mi-o pun este, cum nu trebuie sa se rateze un om si mai ales ce inseamna ca un om este un ratat. Oare e acel om care a renuntat la propriile visuri si nu mai lupta ca ele sa devina realitate. Oare visele tineretii unui om pot ele deveni relitate. Depinde numai de cel care viseaza sa-si transforme visele sau mai depinde si de alti factori obiectivi pentru ca acel vis sa devina realitate.

Visul de a deveni scriitor, spre exemplu. Foarte multi scriu poezii in copilarie si tinerete, dar dupa aceea renunta, totul s-a terminat. Renuntarea aceasta nu e oare o ratare. In tinerete il iubesti pe Dumnezeu, cand te maturizezi nu-l mai iubesti, renunti, asta nu inseamna oare ratare. La tinerete vrei sa devii un mare pictor, dar dupa aceea renunti si devii un simplu executant al unei lucrari, nu inseamna asta ratare? Vrei sa devii un mare muzician, chiar dai si mai multe reprezentatii, dar ceva se intampla si renunti, devii un executant al unei auditii, asta nu inseamna ratare. Ce-i trebuie oare omului ca sa nu se rateze? Ce-i lipseste? Sau ce i-a lipsit dintotdeauna? Oare Dumnezeu hotaraste ratarea unui om, ce intrebare stupida imi pun si eu, cum sa fie asa ceva, dar de multe ori asa gandesc, pentru neamplinirea mea dau vina pe El, sau omul isi hotaraste propria ratare? A fi ratat este tot una cu a fi anonim, sa fii un om ca toti ceilalti, sa nu te deosebesti cu nimic de altii, pai nu e normal sa fie asa, de ce vrei sa fii buricul pamantului. Trebuie sa te masori doar cu tine insuti si cu ceea ce simti ca a pus Dumnezeu in tine ca sa realizezi, masura si judecata este doar cu tine si nu privitul mereu in gradina altuia, ca asta este marginirea puterii launtrice si marea descurajare, sau cel care e mai sus trebuie sa iti fie model si nu obiectul invidiei.

Oare iti trebuie un bobarnac din exterior ca sa-ti poti duce mai departe visele? Iar daca crezi cu indaratnicie in propriile vise, nu duce asta la alienare, la nebunie, la o copilarie mintala? Sa crezi pana la capat ca poti deveni scriitor, pictor, mare copozitor, sa crezi pana la moarte in acest destin, si sa lupti cu inversunare, dar de unde sa iei atata forta ca sa-ti duci mai departe visele, de unde sa-ti iei atata putere, daca nu o mai simti in tine, nu o mai traiesti? De unde forta asta? Din suferinta, dar si suferinta te vlaguieste de forta si te ratacesti.Te simti obosita de atata umblet in van, de ce atata durere. De unde sa iei atata putere sa mergi mai departe? Nu, devii o ratata, fara forta gandului, a visului si taci renuntand. Eu ma simt o ratata, o ratata in adevaratul sens al cuvantului, prea multe vise am avut in tinerete, prea multe ganduri, prea multe idei, prea multe aspiratii, iar acele visuri mi se par acum inutile, mi se par niste copilarii, niste aberatii, duc nostalgia lor, duc nostalgia visurilor care mi-au indulcit copilaria si tineretea. Acum am treizeci de ani, mi s-a terminat tineretea, am intrat intr-o altfel de tinerete, mult mai grea, in care ratarea isi arata fata ei inexpresiva si monotona. Sentimentul ratarii, tulburator sentiment !

Sunt o ratata

Sunt o ratata, sunt o ratata! Dar daca am avea constiinta propriei ratari, am putea schimba ceva din viata nostra ca sa privim visele tinetii noastre cu ochii puterii launtrice pentru ca ele se devina realitate. Sau ne uitam la un vis indepartat si dam din mana descurajati. Ei, visele tineretii, da-le incolo de visuri, atunci nu stiam nimic despre viata, acum viata m-a obosit, ma traieste viata pe mine, si nu eu o traiesc pe ea. Blazare, acesta e cuvantul pentru o astfel de stare. Conteaza ceea ce fac la serviciu, sa nu ma dea afara si sa nu mai am din ce trai, sa fiu acolo bun si competent, in rest nu conteaza. Daca am trait candva niste vise in tinerete, acum nu mai conteaza. Oricum sunt o alta fiinta, nu mai sunt copilul de atunci sa cred in vise. Imi pare rau de acele vise, de a ajunge mare compozitor, sa cant pe marile scene ale lumii, sa fiu pictor, sa expun in marile galerii ale lumii, bancuri, vise de tinerete, cand nu cunosti lumea si realitatea, cand nu te hranesti decat cu visuri, sa devii mare scriitor, sa fii tradus in mai multe limbi, dar ce as mai putea sa le spun oamenilor, lucruri pe care le-au spus si altii si care se stiu, asta nu are nici un sens, eu trebuie sa vin cu ideea geniala.

Eu insami am citit atatea carti si nu m-am ales cu nimic, de ce as mai scrie si eu o carte in plus si aceea inutila, si nu destul ca nu va avea nici o importanta, dar sa ma mai chinui sa o si public, sa dau bani, nu, nu, nu, mai bine renunt. Traiesc in anonimat, nu vreau sa ma mai gandesc la nimic, mai bine dorm sau ma uit la televizor. Cea mai mare realizare a mea este ca nu mai cred in acele visuri care nu ma lasau sa dorm.

Sunrt o ratata si ce-i cu asta. In fata lui Dumnezeu, poate ca nu sunt o ratata si asta conteaza cel mai mult. Dar poate ca si Dumnezeu ma respinge, pentru ca si fata de Dumnezeu am sentimentul ratarii, si fata de Dumnezeu ma cuprinde un fel de lehamite, de plictiseala. Ha, ha, ha, eu sa devin mare scriitoare, mare pictorita, mare nu stiu ce, sa fiu geniu, ha, ha, ha, uite ca acuma nu mai sunt nimic, nu ma stiu decat cativa prieteni si ma simt bine. Sunt intr-o continua plictiseala si asta incepe sa-mi placa. Lenea in care imi traiesc viata este cea mai mare genialitate a timpului meu. Ce bine sa fiu lenesa, blazata, plictisita si fara ocupatii mentale, am grija doar de servici si de treburile zilnice, in rest nimic, nimic, ce viata tihnita, ce viata fara chinuri.

Si totusi ceva imi lipseste, nu sunt libera, imi lipsesc visurile, imi lipseste esentialul din viata mea, eu nu pot trai asa, asta nu e viata mea, e ceva strain, eu sunt alta.

Da, deci sunt o ratata si care-i problema? Nimeni nu ma ia la intrebari, nici macar in visele mele. Visele mele s-au retras undeva intr-un con de umbra si nu se mai uita la mine. Dar eu sunt o ratata si duc mereu cu mine acest gust amar, care nu ma chinuie de altfel, dar port cu mine mereu acest sentiment al ratarii. Cand visele nu mai sunt prezente in mine, ma uit cu alti ochi in

afara si parca lumea as vede-o altfel, seaca, monotona, plina de nonsens. Dar cand traiam cu visele mele, lumea avea un sens, pentru ca sensul acela era in inchipuirea mea si in explicatiile mele. Acum explicatiile vechi nu mai inseamna nimic pentru mine, chiar nimic, nimic. Daca as reveni la acele visuri, ar fi inutil, iar sa fortez si sa ma gandesc la ele, iarasi nu are nici un sens, acum am nevoie de alte visuri. Sa zic ca fortez nota si ma gandesc la ceva anume, dar la ce sa ma gandesc, la iubire! Iubirea, iubirea unde este ea, unde este?

Pauza……nu-mi raspunde nimeni. Sa ma gandesc la moarte, ma apuca groaza. Cred ca cel mai bine ar fi sa ma gandesc la mine insami. Ce voiau sa spuna acele carti in care se vorbea despre cunoastere, despre cunoasterea de sine, stapanirea de sine, ratiune, iubire, Dumnezeu, posturi, rugaciuni, ce inseamna toate astea? Simt ca trebuie sa ma opresc si sa nu mai fac nimic, nimic, pentru ca sunt inutile, pentru ca nu au sens. Si totusi rugaciunea ma elibereaza de frica, rugaciunea imi da o putere foarte mare ca sa ma stapanesc, da, asa este, rugaciunea e foarte importanta, dar eu sunt foarte departe de aceasta rugaciune. Imi place foarte mult sa ma duc la biserica, dar nu vreau sa ma duc acolo impus, vreau sa ma duc cu placere si cu bucurie, cand nu am aceasta bucurie nu-mi vine sa ma duc, eu vreau sa traiesc aceasta bucurie a intalnirii cu Dumnezeu.

Dar si in aceasta relatie a mea cu Dumnezeu ma simt o fiinta ratata, eu il astept pe El sa ma ajute, dar daca eu nu-l pot iubi. Omul nu-l poate iubi pe Dumnezeu, Dumnezeu da, il iubeste pe om, dar omul nu-l iubeste pe Dumnezeu si cred ca in asta consta toata ratarea, ratarea mea in asta consta, in aceasta neputinta a iubirii lui Dumnezeu.

Il urmez pe Hristos cu jumatate de masura de aceea ma simt o fiinta ratata, de aceea sunt asa de seaca. Sunt o ratata, nu am facut nimic pana la treizeci de ani, doar am umplut caiete cu vorbe si am cititi cuvintele altora, in afara de asta nimic, nimic, de ce oare, de ce oare asta? Nu ma mai satisface nimic, ma plictisesc in continuu, nici mersul la biserica nu ma mai satisface, nici rugaciunea la Dumnezeu nu mai e o implinire, ma agat doar de o singura idee, ma rog la Dumnezeu si la Maica Domnului, ca sa nu-l pierd pe El, pe Iisus, caci sunt o fiinta pierduta si ma simt o fiinta pierduta. E singura idee care mi se invarte prin cap, sunt cumplit de tulburata. Sa traiesc treizeci de ani ca sa-mi dau seama ca totul a fost o aberatie, o aberatie frumoasa ce-i drept, din care m-am hranit atata timp, dar acum nu mai vreau o asemenea hrana.

Sunt o fiinta singura si traiesc la maxim placerea acestei singuratati, dar si disperarile ei, care sunt rare dar cumplite.

Pana acum nu m-am simtit singura pentru ca tot timpul m-am vazut impreuna cu Dumnezeu, dar acum nu ma simt nici singura si nici impreuna cu Dumnezeu. Acum nimic nu mai conteaza, nu am ceva important pentru care sa lupt, cum ar fi fost alta data examenele, nu mai am nici un ideal, dar nici nu am ceva care sa ma supere, sa ma deranjeze, sa ma faca sa sufar.

Credinta in Dumnezeu mi-a dat o stare de echilibru si de liniste, dar sunt seaca, goala pe dinauntru, eu am nevoie de mult mai mult, pentru mine Dumnezeu e cel care ma ocroteste dar eu am nevoie de alta perceptie, de un alt inteles, m-am saturat de starea aceasta de liniste in care nu se intampla nimic important. Nu e o liniste in care eu gandesc, ci e o liniste in care nu fac nimic, aceasta este ratarea mea, monotonia care vine cu o pace falsa, cu o liniste de inmormantare, sunt intr-o liniste in care eu imi inmormantez visele si ma uit apoi in gol.
In acest gol as vrea sa apara Dumnezeu, ce frumos ar fi, nu as mai fi o fiinta ratata.
Ajuta-ma Dumnezeule !

Dorul sau sentimnetul unei prezente absente

Eu.Lumea. Si inca ceva care mistuie in mine, ca un dor dupa ceva ce nici eu nu stiu ce e, dar sunt constienta prin asta ca nu sunt fericita. Suferinta! Suferinta si eu! Eu, suferinta si lumea! Golul din mine ce urla dupa ceva cu care sa isi umple fiinta. Incep sa ma intreb, cine sunt, unde sunt! Si totusi exist! Viata mea mi se impune ca o obsesie s-o traiesc! Eu! Eu…Eu…Mereu eu…Un permanent eu ce nu-l mai suport uneori, iar cand uit incep sa cred ca as putea fi fericita! Si mereu…mereu…o astept, o inchipui in asteptare dar incep din nou sa ma trezesc si sa-mi spun ca exist, traiesc! Traiesc asa cum sunt acum! De ce, de ce? De ce exist eu? De ce exista lucrurile? Si totusi lumina. Eu pe mine nu ma mai suport! Eu numai cu mine nu mai pot trai. Numai cu mine nu pot gandi, nu pot exista! Eu singura! Singura, mereu singura! Si lumea, lumea! Ce e extrem de exterioara! La cine sa ma inalt? La cine sa ma uit?

Cei din jurul meu sunt la fel ca si mine. Cei tineri sunt la fel de obositi si singuri. Cei mai batrani incep sa ignore intrebarile astea. Le-au trait si ei poate dar acum le ignora. Si totusi! Poate ca exista ceva mai sus decat mine. Cineva dincolo de gandurile mele exista. Si daca exista si daca exista!! Cineva dincolo de mine care sa imi dea demnitatea mea de persoana. Eu sunt persoana! Dumnezeu e! Dumnezeu! Dumnezeu! Am citit, am citit! Am citit undeva intr-o carte si apoi i-am auzit vorbind pe oameni despre alti oamnei care L-au vazut! Ca Dumnezeu e persoana! Doamne, daca Tu existi! Eu vreau ca Tu sa existi! Adica sa existi pentru mine! Daca Tu esti iar eu nu Te percep pe Tine la ce bun ca mai existi pentru mine! Ah, Dumnezeu exista! Pentru mine exista! Este! Este! Cineva dincolo de mine insami! Si in mine! Cineva exista! Si totusi…totusi…A! Ba nu! …nu…in mine, in ceea ce numesc eu constiinta, exista dorul! Dorul dupa ceva ce nu pot spune! E cineva in mine care e preznet in mine, dar lipseste! Da, e cu mine si nu e cu mine! E prezent in mine, dar lipseste, nu-l vad! Nu-l vad!

II

Odata am inceput sa strig in mine ”unde esti?!!!!!!! ”Hei! unde esti? Tu..din cauza caruia plang mereu! Tu nu vezi ca eu nu sunt fericita? Nu sunt? Tu nu vezi ca nu ma iubeste cel pe care eu il iubesc? Tu, cel pe care eu te iubesc, de ce existi in mine dar nu esti cu mine, de ce, de ce? Am inceput sa strig, sa strig in mine! Era un cuvant puternic! Tuna in mine! Tuna! Fulgere ieseau pe bolta cerului meu launtric! Da, da imi aduc aminte ca a venit ploaia si mi-a udat florile mele ce trebuira sa creasca! Da, imi amintesc! Florile mele ce trebuiau sa infloreasca!

Dorul ăsta dupa Tine, adica dupa un Tine, ca eu nu Te cunoasc ma chinuie mere. L-am numit eu iubire intr-o seara cand strigatul din mine canta in culori! In flori de diferite forme, in cuvinte ce-si cautau lumina… toate-si cautau lumina! Iubire…iubire.. obsedant cuvant!
Am inceput sa plang apoi sa uit. Sa uit totul. Si m-am oprit in mine. N-am mai vazut. Lumea se intindea in fata mea in cercuri perfecte, oamenii erau buni, foarte buni, toti prietenii mei erau prietenii mei. Erau toti frumosi si inteligenti si nefericiti. Le citeai nefericirea pe cutele ochilor. O urma de lacrima strivita de gene ce s-a uscat in vant…da…da…lacrima dorului.

Doamne! Golul din mine a inceput din nou sa se deschida ca o gaura in psihic ce-mi incalceste mintea. Vrea din nou sa se umple, nu vrea sa existe gol…si ma strange pentru ca ma cuprinde…da..da…ma patrunde! Ce sa fac? Vreau sa fiu libera!!...Vreau sa fiu libera!!!

Libera!...Ma sperie golul ce ma cuprinde. Daca Tu vii in mintea mea nu mai sunt singura. Dar Tu chiar esti! Dar de ce nu esti cu mine? De ce lipsesti!? De ce Te astept mereu? Pe Tine fericire? Fericire! Fericire!...De ce traiesc cu cei ce Te inlocuiesc? Mereu cu altii….cu altii….Dar nu cu Tine….Niciodata cu Tine…si totusi… esti cu mine mereu… mereu… Te astept.. esti in mine dar nu Te vad….!
Pana cand…pana cand…daca Tu stii…eu…

III

Visurile cantau libere in uitarea mea copilareasca in timp ce cercul acela de lumina in care eu ma uitam se deschidea, se largea si simteam uneori ca ma cuprinde… era acolo un ochi, un ochi albastru, stiam ca ochiul acela exista de aceea cautam si cântam atata. O! Tu! Spre care lumea din mine se indreapta! O mana de-a Ta era intinsa spre mine…da…da.. din cercul acela de lumina. Stiam ca esti un ochi iar eu cautam cu ochii inchisi si cu pumnii stransi si ghemuita, rostogolita pe ierburile verzi si ude de roua diminetii. De un verde crud erau ierburile. Si albastrul cerului imi topea hainele…si cantecul! Ah, cantecul! Hainele mele ce-mi inveleau dorul, duhul… se rostogoleau peste ierburi, peste frunzele copacilor infloriti… Da! Da! Copacii infloreau vara, toti copacii.

IV

Chipul copilului meu canta in cercul meu albastru cu mainile-ntinse intr-un dans nebun..iat tu..tu..te avantai intr-un sarut nebun, intr-o imbratisare ce nu se mai termina. Tu coborand, ridicandu-ma, coborand in mine copilul meu din mine, din sufletul meu.. tu…tu…coborand, ridicandu-ma…Dorul.. Dorul.. Dorul… deveni sfera albastra pana la alb si apoi la rosu si apoi o lacrima pe fata ta, ce rade…ce plange razand…tu …eu …si Dumnezeu….

Puterea de a intelege

Unul din cele   mai mari daruri cu care a fost inzestrat omul de catre Dumnezeu este acela de a cunoaste. Care este sensul existentei umane pana la urma? Este aceasta invitatie catre cunoasterea lui Dumnezeu si a lucrarilor Sale, a ratiunilor Sale puse in creatie, dupa cum spune Parintele Staniloae, pornind de la Maxim Marturisitoul prin lucrarea sa Ambigua. Rationalitatile plasticizate prezente in creatie invita omul sa le descopere prin straduinta proprie. Spune Parintele Staniloae in primul Tratat de Dogmatica. In centrul acestor cautari este omul, frumoasa creatie a lui Dumnezeu. “Cautati si veti afla, bateti si vi se va deschide”, suna peste veacuri indemul aderesat omului de catre Mantuiotorul Hristos.

In centrul preocuparilor noastre din toate timpurile sta omul cu marea taina a existentei lui. Prin tot ceea ce face fiinta umana bun si mai ales creator, se realizeaza acest proces revelator al misterului exintei, al evolutiie noastre catre ceva mult mai inalt si mai frumos decat ceea ce suntem aici si acum. Cea mai mare nazuita a omului din toate veacurile este aceea de a cunoaste.

Intorcandu-ne catre ceva mai concret, cunoasterea omeneasca este materializata in limbaje cu diferite structuri, nivele si domenii de cunoastere. Ce poate fi mai uluitor decat sufletul omenesc adunat intr-o carte. Ce mister nu propune un text pentru ca acesta sa fie descoperit, largit, inteles si dus mai departe. Ce frumoasa simbioza se poate produce intre cititor si autor, ce punte peste veacuri, ce trepte catre evolutie spirituala in care timpul si spatiul par sa nu mai aiba sens.

Poate ca aceasta este realitatea dintr-o carte, cititor si autor deopotriva par sa nu mai poata sa tina cont de loc, de timp istoric, de determinari conctrete ci sa se realizeze aceasta realitate atemporala care este lectura unei carti, prin comuniunea de la suflet la suflet, de la minte la minte, de la o ratiune la o alta ratiune, de la o realitate la o alta relitate, de la o intelegere catre o alta intelegere, producandu-se acel mister, interioritatea ontological a fiintei umane.

Acesta poate fi raportul dintre cititorul model si autorul model, cand autorul model arunca punti catre viitor, traind in viitorul creatieie sale, catre lumea pe care o construieste pentru ca e lumea misterului si a trairii umane prin inefabilul ei. Poate ca toata aceasta lume pe care noi o traim, poate ca toata aceasta existenta pe care noi o consumam zilnic si ea ne consuma pe noi, ar putea prinde contur daca noi am gandi-o din aceasta perspectiva a vesniciei.
Cand un autor scrie o carte nu isi propune oare sa colaboreze cu cel care o va citit in viitor? Poate ca aceasta e marea stradanie a celui ce creeaza. Ce se intampa de fapt cu o carte dupa ce a fost scrisa si a fost daruita istoriei si timpului. Sa zicem ca exista un cititor empiric.

Pentru Eco acesta pare sa nu prezinte interes, pentru el interesul se pare ca il ocupa cititorul model si scriitorul model. Atunci apare imediat intrebarea pe care mi-o pun atat de firesc cu privire la mine, cum sa faca ca intr-un text de al lui Eco eu sa trec bariera de cititor empiric si sa ajung la cel de citior model, adica sa devin chiar acel cititor la care s-a gandit autorul, sa devin acea voce interiora care poate sa ii duca mai departe ideile si intelesurile catre alte lumi, catre alte existente.

Care este raportul dintre autor, text, cititot. Poate fi un cititor empiric, care priveste textul din perspectiva vietii lui si a modului sau de intelegere. Un citior nu poate sa faca abstractie de bogatia vietii lui atunci cand se raporteaza la un text, un cititor empiric va cauta sa intelega un text argumentandu-si propriile idei facand raportare la textul citit, folosindu-se de el, cumva vectorul de intelegere este pornit dinspre cititor catre autor.
Ori un cititor model se va lasa condus de tex, va cauta sa inteleaga textul facand abstractie de modalitatile lui de intelegere, vectorul raportarii va fi de la text catre el insusi. Un citor model va cauta sa se raporteze cat mai mult la ceea ce a vrut autorul sa exprime. Pentru scriitor *“cititorul va exista ca un component al povestirilor ca atare*” chiar fiind prezent in naratiune.

Asteptarile scriitorului model fata de cititorul model sunt multiple, acesta “*ii cere cititorului sa colaboreze umpland o serie de spatii goale*”, pe care naratorul nu le mai explica, pentru ca sunt redundante. Pentru placerea lecturii un scriitor nu va spune totul, il va lasa pe cititor sa colaboreze, sa contribuie cu imaginatia sa dand viata lecturii sale si un nou sens, umpland de semnificatii noi scrierea.

Unii scriitori prefera tehnica ocolisului tocmai pentru a mari misterul lecturii, alti scriitori vor recurge la ceea ce s-a numit o preferinta pentru rapiditatea scrietii, care da suflu si pune pe cititor sa isi construiasca lumea imaginatieie sale. Aici am putea vorbi de colaborarea dintre scriitor, rapiditatea textului si cititor. “*Cateodata un scriitor spunand prea multe devine mai comic decat personajele sale, ritmul rapid este o mare virtute narativa pentru cel care se straduieste sa construiasca lumi.*”

Cat de eliptica este o povestire trebuie apreciat dupa tipul de cititor caruia i se adreseaza. Un text poate fi asemuit cu o padure, cum frumos spune Eco, folosind aceasta metafora a "*padurii narative*". Analizand multiplele valente ale acetei metafore, am putea spune ca ceea ce ne incearca la inceputul unui text este o mare bucurie, pentru ca am vazut padurea, insa pe masura ce ne afundam in ea putem alege diferite drumuril, diferite carari, strai, diferite sentimnente, de la frica, teama, perplexitate la mirare, beatitudine si vis.

Alergand prin aceste locuri straine suntem pusi mereu in situatia de a ne construi propriul drum si de a face alegeri proprii, am putea ajunge astfel in locuri noi pe care urmeaza sa le descoperim, calatorim in acele văi si luminisuri in care nu s-a desfatat decat autorul insusi. Frumusetea unui text consta in aceea ca cititorul isi poate fauri propriul sau drum in aceasta padure narativa.

In textul natativ mai exista si o alta nuantare a interpretarii, cititorul este constrans de fiecare data si la fiecare pas sa faca o alegere si sa respecte niste regului. Un cititor emipiric in care intram noi, cei care lecturam la o prima vedere, nu are nici o lege in ceea ce priveste interpetarea si foloseste textul ca pe un pretext pentru propriile emotii si ratiuni care sunt in exteriorul textului sau textul i le poate provoca prin asocirea amintirilor. In mod intamplator o secventa dintr-o carte te duce sa te vezi pe tine cand sufereai iar cand reiei cartea vei trai aceleasi stari de reamintire a ta ceea ce erai atunci cand citeai cu mult timp in urma.

Am putea vorbi de anumite limite ale interpretarii in sensul ca nu interpretez un text ci ma folosesc de el pentru propriile mele argumente. Pentru cititorul model exista niste reguli ale jocului si cititorul model se pricepe sa le joace ca in jocul de sah. Autorul da instructiunile jocului iar cititorul sau model, prin semnalele pe care le percepe, semnale care uneori pot fei extreme de obscure, ajunge sa inteleaga adevarata intentie a autorului. Regulile metafizice ale indoielii sunt cele ale lui Descartes si autorul model stie sa le joace si sa le inteleaga: *cogito, ergo sum*" va spune la sfarsit autorul impreuna cu cititorul.

Cine il construieste pe cititorul model? Autorul? Putem gandi autorul ca un personaj empiric care relateaza faptele construindu-si cititorul model sau? Sa luam pentru exemplificare Meditatiile lui Rene Descartes. Carui tip de cititor se adreseaza el?

"Meditatii metafizice" catre Domnii Decani si Profesori ai Sfintei Facultati de Teologie din Paris, Domnilor, motivul care m-a determinat sa va prezint aceasta lucrare este atat de intemeiat iar atunci cand imi veti cunoaste intentia sunt sigur ca veti avea unul tot atat de intemeiat de a o lua sub protectia voastra…am considerat intotdeauna ca aceste doua probleme cu privire la Dumnezeu si cu privire la suflet sunt cele mai importante dintre toate cele care merita sa fie demonstrate mai degraba cu argumentele filosofiei decat cu ale teologieie, caci cu toate ca nouă, care suntem credinsiosi ne este de ajuns sa credem prin religie ca este un Dumnezeu si ca

sufletul omenesc nu moare impreuna cu trupul, cu siguranta ca nu pare posibil sa-i faci vreaodata pe necredinciosi sa creada in adevarurile vreunei religii si nici aproape in nici o virtute morala".
Cui se adreseaza de fapt Decartes?
Se adreseaza in primul rand preotilor, cititorul empiric, deoarece acestia il vor citit si intelege pe masura asteptarilor lor. Celor care nu sunt credinciosi, tot cititorul empiric. Dar filosoful se adreseaza in primul rand celor care ii vor intelege argumentatia, celor care se vor lasa sedusi de lectura ideilor sale, cititorului model, si nu in ultimul rand noua, cititorul etern, atemporal, care e in afara de timp si de spatiu, pentru ca orice geniu are aceasta intuitie a vesniciei operei sale.

Exista un sigur eu narator care se indentifica cu autorul model, insa interpretarea si intelegerea meditatiilor carteziene va fi posibila doar de acel cititor care intelege regulile jocului si le respecta pana la capat, urmad sa se realizeze aceasta descoperire reciproca cititor, tex, autor.

Putem vorbi si de alte constructii ale textului cand trebuie sa facem distinctia dintre autor si vocea sa. Cartile scrise la persoana intai, in multe dintre ele, "*eu*"nu este neaparat si autorul. In romanul Sylvie, spre exemplu, sunt prezente trei entitati: personajul principal, domnul care poarta nume controversate, a doua entitate care spune "eu" in povestire: este cel care reflecteaza ca "iluzile cad una dupa alta precum cojile unui fruct iar fructul e experienta". Acest al doilea personaj este naratorul povestirii dar care e diferit de autorul povestirii, Gerard Neval. Cea de a treia entitate, de cele mai multe ori este greu de indentificat, vocea autorului insusi.

Putem avea in vedere simetria cititorul model vizavi autorul model, vrand a identificat vocea anonima care incepe povestirea si care la un moment dat se tradeaza pe sine in text, intr-o maniera subtila. Cititorul model cunoaste regulile jocului, ducand la bun sfarsit aceasta misiune a descoperirii. Despre aceasta voce nu stim nimic sau aproape nimic sau atata cat se lasa ea sa se descopere, este ca o invitatie la meditatie pornita de la autorul model catre cititorul model. Aceasta a treia voce este Nerval, autorul insusi care mareste misterul operei prin aceasta ascundere cat mai ingenioasa in spatele operei si a personajelor pe care le construieste. El este creatorul oprei sale, fiind in afara ei, in iteriorul ei, peste tot sau nicaieri. Pana la urma el este misterul sau intruchiparea misterului insusi.

Autorul adevarat dispare in fundal intr-o scriere puternica si expresiva devenind un fel de personaj al paratextului. El mizeaza pe in cititor ideal bolnav de insomia lecturii, de neobosita inclinatie catre cautare si cercetare, catre acel ceva inefabil al trairii si al contemplatiei. Aceasta este taina unei creatii si maretia vesniciei revelata intr-un text. Straduindu-ne sa devenim cititori ideali ai unui text revelat poate vom trai o scanteie de sentiment din revelatia creatiei.

Trãind în cercul vostru strâmt, vã credeți genii

Am trecut de curând prin Iaşi şi acesta pãrea neschimbat. Câtã linişte, câtã candoare, câtã bucurie, câtã frumusețe. Aceeaşi pace patriarhalã te înconjoarã. M-aş fi dus şi acuma la biblioteca de la filosofie sã citesc de dimineațã pânã seara. Îmi amintesc de starea aceea când citeam câte o carte la o zi sau douã, când mistuiam paginã cu paginã fãrã sã mã mai intereseze altceva decât ceea ce scria acolo, lumea aceea care se deschidea în mintea mea era totul pentru mine. Citeam filosofie şi literaturã, teologie şi istorie, nu conta, dar mai tare mã interesa tot ce era legat de reflecție, de gândire, de meditație. În cei nouã ani de facultate, cinci de matematicã şi patru de filosofie, nu îmi amintesc sã fi fãcut altceva decât preocuparea aceea nebunã, de a citi şi a scrie pe cont propriu tot ceea ce gândeam şi simțeam ca este în mine bun sau rãu. În perioada aceea am reuşit sã adun în jur de o sutã de manuscrise pe care nu le-am mai deschis niciodatã, dar le am. Habar nu am ce am scris în ele.

Nu am publicat nimic în niciun ziar, în nicio revistã literarã pentru cã pentru mine era important sã scriu, nu sã public, dar urmãream cu fervoare şi cu cea mai mare atenție tot ceea ce se scria. Citeam cu un saț extraordinar când apucam câte o revistã, tot ce scriau alții. Printre preferate erau *Timpul, Echinox , Dialog, Gazeta studențească* şi altele.

Eram foarte fericitã când vedeam cã cei care scriu sunt la fel ca şi mine, au aceleaşi sentimente, îi dor aceleaşi probleme, cã plâng la fel, se revoltã la fel, ca poezia lor e legatã de aceleaşi sentimente şi trãiri ca ale mele.

Gaşca de studenți care avea aceastã ambiție sã scrie într-o forma originalã şi proprie m-a format în spiritul ei, chiar dacã eu stãteam aşa mai retrasã, la distanțã, mã izolam. Erau zile în care nu vorbeam cu nimeni nici mãcar un cuvânt. Anii grei de la matematicã erau aşa. Spiritul celor care scriau în reviste îmi dãdea încrederea în mine şi tupeul cã aşa trebuie sã fac şi eu, ca ei, sã fiu liberã şi sã gândesc cu propria minte, sã nu mã iau dupã nimeni. Şi pictura o fãceam la fel, din puterea acestei libertãți, pictam pe holuri în cãmin dupã acelaşi principiu al libertãții. Cu spiritul acesta am rãmas şi acuma, dacã alții au libertatea toatalã în a se exprima, aceeaşi libertate o am şi eu în ideile mele şi în felul meu de a fi.

Eram atât de ahtiatã sã citesc şi atât de cuprinsã de filosofia lui Immanuel Kant pe care o studiam cu un creion în mânã şi cu dictionarul în cealaltã, lângã mine, încât eram în stare sã stau acolo în bibliotecã, de dimineațã pânã seara, fãrã sã mã ridic nici mãcar sã mã duc sã beau apã sau alte nevoi, de a lua aer şi a respira puțina pauzã, mi se fãcea alb în fața ochilor, dar nu mã lãsam, Kant era ca teoria cea mai complicatã de la matematicã şi eu trebuia sã biruiesc. Nu plecam sã mai iau aer, încremeneam acolo pe carte, pentru cã îmi fugeau ideile şi le pierdeam, mã enervam cã trebuia sã o iau de la capãt şi mai bine stãteam acolo.

Într-o zi m-am proţăpit în sala bibliotecii de dimineaţă de la ora opt. Am fost foarte revoltată când am vãzut cã biblotecara întarzâie, şi tot trece, şi tot trece, ba un sfert de orã, ba un alt sfert de orã pânã însfârşit a venit la opt şi treizeci şi cinci. Mi-am luat cartea cu filosoful meu preferat şi m-am aşezat acolo fãrã sã mã mai ridic.

Am facut doar câteva pauze întreaga zi şi spre searã, aproape de ora opt am ignorat faptul cã cea care statea la ghişeu dãdu strigarea de plecare, nu am fost atentã la cele ce se petreceau în jur şi cum în bibliotecã totul rãmânea cu lumina aprinsã m-am trezit pe la ora nouã seara cã sunt încuiatã înãuntru şi nu mai pot sã ies.

Am rãms acolo cu Immanuel Kant sub nas. Brusc mi s-a fãcut foame, ce sã mãnâc, nu aveam ce, de ieşit nu puteam, cã erau gratii, la baie sã mã duc, am rãsuflat uşuratã când am vãzut cã e deschisã şi am bãut nişte apã ca sã mi se mai potoleascã foamea. Am gãsit un covrig uscat prin ruksac şi la-m ronţăit. Mã sãturasem de citit, tot confortul mi-a dispãrut brusc şi nu mai aveam nici un chef sã citesc, la gândul cã o sã stau o noapte întreagã sã dorm în bibliotecã. Era vara, cald, prin mai la sfârşit, dar totuşi sã dorm acolo pe bãncile acelea de scândurã nu prea îmi dãdea mana.

Am început sã mã plimb de colo, colo ca un leu într-o cuşcã. Când îmi arunc ochii pe un ziar ce vãd, o revistã uitatã de un student sau aruncatã, sau poate lãsatã acolo cu bunã intenţie, era Echinox. O citise şi o aruncase. Aşa cã am luat-o, parcã eram un deţinut în celula care pune mâna pe un elixir. Era îndoitã de la mijloc, aşa cã am aşezat-o de la început ca sã o pot citi. Când mã uit, pe prima paginã ce vãd. O figurã a unui individ, slab, deformat, cu nişte ochelari negri pe nas de îi acoprea toţi ochii, cu rama neagrã şi latã aşa cum se purtau pe vreamea impuşcatului ca sã arãţi cã eşti rasat, acest individ era pozat cu un cap al lui mare, în spatele unor gratii de geam nu de puşcãrie, cu o gramadã mare de cãrţi care se rãsturnau peste el, iar dedesubt era scris mare cu negru sub ochii holbaţi ai individului: " trãind în cercul vostru strâmt, vã credeţi genii".

Când am vãzut o asemenea arãtare, am început sã râd de mã ţineam cu mâna de burtã.

- Bã, eu semãn cu ãsta, ha ha ha ha!!!!

Era imaginea mea în oglindã, o imagine care se uita batjocoritor la mine. Tipul care pozase era nespus de frumos de dupã ochelari, dar cu figurile bicicletelor mari, negre si urâte care se uitau strâmbându-se la mine, avea o figurã aşa de pocitã şi de haioasã, de strâmbatã de îţi venea sã râzi la fiecare cinci minute.

Am aruncat ziarul cât colo, râdeam şi iar mã uitam la el. M-am dus la baie, m-am spãlat pe faţã ca sã îmi treacã somnul şi enervarea, plus cã aveam o uşoarã senzaţie de nãduşealã cã nu mai erau geamurile şi uşile deschsie, parcã nu aveam aer şi trebuia sã mã duc sã mã rãcoresc. M-am mai învârtit pe ici pe colo, m-am mai uitat pe geam la oamenii care treceau grãbiţi, la troleibuzele care mergeau aşa de lin agãţate de sârme, la tramvaiele care huruiau de se

cutremura pãmântul, mã uitam aşa la toate care treceau pe sub ochii mei, eu care eram cocoțatã aşa de sus pe geam, vedeam totul de la distanțã fãrã sã fiu vãzutã.
Dupã care mi-am zis în gând
-Deci aşa dom'le, "trãind în cercul vostru strâmt, vã credeți genii", ha ha ha ha, nostimã treabã…ha ha ha ha..deştept care a fãcut asta.
Uitându-mã la ziarul acela mi-a venit din nou pofta de Kant, mã calmasem, am mai citi o bucatã de timp, dupã care m-am întins pe masa de lemn, mi-am pus nişte scaune şi m-am culcat.
A a doua zi m-am sculat devreme, pentru cã dormisem destul de greu pe scândurile acelea, am pândit când a venit bibliotecara, de data asta nu a mai întârziat, m-am ascuns la baie cu cãrți cut tot, sã nu mã vadã şi sã mã dibuiascã, dormisem în spațiu interzis, am ieşit tiptil de acolo, şi m-am dus în camin unde am tras un pui de somn ca la mama acasã, la țarã, în satul meu, vara, cu ferestrele deschise, şi cu miros de copac, grãdinã şi iarbã intrându-mi pe geam.

TREI TRANDAFI GALBENI

O intrebare.Care ar fi aceea? De ce traiesc eu atat de rau? Nu am nimic de care sa nu ma agat si sa raman cu mana intinsa. Credeam ca rautatea oamenilor este doar o gluma. Abia cand sunt batuta mar peste gura si peste fata imi dau seama ca gluma nu era nici pe departe gluma. E ca in povestea puisorului cu vulpea. Puisorul crede ca totul nu e decat o gluma. Abia cand parintii si fratii si prietenii sunt mancati si urmeaza si el sa fie mancat, vede pana la urma ca gluma nu este o gluma ci e altceva.

Sufletul meu alearga dupa ceva nestiut, dupa dragoste, nu poate trai singur. Sufletul meu alearga dupa ceva normal. Sufletul meu alearga si cere de la acel cineva care devine intre timp nimeni, de la un om care dispare, de la un om care dispare, de la un om care dispare, dispare, sufletul meu cere pacea, cere normalul, cere caldura… Sufletul meu are nevoie de ceva si nu afla nicaieri, are nevoie de un alt suflet si daca nu il gaseste se strange tot mai mult cu mintea si cu el insusi in Dumnezeu si se adanceste in lumea realitatii lui tot mai mult si mai mult pana la moarte.

Va dau un exemplu, cum ar trebui sa traiesc eu? Vorbesc cu cineva pe care-l consider prieten.

Ma suna pe mobil. Eu deschid. El spune <vino sa ne intalnim, sa mergem sa mancam ceva.> Eu sunt fericita ca m-a sunat si ca-l vad. Chiar sunt bucuroasa si bine dispusa. Ma aranjez si sunt trasnet, sunt o femeie frumoasa si desteapta.El ma asteapta cu masina lui superba, de ultima moda. Eu ii zambesc, eu ii ies in intampinare cu sufletul deschis si curat. El vine cu trei trandafiri galbeni, stie ca-mi plac trandafirii galbeni, mi-i da, ma saruta. Eu ii

multumesc foarte fericita, il iau de gat si cu bucurie in glas ii zic <*stai putin ma duc pana in casa sa-i pun intr-o vaza si vin in trei minute*.> Intru in casa, iau vaza, torn apa, pun trandafirii care sunt superbi si plec fericita, n-au trecut inca cele trei minute.

Ma uit, nu vad masina, nu-l mai vad, a disparut, am ramas blocata, ma uit de mai multe ori, nu-mi vine sa cred. Ramase sa ma astepte, sunt uluita. Ma plimb pe trada un sfert de ora, de la stanga la dreapta apoi iau telefonul si sun.

-De ce ai plecat?

-Am plecat.

-Dar de ce? Vreau o explicatie!

-Nu exista explicatii.

-De ce, de ce ai facut asta?

Mi-a inchis telefonul. Sun iarasi uluita. Sun din nou. Inchide din nou. Si nu l-am mai vazut niciodata.

Ajung in casa si vad trandafirii…ei sunt ca si mine...flori sacrificate in vaza, ca sufletul meu, sunt ca si mine. Sufletul meu alearga dupa ceva… dupa ceva… dupa normalitate… Oare acesti trei trandafiri galbeni nu ar fi fost mai bine daca…daca nu ar fi existat, sau mai bine sa fi existat undeva intr-o gradina.Trandafirii acestia chiar ca vor muri in curand, nu tin chiar asa de multe zile.

Sufletul meu alearga, alearga, alearga dupa ceva normal… Stau in pat cu ochii in tavan ma rog si plang, plang si ma rog: *Doamne, sufletul meu nu poate trai in aceasta lume, sufletul meu are nevoie de Tine, da-mi si mie acel ceva plin de putere ca sa nu mai plang de atata singuratate*.

De aceea nu suport florile de la florarie, taiate in buchet sa imi fie daruite, ele sunt deja moarte, ca si sufletul meu insingurat, imi plac florile vii in gradina sau pe camp, in bataia vantului, atunci ele sunt ca mine in libertatea lui Dumnezeu.

TREI COPII AI MEI

Ma intalnesc cu o colega la colt, la metrou.

<Eu am trei copii. Da, sunt trei, dar sunt ai mei. Sunt singura, da, chiar singura…dar nu mai am serviciu. Candva am fost somera. Apoi am divortat. Sotul meu este undeva departe, departe, nici eu nu mai stiu pe unde e. Dupa ce am divortat m-am uitat mult in oglinda si am plans. Am constat ca am imbatranit…ca sunt si urata si oribil de grasa..am trei copii. Ma ajuta mama, ea are saptezeci si doi de ani, dar da meditatii la mate, pentru ca a fost profesoara. Eu nu dau meditatii, eu sunt inginera. M-am uitat in oglinda si am plans cand eram singura. Am plans sa nu ma vada copiii, sa nu ma vada mama, sa nu ma vada nimeni.

Dar ce s-a intamplat anul acesta? Am lucrat ca profesoara la scoala, da, la scoala asta am lucrat si anul trecut. Da, tin minte ca toti radeau de mine,mai ales colegii pe ascuns, dar unii dintre ei nici nu-mi raspundeau la salut, radeau de mine pentru ca sunt urata si grasa si ma imbrac oribil de sarac. Dar trebuie sa le iau la copii…M-am simtit prost anul acesta pentru ca am purtat sosonii de pasla ai mamei, nu am avut bani sa-mi iau niste cizme. Copiii, ei sunt pe primul plan. Eu, eu nu mai contez. Dar ca s-a intamplat anul acesta? Pe Marian, cel din clasa a patra, l-au agresat sexual in baie, doi copii de clasa a cincea, au vazut si copii si s-au speriat si au venit sa-mi spauna. Fetita e in clasa intai si celalat baietel e la gradinita. Cum sa fac? Am mers peste tot, si la director si la dirirginte, si la politie si la mama copiilor si care m-a amenintat cu cutitul. Am spus directorului. S-a facut o mica sedinta. A fost judecata de apoi pentru mine. Eu am iesit vinovata ca am vorbit prostii si copilul meu e rau pentru ca lipseste si nu invata. Chiar eu nu prea sunt in regula, lipsesc, intarzai, nu-mi fac datoria…

Da, deci in scoala unde eu invat, unde sunt profesoara li se intampla asa ceva copiiilor mei iar eu sunt cea care…sunt vinovata si nu pot sa fac nimic, nimic, imi vine sa urlu, sa inebunesc.

Acum incepe scola, dar eu nu mai am post la scoala asta si nici in alta scoala. Adica sunt din nou somera. Am trei copii…dă mama meditatii la matematica si poate…>

Colega mea se uita la mine si fara sa vrea si pentru ca nu se mai putea abtine, varsa un sir de lacrimi amare si palnge, plange!!!!!!!!.

Eu tac si ma uit aiurea la masini, la zgomot…am un nod in gat, imi vine sa plang, nu iau nici o atitudine, nu spun nimic, dar incepe sa imi tremure barba, picioarele, imi tremura intr-un fel nevazut tot corpul.

Ea spune intr-un tarziu dand din cap <am trei copiii si sunt singura, somera???? Dar am o facultate!!!!!!!>

Iiisus Hristos unitatea lumii

Traim intr-un secol al vitezei in care omul secularizat nu mai are timp pentru sine, adica pentru sufletul sau. Dupa cum a zis Mantuitorul Hristos in cea de a doua ispitire a lui din Pustia Iordanului " nu numai cu paine va trai omul ci cu tot cuvantul care iese din gura lui Dumnezeu" (Matei 4,4), omul zilelelor noastre ar trebui sa respecte aceasta chemare si sa o urmeze.Traim intr-o lume in care totul se misca cu cea mai mare viteza. Omul nu mai are timp pentru a asculta in taina cuvintele Celui care asteapata intoarcerea lui catre ceea ce este vesnic in aceasta realitate. (Apocalipsa 3,20): *"iata eu stau la usa si bat, de va auzi cineva glasul Meu si va deschide eu voi intra la el si voi cina cu el si el cu Mine.*"

Unitatea de credinta este posibila doar in duh si adevar, insa Dumnezeu ne cheama la aceasta cunoastere care este una spre zidire si spre evolutie spirituala.
Pornid de la Sfantul Evenghelist Ioan: “*ca toti sa fie una , dupa cum Tu Parinte intru Mine si Eu intru Tine asa si acestia in Noi sa fie una*.” (Ioan, 17:21)

Dar ce inseamna in zilele noastre, la doua mii de ani de la activitatea mesianica a lui Hristos aceasta unitate in spiritul si adevarul credintei, pe care El ni le-a revelat si ni le-a adus spre mantuirea noastra, prin jerfa Lui suprema in Rastignirea pe cruce. Intorcandu-ne si aplecandu-ne spre taina existentei noastre intrebarea ce revine in permanenta este aceea legata de rostul nostru in lume si de sensul pe care noi ar trebui sa il dam existetei. Ce este pana la urma unitatea spre care noi ne indreptam si spre care aspiram sa se realizeze.
Este mai intai vorba de o unitate politica ce pune bazele concrete de a fi impreuna cei care vor sa mentina o pace si o libertate intre popoare si o sansa pe care trebuie sa o aiba fiecare in parte. Dincolo de aspectele politice pe care incercam sa le intelegem cu totii, avem de urmarit si de implinit aceste realitati care sunt la baza existetentiei noastre si nu pot fi altele decat cele spirituale. Forta care ii anima pe oameni sa fie impreuna este forta dragostei, este forta iubirii si a respectului reciproc, pe care trebuie sa il avem cu totii, unii fata de altii si tara catre tara.

Dupa cum zice Sfantul Evanghelist Ioan:3.14 “*caci atat de mult a iubit Dumnezeu lumea incat pe Fiul Sau cel Unul Nascut L-a trimis ca oricine crede in El sa nu piara ci sa aiba viata vesnica*”.
Sentimentul iubirii fata de oameni este dat de catre Dumnezeu inca de la creatie. Adam a fost asezat in Eden, loc pe care trebuia sa-l locuiasca, ingrijindu-l si bucurandu-se de el ca de un dar de la Dumnezeu.
Mantuitorul Hristos si-a iubit patria, a iubit poporul lui Israel pe care l-a chemat la mantuire.

Aceeasi iubire au aratat-o si sfintii apostoli fata de poporul in mijlocul carora s-au nascut. Poruncile divine “*sa iubesti pe Domnul Dumnezeul tau, cu toata inima ta si cu tot sufletul tau si cu tot cugetul tau… sa iubesti pe aproapele tau ca pe tine insuti’* (Matei 37-40) este completata de legea cea noua,” *porunca noua dau voua sa va iubiti unii pe altii precum v-am iubit Eu pe voi*.” (Ioan, 13-34) .”*Iubiti pe vrajmasii vostri, binecuvantati pe cei ce va blestema, faceti bine celor ce va urasc si rugati-va pentru cei ce va vatama si va prigonesc*(”Matei 5:44)

Aratandu-si iubirea fata de aceasta lume, Iisus Hristos a facut numeroase minuni: vindecarea femeii pagane, vindecarea slugii sutasului Cornelui, Invierea lui Lazar, vindecarea paraliticului, si multe alte minuni pe care le-a savarsit, pentru ca noi sa intelegem din acestea, ca trebuie sa ne aratan dragostea fata de aproapele indiferent de nationalitate, religie si sex.
Sfantul Apostol Pavel, “nu mai este nici iudeu, nici elin, nu mai este nici rob, nici liber, nu mai este parte barbateasca si parte femeiasca, pentru ca voi toti una sunteti in Hristos Iisus.(Galateni 3:28)

Unitatea lumii inca de la creatie a fost facuta din marea dragoste a lui Dumnezeu si omul este chemat la aceasta cunoastere a Lui, si a faptelor Sale. Nu putem fi impreuna daca nu ne indreptam eforturile sa cunoastem cat mai mult din ceea ce a facut si a pregatit Dumnezeu noua oamenilor inca de la inceputul lumii. Aceasta unitate spre care vrem sa ne indrepatam cu totii poate sa se realizeze printr-o cunoastere unilaterala, indreptata spre sanatatea sufleteasca si trupeasca a fiintei umane, concretizata in respectarea celor zece porunci revelate pe muntele Sinai de catre Moise.

Dar ce inseamna sa respecti cele zece porunci si sa asculti de Dumnezeu intr-o epoca secularizata? In aceasta lume, se pare ca tot ce este mai frumos si mai inalt pentru fiinta umana, frumusete izvorata din crestinism, este data uitarii. Oare putem sa vorbim de unitate, daca aceasta nu este realizata prin maretia crestinismului care a dainuit si a condus popoarele doua mii de ani. Oare crestinismul nu a insemnat marea evolutie a omeniirii sau cea mai mare revolutie din toate timpurile, avand in centru figura mareata si absoluta a

Mantuitorului Hristos? Oare daca vrem cu adevarat sa fim impreuna putem sa uitam doua mii de ani de crestinism? Oare daca vrem sa fim asa de puternici incat sa ne construim afaceri in spatiul cosmic, putem sa intelegem aceasta evoultie fara darul si ajutorul lui Dumezeu? Nu cumva aceasta dorinta de globalizare care este exceptionala din punct de vedere economic atrage dupa sine minimalizarea spatiilor sacre, minimalizarea vietii religioase?

Cred ca aceasta globalizare inseamna un fapt cert: secularizarea, iar secularizarea atrage dupa sine in primul rand pierderea identitatii religioase a fiecarei tari si de aici pierderea orientarii spre bine a individului. Si atunci aceasta latura a spiritualitatii fiecarui popor, a culturii lui, nu trebuie sa se piarda sau sa fie minimalizata ci trebuie sa fie cunoscuta.

De aceea principiile ecumenismului ar trebui sa fie mult mai active si functionabile. Unitatea lumii inca de la creatie a fost facuta din marea dragoste a lui Dumnezeu si omul este chemat la aceasta cunoastere a Lui, si a faptelor Sale. Nu putem fi impreuna daca nu ne indreptam eforturile sa cunoastem cat mai mult din ceea ce a facut si a pregatit Dumnezeu noua oamenilor inca de la inceputul lumii.

Parintele Cleopa spunea ca unitatea crestina nu sta numai in dialogurile care se fac intre biserici de atatia ani, sunt bune si dialogurile, sfatuirile, propunerile unora si altora in problema unirii, dar sa ne aducem aminte de cuvintele Matuitorului :" *fara mine nu puteti face nimic*"(Ioan 15:5)

Asadar cu puterea si cu mila Lui toate se pot iar fara de El nimic. Dupa slaba mea putere de intelegere cred ca in aceasta mare lucrare de unire a bisericilor este mare nevoie de post, de rugaciune, si mai ales de smerenie din toate partile, mandria si slava desarta au fost mai ales pricinile de dezbinare intre confesiuni, dupa cum vedem si azi la diferite secte care se rup de trupul lui Hristos care este Biserica si fiecare o ia dupa capul si parerea lui. Toti membrii

bisericii crestine trebuie sa staruiasca in rugaciune catre prea bunul Dumnezeu pentru unirea tututror crestinilor.

Crestinismul recunoaste impartirea omenirii in neamuri ," *drept aceea, mergand invatati toate neamurile, botezandu-le in numele Tatalui, al Fiului si al Sfantului Duh*". (Matei 28:19)

La pogorarea Sfantului Duh in ziua Cincizecimii apostolii primesc darul vorbirii in limbi ca toate neamurile adunate la Ierusalim sa inteleaga predica lor. Toti oamenii sunt chemati la comuniunea cu Dumneze si toti au posibilitatea de a se mantui. In fata lui Dumnezeu oamenii sunt egali: "*unde nu mai este elin si iudeu, taiere imprejur si netaiere imprejur, barbar, scit, rob ori liber, ci toate si intru toti Hristos.*"(Coloseni 3:11).

In Simbolul Credintei Biserica este una, sfanta, soborniceasca si apostoleasca. Una din cele mai importante trasaturi ale bisericii o reprezinta unicitatea si unitatea ei. Sfantul Apostol Pavel afirma:" *este un Domn, o credinta, un botez*"(Efeseni 45:3)

Dupa cum nu pot fi mai multe adevaruri despre mantuire sau despre Dumnezeu tot asa nu pot fi mai multe biserici. Hristos e Unul singur, S-a jerfit o singura data si a intemeiat o singura biserica. Faptul ca sunt mai multe confesiuni si dominatiuni crestine, nu poate decat sa ne intristeze. Mantuitorul ar fi vrut ca intre credinciosi sa existe acea unitate in iubire, iubire care este si temelia Sfintei Treimi.

Intrucat fiecare crestin in parte are darul sau, nu neaparat iesit din comun, ci daruri firesti cu care l-a inzestrat Dumnezeu: sanatate, inteligenta, forta, frumusete, talent, el este de folos, este necesar celorlalti, tot astfel se bucura si el de darurile semenilor, daruri care poate lui ii lipsesc.

Dupa cum reiese din pilda talantilor un om si-a chemat slugile si le-a impartit averea asa: cel care a primit cinci talanti i-a investit si a mai castigat si alti cinci talanti, cel cu doi a mai castigat doi, iar cel cu un talant l-a ingropat in pamant. Pedeapsa pe care a primit-o cel care nu a lucrat cu darurile pe care le primise, a fost aceea de a i se lua pana si ceea ce avea si de a fi aruncat in intunericul cel mai din afara. (Matei, 25, 14:30).

De aici intelegem ca fiecare dintre noi, poate face lucruri valoroase, acolo unde se afla si ca fecare este demn de a lucra pentru Dumnezeu si pentru mantuirea lumii.

Fiecare am fost inzestrati de Dumnezeu cu libertatea de a alege intre bine si rau. Daca Adam si Eva din inceputuri nu ar fi avut aceasta posibilitate, ei nu ar fi pacatuit, dar in acelasi timp fara posibilitatea alegerii nu ar mai fi fost liberi, ci ar fi fost creati in orizontul determinarii si al predestinarii. Ori, libertatea noastra inseamna puterea de a-L iubi pe Dumnezeu si a fi dupa cum El ne cheama si ne indeamna sa fim pentru ca asa ne dorim, pentru ca aste vrem noi. Suntem liberi sa intelegem aceasta menire pe care o avem inca de la nastere de a trai in orizontul vesniciei si cu finalitatea eternitatii.

"*Cel ce nu iubeste nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu este iubire*"(1.Ioan, 4:8).

Libertatea de a-L sluji pe Dumnezeu este o stare pe care trebuie sa o avem fiecare dintre noi, insa in acelasi timp problematizarea aceastei realitati credem ca este o provocare pentru intreaga lume contempaorana si de ce nu, pentru intreaga umanitate din toate timpurile . Daca Dumnezeu Fiul a patruns in lume ca sa o elibereze de robia pacatului, tot ca un act al libertatii divine si al iubirii absolute, si omul este chemat sa experieze aceasta relitate a iubirii fata de Dumnezeu, concretizata in aceasta urmare a lui Hristos care este cu adevarat cea mai inalta treapata a desavarsirii umane.

Cine ar trebui sa fie pentru noi modelele libertatii si ale iubirii fata de Dumnezeu daca nu sfintii care si-au inchinat toata viata aceastiu drum al ascultarii de Hristos. Insa in vremurile noastre, mai sunt sfintii un model? Intr-o lume in care tot mai mult puterea banului devine unica forta de raportare la celalat, mai poate mila si smerenia unui sfant sa fie graitoare. In ce masura am mai putem sa fim liberi daca nu avem aceasta disponibilitate de a-l ajuta si a-l intelege pe aproapele.

Insa mai este inca un aspect pe care fiecare dintre noi il simte si il traieste. Viata fiecaruia dintre noi este din ce in ce mai grea pentru ca marea majoritate dintre noi munceste din greu pentru un trai decent. Lumea in care traim concret se reduce la cati bani castigi iar bunatatea si profesionalismul fiecaruia la dictonul: "valorezi cati bani ai reusit sa castigi astazi" si in orice firma circula vorba :"nimeni nu este de neinlocuit si fiecare isi are pretul sau". In ziua de astazi tot ceea ce este gratis nu are valoare, omul este un simplu pion, un punct conectat la un aparat si nu reprezinta valoare decat in masura in care face ca un sistem sa functioneze si in caz contrar este eliminat. Aceasta directie de a considera omul doar un obiect functionabil poate sa mai reflecte acea lume atat de ascunsa privirilor, a sufletului nostru?

Unde isi mai au locul mila, ajutorul, darul pe care vrei sa i-l faci celui care are nevoie de el?

Daca tot ce facem se invarte in orizontul puterii banului, si saracia nu este o virtute, iar acum este chiar un pacat si o neputinta. Cum ne mai raportam si mai putem sa intelegem fericirile Mantuitorului Hristos? Oare nu cumva fericirile Lui sunt un indemn la lupta, la forta si la credinta? Oare nu cumva cunvintele Lui erau acele vorbe ale puterii cu care ne chema sa invingem lumea asceasta care nu este a Lui si poate ca nici nu mai este a noastra daca noi incercam sa traim dupa cuvintele Sale. Oare Europa crestina asa cum a fost unita acum la inceputurile mileniului trei mai poate sa vina si sa sustina valorile crestine asa cum ea le-a promovat, le-a cladit, si le-a valorificat de la intemeierea ei? Mai putem vorbi oare de o noua Europa crestina sau mai degraba de un nou Ev Mediu asa cum striga asa de puternic Nicolae Berdiaev in cartile lui?

Fericitul Augustin, marele filosof crestin este cel care afirma dictonul care a ramas celebru "nu m-ai fi cautat de nu m-ai fi gasit". Aceasta libertate a celor care care vor sa creada si

care cauta credinta ca pe o salvare a sufletului intr-o lume care te respinge, pot sa afirme cu sufletul deschis ca acest ganditor este un model al unitatii, al gandirii si al reflectarii lumii in care noi traim.

Putem vorbi de libertatea, forta si frumusetea ortodoxiei care este izvorul nesecat si datator de viata care se naste din coasta Mantuitorului Hristos si care racoreste prin “apa vie'' Ioan (4;10) pe tot omul care alearga la ea. Ea nu-si rezerva aceste daruri numai pentru sine ci se lasa deschisa catre toti oamenii. Oliver Clement afirma ca ortodoxia nu este proprietatea traditiei sobornicesti a carei pastratoare se stie a fi, ortodoxia nu poate decat sa priveasca cu buna vointa, sa inlesneasca, sa intareasca orice intoarcere la izvoare.

Ortodoxia este Cina cea de Taina la care sunt chemate toate poparele.(Ieremia 31:31) sa se impartaseasca cu Domnul Hristos nu cu simboluri ci cu insusi Trupul si Sangele Lui. Aici este familia cea mare unde cu totii suntem frati prin iubire iar Dumnezeu ne este Tata, afirma Dumnitru Staniloae. Precum atunci la Cina cea de Taina asa si acum sfintii apostoli stateau smeriti si uniti in rugaciune iar dintre ei numai Iuda Iscarioteanul cel care avea punga (cel care s-a limitat la partea lumeasca) l-a vandut pe Iisus. Iuda Iscorioteanul reprezinta omul eretic care fuge de la masa euharistica, de la unitatea bisericii gasindu-si linistea in conceptiile sale si nu in Dumnezeu.

Istoria ne arata ca lumea a fost plina de astfel de oameni. Sunt multi Iuda care se cred apostoli insa nadejdea trebuie sa ne-o punem in puterea dragostei lui Dumnezeu. Noi am fost creati dupa chipul lui Dumnezeu si El este Parintele nostru. Si daca pe aproapele nostru nu-l cinstim nu-l putem cinsti pe Dumnezeu. Acelasi lucru ne indeamana si Sfanta Scriptura in iubirea frateasca'' *unii pe altii iubiti-va in cinste unii altora dati-va intaietate''* Romani(12:10)

Dragostea crestina ii cuprinde si pe dusmanii nostri, exemplul cel mai concludent in acest sens fiind insusi Mantuitorul care rugandu-se pentru cei ce il batjocoreau a zis:” *Parinte iarta-le lor ca nu stiu ce fac.*”(Luca, 20:24)

De asemenea Sfantul Apostol Petru afirma: ”*nu rasplatiti raul cu rau sau ocara cu ocara, ci dimpotriva, binecuvantati caci spre aceasta ati fost chemati, ca sa mosteniti binecuvantarea.*(1 Petru 3:9).

Dupa cum spunea Parintele Staniloae, poporul roman a inteles poate ca nici un altul, ca raul se invinge prin bunavointa , rabdare, smerenie, prietenie, prin mila.

N-a purtat razboaie de cucerire, a fost un popor rabdator, milos, comunicativ, prietenos, primitor de straini. Neintelegerea dintre oameni vine din lipsa gandirii lor la Dumnezeu, nu poate fi cineva bun daca nu e a lui Dumnezeu, sau om al lui Dumnezeu daca nu e om bun.

Dumnezeu este izvorul binelui, al bunei intelegeri intre oameni si a randuielii in toate.

Declaratia universala a drepturilor omului mentioneaza la Articolul 18, ca orice om are libertatea gandirii de constiinta si religie. Acest drept include libertatea de a-si schimba religia

sau convingerea precum si libertatea de a-si manifesta religia sau convingerea singur sau impreuna cu altii, atat in mod public cat si privat prin invatatura, practici religioase, cult si indeplinirea ritualurilor".

In baza acestei declartratii membrii unor secte crestine si necrestine au incercat si incearca sa racoleze credinciosi prin diverse metode, unele agresive.

"*Nici o proorocire a Scripturii nu se socoteste dupa socotinta fiecaruia pentru ca niciodata proorocirea nu s-a facut dupa vrerea omului ci oamenii cei sfinti ai lui Dumnezeu au grait purtati fiind de Duhul Sfant dar au fost in popor si prooroci mincinosi dupa cum si intre voi vor fi prooroci mincinosi care vor strecura eresuri pierzatoare si tagaduind chiar pe Stapanul Care i-a rascumparat, isi vor aduce lor grabnica pieire si multi se vor lua dupa invataturile lor ratacite si, din pricina lor calea adevarului va fi hulita si din pofta de avere si cu cuvinte magulitoare ei va vor momi pe voi. Dar osanda lor de mult pregatita nu zaboveste si pierzania lor nu dormiteaza. Caci daca Dumnezeu nu a crutat pe ingerii care au pacatuit …si nu a crutat lumea veche ci a pastrat numai pe Noe …si cetatile Sodomei si Gomorei osandindu-le la nimicire le-a prefacut in cenusa dandu-le ca o pilda nelegiuitilor din viitor…Domnul poate sa scape din ispite pe cei credinciosi iar pe cei nedrepti sa-i pastreze ca sa fie pedepsiti in ziua judecatii"(2 Petru, capitolele 1,2)*

"*Trebuie as fie intre voi si eresuri ca sa se invedereze intre voi cei incercati.(* I1 Corinteni 11,19) . Dumnezeu ne indeamna sa ne iubim unii pe altii si sa aparam adevarul insa de cele mai multe ori adevarul acestei lumi vine in contradictie cu adevarurile lui Dumnezeu pe care El le-a pus temelie vietii noastre si le-a zidit in creatia Lui pentru bucuria si fericirea umana. Omul de cele mai multe ori prefera o realitate inselatoare care il duce in timp la propria sa sclavie care este una a pacatului, a uitarii si a indepartarii de sine. Pentru ca, daca omul incearca sa se puna pe sine in centrul universului nu se va regasi decat pe sine cel izolat de adevarurile supreme ale acestei realitati, care trebuie sa fie cunoscuta de el si nu o falsa cunoastere a propriilor indepartari de realitatea suprema care este una a lui Dumnezeu. Cum este posibil ca omul sa fi ajuns atat de departe de marile adevaruri valabile in toate timpurile?

Cum este posibil ca fiinta umana sa se fi indepartatat de la calea binelui, frumosului si sa traiasca experientele mortii si ale dezastrelor provocate de razboaie, de holocausturi, de calamitati spirituale care aduc atat de mult rau in ceea ce priveste viata si libertatea umana asa cum s-a intamplat in comunism sau cum se mai intampla si in zilele noastre in foarte multe zone ale globului?

Cum de este posibil ca adevarurile umane sa se indeparteze asa de mult de adevarurile lui Dumenzeu si omul sa ajunja sa traiasca relitatile vecine cu absurdul si moartea. Un exemplu concret de acum sant razboaiele si atentatele de care auzim in permanenta ca de cele mai ingrozitoare orori. Poate o Europa Unita sa garanteze aceste stari ale libertatii si ale pacii si

solidaritatii intre poapre. Poate ca in Noua Europa da. Poarele toate se vor uni si vor gasi metode eficiente de lupta impotriva razboiului, a saraciei, a mortii provocate de atentate.

Daca vream sa intelegem mai bine care este distinctia dintre adevarurile omenesti si adevarurile lui Dumnezeu ne intoarcem la vorbele celebre ale lui Dostoievschi "Daca mi-ar dovedi cineva ca Hristo este departe de adevar si adevarul departe de Hristos as aprefera sa raman cu Hrisatos si nu cu adevarul" Pentru ca adevarurile lui Dumnezeu sunt de cele mai multe ori contradictii pentru mintea noastra care trebuie sa strabata mai intai pragurile curatiei spirituale asemeni sfantilor parinti si a tuturor sfintilor si in toata lumea ca abia apoi sa poata sa inteleaga aceste adevaruri pe care Dumnezeu ni le-a daruit prin har si revelatie tocmai pentru ca viata noastra sa se desfasoare in orizonturile invierii si ale vesniciei si nu ale perspectivei mortii si disparitie definitive de pe Terra.

Ceea ce ii tine pe oameni puternici, ceea ce ii tine pe oameni impreuna, ceea ce ii salveaza pe oameni de la toata uratenia lumii este credinta in acela care ne-a adus perspectiva intoarcerii de la moarte la viata, de la decadere la revelatia frumusetii eterne, este Hristos care reprezinta unicul si supremul adevar. La intrebarea lui Pilat din Pont "ce este adevarul?" Mantuitorul Hristos raspunde ca "Eu sunt adevarul, calea si viata"

Unitatea intregii lumi poate fi realizata in Sfanta Liturghie, in rugaciunea cea mai inalta, in care Dumnezeu Fiul se face prezent in mod tainic prin sfanta euharistie dand o alta dimensiune existentei noastre fizice si sufletesti.

Parintele Staniloae afirma in tratatul sau de teologie ortodoxa "crestinii care nu se intalnesc cat mai des cu Hristos in Sfanta Liturghie rugandu-se imprena Lui, laudandu-l impreuna, impartasindu-se de El din cand in cand, nu pot spori in viata duhovniceasca, ba chiar nici nu se pot mantui daca ocolesc liturghia permanent si din dispret si nu numai cateodata prin ceva piedici pe care nu le pot invinge.

Sfanta Liturghie este slujba la care trebuie sa participam in mod regulat reprezentand originea si centrul cultului divin public spre iertarea pacatelor si dobandirea vietii vesnice. Unul din indemnurile cuprinse in Sfanta Liturghie este "*pe noi insine si unii pe altii si toata viata noastra lui Hristos Dumnezeu as o dam. Sa ne iubim unii pe alti ca intr-un gand sa marturisim pre Tatal, pre Fiul si pre Sfantul Duh, Treimea cea de o fiinta si nedespartita*"

Toate provin insa de la unul si acelasi duh cu voia lui Hristos si cu binecuvantarea Tatalui.

Biserica ii ingaduie si ii acopera pe cei pacatosi asteptand indreptarea lor. Trupul lui Hristos se afla in noi toti prin sfanta impartasanie deci toti impreuna in chip tainic suntem la randul nostru madulare ale trupul Sau.

.

Starea aceasta de vis

Starea aceasta de vis o facea sa se simta in al noualea cer, se rupea de lumea aceasta din jur si visa, plutea, parca in felul acesta putea sa se lase cuprinsa de ceva mult mai inalt decat viata, decat lumea, decat aceasta existenta asa de precara, care ne tine inlantuiti prin ceva dincolo de noi. Suntem undeva si nici nu stim unde suntem, vrem sa colaboram cu cineva si nu putem, vrem sa plecam undeva si nu avem curaj, vrem sa iubim si ne e frica de cel pe are il avem aproape si stam mereu agatati de clisee ieftine si nu ne cunoastem viata. Cica sa ne traim viata dar cum sa traiesti daca esti asa de rau impietrit in lucruri pe care de altfel nici nu esti capabil sa iti dai seama cat de fericit ai fi daca ai putea sa te pui in starea de a nu le mai face.

Eu vorbesc acuma numai de o stare, de ceva care se intampla in mod frecvent.Oare ce scriu acuma este asa de bine sa se numeasca jurnal sau sunt doar asa niste reflectii care iti dau dureri de cap. Ce bine este sa fii detasata de aceasta lume, de ceea ce eu am reusti sa invat si sa fac in acelasi timp ca in mintea mea sa poata deveni ceva indepartat. De ce sa stau intepenita in cuvinte pe care deja le stiu dar le folosesc doar asa, fara sa le cunosc prea bine semnificatia.

Folosesc cuvinte si ce mai folosesc in asta, nimic, parca ar fi ceva gol, lipsit de orice inteles si traiesc doar asa la voia intamplarii. Vreau de cele mai multe ori prin cuvintele pe care le-am folosit deja, sa primesc in mine o alta realitate decat cea concreta, mult mai puternica, care sa imi dea sens vietii mele, sa traiesc cat mai aproape de cel care da sens vietii, si cum sa fac asta? Aceste cuvinte le stiu, le uzez, insa constat ca ele sunt seci, si eu am nevoie in mine de cuvintele Lui, care dau o alta putere vietii mele si un alt inteles decat acesta asa de indepartat de mine si de viata mea interioara.

Eu am nevoie de cuvintele vietii Lui, dar nu doar asa la nivelul memoriei, eu am nevoie sa traiesc viata acestor cuvintele ale Lui care sa ma faca sa traiesc realitatea vietii Lui si lumii Lui in inima mea, cum sa fac asta?

Cred ca si cuvintele au deja un termen de garantie. Insa vreau sa ma exprim asa cum simt eu si in acelasi timp as vrea sa mi se intample lucruri asa de frumoase incat sa ma simt eu bine si frumos, sa pot sa descriu starea aceasta de vis, starea aceasta de zbor.

Cand zic zbor nu vorbesc de zborul acela pe care eu as vrea sa il am, vreau sa fie zborul meu, si nu zborul pe care l-am stiut de la altii sau de care eu am auzit sau am citit sau am invatat, pentru ca eu chiar am nevoie de propriul meu zbor, de propria mea bucurie a zborului pe care eu as vrea sa il urmez, sa il stiu, sa il gandesc, sa fac ceva care sa ma indeparteze de uratenia asta pe care o percep mereu...

Starea asta de vis imi face bine, ma face sa ma simt excelent insa ma rupte de realitate. Si am mereu impresia in ce fac ca ma repet. Sa merg mai departe, sa merg asa cum

sunt eu, cum vreau eu sa fiu, cum imi doresc eu sa fiu, pentru ca asa imi place, insa bucuria asta ma face sa ma simt bine si vreau tot mai mult sa fac si sa ma bucur.

Atat de mult vreau sa fiu inconjurata de lumina, nu stiu de ce mi se pare asa de uzitat acest termen, insa lumina va fi permanenta pe lumea asta atat timp cat va exista. Imi doresc sa merg mai departe, dar sa merg mai departe in felul meu, pentru ca asa ma simt eu bine sa fiu, sa ma simt excelent, si chiar mi se intampla asta. Imi place mult sa gandesc si sa dorm, sa nu ma las calcata in picioare de cineva care ma indeparteaza de El, de Dumnezeu.

De cele mai multe ori e prea frumos sa fim asa cum vrem sa fim, cum am vrem sa devenim, sa fim noi, sa ne bucuram, pentru ca e asa de bine sa ma bucur, insa mergerea asta catre ceva in necunostinta de cauza ma secatuieste de putere si de semnificatii, parca as trai o viata goala de ceva esential pentru mine, parca as fi o fiinta mica, mica de tot si nu ar mai conta asa de mult ce fac.

6 nov 2007

“Doamne, sã vãd ! ”

Oare ce a trãit omul acela care, aruncat fiind în scãldatoarea Siluamului, la porunca Mântuitorului Hristos, acesta a început sã vadã ?

Cât de îndepãrtați suntem şi noi de adevarata luminã şi de puterea de a vedea. Cât de mult ne dorim uneori, ca aruncați în scãldatoarea acestei lumi, sã putem vedea înțelesul ei, sã putem trãi viațã care duce la înviere.

Viața, în limitarea ei, prin concretul pe care îl traverseazã, impune bariere de netrecut omului, care se mulțumeşte doar cu puterea de sugerare a concretului. Asemeni orbului de dinainte de marea întâlnire cu adevarul vieții, trãim şi noi în concretul care se face drum cu paşi numãrați, calcat de la un loc la altul.

Cât de curat trebuie sã fi fost omul acela în inima, de s-a bucurat de o asemenea mãreție, încat gloria lui Dumnezeu s-a arãtat prin el. Cât de mare a fost umilirea şi pãrãsirea lui şi cât de nevinovat era de Mântuitorul Hristos şi-a arãtat grandoarea şi mãreția prin el. Cât de mari i-au fost durerea şi suferința lui dar în aceeaşi mãsura şi bucuria şi fericirea lui la întâlnirea magnificã cu lumina luminii, cu Fiul Omului.

« -Crezi tu în Fiul Omului ?

-Cine este acela sã mã închin lui ?

-Cel ce-ți vorbeşte, cel din fața ta ! »

Magnific dialog ce traverseazã toate timpurile istoriei, pânã în strãfundurile inimii noastre.

Omul de astãzi trãieşte în spații limitate şi mici, strâmte şi aglomerate. Conectat la aparate de dimineața pânã seara, se pare cã singura lui preocupare silitã sau acceptatã de bunã voie este aceea de a face ca un sistem foarte bine gândit de alții asemenea lui, sã funcționeze. Orbirea spirituala se aşterne tot mai mult pe sufletele noastre, ca o ruginã pe metalele prețioase, prin însigurare, izolare şi fricã de a-ți mai face prieteni. Omul de astãzi nu mai are prieteni , are relații pe care sã se bazeze în caz de....

Diferențierea nu se mai face prin a fi, ci prin a avea. Finitatudinea lumii se face prezentã în om nu prin puterea de a o cunoaşte, ci prin spațiul sufletesc limitat pe care îl trãieşte.
Prin nevoia de a extinde limitarea lãuntricã impusã de multe ori cu bunã voie, diferențierile apar doar acolo unde interesele predominã în a stãpâni exteriorul care liteazã şi mai mult prin hazardul sãu.
Unde suntem în limitarea lumii, oare nu cumva aceste limitãri ni le punem singuri stând cu spatele la Adevar, Cale şi Viațã, refuzând într-o manierã atât de încãpãțânatã sã privim într-un anumit loc al inimii şi al sufletului care este etern şi acolo sã zicem « Doamne , sã vãd !»

Oare ce a trãit omul acela orb care nu numai cã a vãzut lumea, dar L-a vãzut pe Cel care îi dãduse lumina ochilor şi puterea vederii. L-a vãzut pe El, pe Cel nespus de minunat, a vãzut frumusețea lumii. Lumea exterioarã o devem cu toții, pentru cã nu suntem orbi, dar omul acela a vãzut lumea prin El. Oare cum am putea face sã vedem şi noi lumea prin Mântuitorul Hristos , scãpând de orbirea lãuntricã , de orbirea sufleteascã care ne închide, care ne limiteazã. Mântuitorul Iisus Hristos este lumina lumii, oare cum am putea face trecerea de la întunericul limitat al existenței zilnice la nemãrginirea lui Dumnezeu.

Şi totuşi noi avem sentimente : » Doamne , sã vãd !»

24 oct 2007

Dorana

Fata asta se zbatea sa faca lucrul cat mai bine, se subaprecia, nu avea incredere in ea, era foarte tematoare, incerca sa dobandeasca putere cu multa staruinta. Ducea o lupta fata de ea insasi sa nu mai fie asa cum este. Dobandea o putere launtrica foarte mare si o ambitite si mai mare, asa ca oamenii puternici. Nu dadea nici o atetie la nimeni si la nimic, nu era atintita decat la ceea ce ea credea ca este bine pentru ea, nu credea in nimic pe aceasta lume decat in Dumnezeu si in ea insasi. Se aplecase spre studiu cat de mult putea, citea tot ce ii cadea in cale, voia sa geseasca solutii mai ales in acest scris, si asta o facea sa se simta asa de bine spiritual. Incerca sa se vada pe ea si batrana si tanara, isi punea tot felul de probleme, isi asmutea

imaginatia si se punea pe ea in diferite sitautii ca sa vada cum s-ar putea descurca, simti sau cum ar putea sa reactioneze in situatii critice.

Nu facea nimic daca mai inainte nu gandea, nu analiza si nu cugeta profund la acel lucru.

E curioasa aceasta atitudine din aceste zilele ale noastre. Cineva vine si iti face o propunere sau iti prezinta o oferta, respectivul nu te lasa sa te gandesti, nu vrea sa aiba radbadare, sa vada ce faci. El iti cere foarte repede sa inchei afacerea, sa o faci imediat pentu ca el are o mare nevoie de clienti, e ca si cum ai cumpara o marfa foarte repede si cel care a vandut este foarte fericit ca a reusti sa vanda si sa castige bani. S-a capatuit cu mai mult si asteapta ca urmatorul sa faca la fel si tot asa si tot asa.

Asta e o perspectiva din care noi am putea sa ne gasim unele explicatii ale comportamentelor semenilor si in acelasi timp sa intelegem unele pericole in care putem sa cadem si noi. Acesta este un aspect al erei contemporane, totul trebuie sa se petreaca extrem de repede, si ai dat lovitura cu ceva la care tu nu visai sau te asteptai de mult sa se produca.

Doranei ii era sila de aceste atitudini si le respingea, ajunsese sa le urasca si sa ii dispretuiasca pe oamenii care se comportau asa. Trebuia sa se intelaga pe ea si sa nu mai fie asa de singura. Ceea ce vedea ca este un lucru rau pentru ea era tendinta de a se insingura si de a sta izolata in propria ei minte o perioada foarte mare de timp, sa fie doar ea si cu gandurile ei.

Trebuia sa recunoasca, aceasta stare ii facea bine, dar in acelasi timp ii facea si rau, o izola de altii, parca se salbaticea. Daca simtea ca se izoleaza prea tare incerca sa se apropie cu glume, cu bancuri, cu prostiile pe care le tot inventa si astfel nu mai simtea acea departare de ceilalti, cu care se intalnea zilnic. Tare mult ii placea sa se retraga si sa taca, sa nu mai vorbeasca cu nimeni despre ea si despre altii, despre ce voia sa faca sau sa auda. Cand era trista si o apasau tot felul de ganduri, tacea. Asta se petrecea mai ales cand era obosita, nu mai stia ce sa faca de atata tristete, simtea cum se indeparteaza de aceasta realitate si traieste foarte mult in vis. Starea de vis o facea sa se simta extrem de bine si parca incepea sa se vindece, insa dupa ce trecea starea se vedea izolata, indepartata de lucruri si simtea nevoia sa revina.

Cand era extreme de suparata si singura radea, era foarte dezinvolta, se lega intr-o maniera artificiala de altii, de parca asta i-ar fi fost o supapa, o iesire, rasufla din acele stari care o macinau, in rest era trista si aceasta perioada de tristete incerca sa si-o macine cu cititul si cu scrisul, scria versuri de o frumusete fara seaman insa ea nu prea stia asta. A incercat sa le mai citeasca pe la unul, pe la altul si de fiecare data a fost la fel, cei care au auzit nu au avut o implicare reala in poeziile ei ci doar asa la suprafata, altii s-au apucat sa o critice si chiar sa rada pe la spate asa ca s-a saturat de acest suport inselator, de a vorbi altora si prefera sa taca.

Ce atitudine sa ia fata de propria ei suferinta, decat aceea legata de tacere si de rugaciune, pentru ca te rogi si ceri ajutorul lui Dumnezeu cand esti cu adevarat singur, cand esti

cu adevarat in suferita sufleteasca si trupeasca. De multe ori se intreba: ”oare ceea ce citesc eu in cartile astea o fi adevarat, ca m-am saturat de aceste minciuni pe care le aud zilnic. Oare chiar oamenii aceia care au scris atata, chiar au scris din sufletul lor, au facut lucruri adevarate, sau poate ca au scris doar asa ca sa se afle in treaba, ca sa aiba gloria asta lumeasca si in rest nimic. Oare acesti filosofi pe care eu vreau sa ii citesc si ii cumpar, chiar au vrut sa scrie pentru ca asa au simtit sau au facut treaba asta pentru ca au fost mari carturari si trebuiau sa se bage in seama fata de altii, au facut toate astea dintr-o ambitie a mintii lor ca sa aiba un brevet, un blazon, un nume si in realitate nu au facut asta pentru ca asa au simtit.

Daca intr-adevar ceea ce ei au reusit sa scrie, sa spuna este bun de unde au avut atata putere a sufletului ca sa gandeasca si sa scrie atatea lucruri pentru ca iti trebuie multa putere sufleteasca ca sa scrii asa ceva. Puterea asta a sufletului slabeste, nu mai esti bun de nimic, nu mai poti sa faci nimic pentru ca esti secatuit sa gandesti atata si sa suferi.

E multa suferinta intr-o carte si vine cineva care doar asa, scrie si te face praf si tu ramai si te uiti undeva departe de tine si suferi a nu stiu cata oara pentru ceea ce ai suferit cumplit ca sa realizezi scriind. De aceea e asa de multa suferita in lume si de aceea oamenii se iubesc asa de putin, de la aceasta indiferenta, de la faptul ca sufletul e pus la index. Si nu poti trai fara puterea sufleteasca. Si acest respect pe care noi ar trebui sa ni-l acordam unii altora tot iubire se cheama, de ce e atat de putin respect fata de munca altuia, fata de suferinta altuia. In zilele astea e foarte multa bataie de joc din tot ceea ce este frumos, din tot ceea ce este sufletesc.

Am auzit de la unul

Am auzit de la unul, un scriitor asa zis mare, care a plecat pe la Paris ca l-a facut in toate felurile pe Parintele Staniloae, care si-a dedicat toata viata acestor scrieri asa de valoroase, care sunt sfintii parinti. Resptectivul tanar a studiat si el limbile clasice si spunea ca parintele a facut greseli de traducere si ca trebuie sa refaca el totul, pai atunci sa refaca el totul si sa faca un lucru mai bun, sa scrie acesta carti si abia dupa aceea sa dea cu noroi in toata lumea si mai ales in acest om care este un simbol pentru tot ceea ce inseamna ortodoxie, avem si noi cel mai mare teolog al secolului si acesta este hulit si urat, ce fel de atitudine este asta.

Cred ca Parintele Staniloae este un exemplu pentru ceea ce inseamna ocara fata tot ceea ce este bun si sfant in aceste vremuri. Pe timpurile comunismului a suportat o ocara asa de mare ca a facut cinci ani de puscarie iar acuma primeste aceasta ocara la adresa scrierilor lui de la niste oameni care se cred mari doar in mintea lor. Am mai auzit si alte discutii vizavi de el, e drept ca nici mie nu-mi plac acele scrieri legate de românism si de patriotism, si critica exagerata impotriva catolicismului, dar asa erau vremurile in care a trait el, nu ma bag sa judec. Eu sunt

fascinata de tot ce a scris si de geniul lui teologic. Scrierile lui sunt ale unui sfant, a dus o viata asa de curata, de buna, de sfanta, a avut copii care i-au murit, a suferit asa de mult, omul acesta si acuma dupa moarte este pus la index de un tinerel care se duce la Paris, de fapt nicii macar acolo, ci undeva mai departe, intr-un orasel provincial.

Este atitudinea pe care o avem cu totii cand ne desprindem de acolo de unde am plecat, si mai ales din tara, in loc sa purtam in inima si in suflet tot ceea ce am facut bun si sa revenim cu atata bucurie in locurile copilariei si ale tineretii, ca fiind ale noastre, ne vindem cu prima ocazie la un pret oerecare si daca mai tarziu o sa vrem sa ne schimbam cum o sa reusim sa mai facem asta?

De fiecare data cand cineva pleaca din Romania uraste tot ceea ce este al lui, este cumva atitudinea lui Cioran care pentru mine este una condamnabila, sa urasti asa de mult limba romana incat sa iti doresti sa o uiti si sa nu mai vorbesti niciodata in aceasta limba, o Doamne cred ca e un lucru cumplit sa traiesti cu o asemenea apasare a sufletului. Liber esti atunci cand iubesti, cand esti deasupra tuturor, liber esti cand te-ai ridicat deasupra acestor ambiiti si nu atunci cand esti asa de amestecat cu toate acestea de parca ai fi ultimul si primul din lume care ai descoperit nu stiu ce adevar de multa vreme stiut si inteles.

Nu, nu pot sa accept aceste atitudini, si atunci de ce trebuie sa il inteleg si sa-l ascult pe acest scriitor. Sau pe cei care scriu in general si sunt la moda astazi, nu cumva ei au scris din vanitate, din orgoliu, din dispret imens fata de oameni, pentru ca au fost niste fiinte care au scris tocmai pentru ca nu au putut sa iubeasca.

Cand citesc scrierile sfintilor

Cand citesc scrierile sfintilor descopar o stare de bucurie asa de mare pentru ca simt aceasta aplecare a lor fata de mine peste timpuri, vad ca ii intereseaza de mine chiar daca ei nu mai sunt, au scris cu aceasta convingere ca daca ei nu mai sunt scrierile lor sunt asa de mari si de bune incat ele vor putea sa fie folosite si de cei din viitor, si mi se adreseaza mie direct si ma invata ce sa fac.

Aceste scrieri sunt scrise cu dragoste si de aceea ele sunt pentru mine pline de viata. Or astazi, citesc la acesti oameni care acuma sunt considerati celebri, nu citesc decat ocara si mizerie, nu citesc decat aceste stari care pentru mine sunt departe de orice adevar bun, curat, liber, sufletesc, nu vad decat ocara la adresa mea si eu am mai facut si aceasta imprudenta sa mai dau si o gramada de bani ca sa le cumapar cartile, ca sunt pe net. Sunt niste fenomene pe care eu nu prea le pot intelege si ma simt asa de aiurea, ma vad pe mine asa de singura, sunt asa de lipsita de dragoste. Cum as putea sa scap de aceasta ura care imi este asa de mare in suflet.

A, oare sfintii acestia care au scris asa de frumos, au fost constienti de valoare scrierilor lor, pentru ca eu simt in unele scrieri atata tensiune, atata jertfa, atata bucurie si in acelasi timp atata suferinta. Vreau asa de multe si eu, uneori prea multe. Am acest sentiment, daca acuma nu mai exista sfinti e pentru ca lumea e prea pacatoasa si nu si-i mai merita.

Pai tocami aceasta este problema ca in aceste vremuri asa de tulburi viata lor de sfinti, de alta data, este unica noastra sansa, pentru ca altfel ne prabusim, ei sunt modelele noastre.
Sunt asa de plictisita de aceste timpuri, de aceste lumi in care imi doresc sa nu mai fac nimic. Sa nu imi mai pun nadejdea in ceva anume pentru ca este mult mai bine sa citesc numai ceea ce ma umple de bucuria gandirii, de bucuria sufletului. Biblia si catile sfinte sunt singurele care imi dau putere. Imi dau acea stare care ma face sa ma simt mai bine si sa ies din apasare, evadarea este pentru mine esentiala.

Am prea mult interes fata de mine, insa fata de cine sa am, daca nu fata de mine, pentru ca deocamdata eu sunt pe primul loc, si Doamne cat de mult as vrea sa ma mut pe mine pe al doilea loc si sa il pun pe Dumnezeu pe primul loc. Sa fie El cel mai important pentru zilele mele si sa nu ma mai las cuprinsa de cava asa de trecator cum ar fi sentimentele unui om.

Eu imi dau seama, caut mereu ceea ce este sufletesc la oameni si ce este bun, asta caut eu si asta simt ca ma leaga pe mine de toate acestea si nu prea stiu cum sa fac sa merg mai departe si sa depasesc cele bune sau rele. Cum sa caut preocuparea sufleteasca la cineva. Eu sa fiu cea care conteaza si persoana respectiva, insa gasesc asa putinatate sufleteasca, si eu nu ma pot implica mai mult pentru ca sufletul meu este arid, sec. Eu sunt si devin o fiinta rece si neansemnata. Vreau mai mult, poate ca ar trebui sa vreau mai mult de la mie mai intai si dupa aceea de la altul. Nu e prea bine sa fie asa, pentru ca atunci cand ma implic sufleteste simt cum obosesc, cum ma scurg, cum pierd din energia mea viatala ca sa traiesc.

E aceasta realitate care pentru mine e asa de suparatoare. Daca ma implic sufleteste sufar foarte mult, daca nu ma implic sufleteste sufar mai putin, privesc lucrurile profesionist, ca un angajat la o firma si asta este esential pentru mine, dar sunt rece si distanta, fara suflet. Asta ma face sa ma simt bine, sa ma simt importanta, sa ma simt eu, iau distanta fata de tot ceea ce este in jurul meu si in felul acesta ma simt mai in siguranta. Daca ma ataca cineva eu nu mai sufar, eu sunt tot timpul pregatita sa ripostez dar ce pierd, imi pierd sufletul, imi pierd umanitatea din mine, parca as fi un robot, parca nu mai sunt om, nu ma mai simt o fiinta vie si puternica, sunt o fiinta neputincioasa si schiloada chiar daca imaginea mea este una trasnet, pentru ca eu sunt preocupata de imagine. Cand raman singura am un gol imens in suflet si acela devine si mai mare si mai mare, si duc nostalgia acelei suferinte care ma face sa ma simt om.

Chiar ma vad in oglinda pe mine cat de bine arat in afara mea si cat de prost arat in interiorul meu pentru ca eu nu mai am sentimente si daca am sentimente e ca si cum ar trebui sa dau mereu din mine cate ceva si asta pentru ce, si de ce, totul imi devine asa de sec, de inutil.

Cred ca asta este, am descoperit, am descoperit ce ii trebuie artei contemporane sau picturii viitorului sau picturii mileniului urmator, ii trebuiesc sentimentele. Picturile sunt reci, nu mai exprima sentimente sufletesti, parca nu s-ar adresa oamenilor, parca s-ar adresa unor altfel de creaturi si asta ar trebui sa fac eu cu scrierile mele, sa fie pline de sentimente, de trairi puternice, de sentimente calite in aceasta lume, un sentiment educat in care tot ce este bun si de mare valoare nu mai este ocarat si distrus. Sufletul se vrea sa fie undeva aiurea, aruncat, eu nu trebuie sa fac asa, eu trebuie sa vorbesc sincer cu cei care ma vor citi pe viitor.

Pentru mine conteaza implicarea sufleteasca foarte mult, conteaza ce voi face pe viitor cu aceste sentimente ale mele educate, asa cum sunt eu acuma, trebuie sa ma tramsform pe mine. Srierile din ziua de astazi si-au pierdut din ceea ce este sufletul omului. Cum sa revin la acea dimensiune ca o stare de frumusete, de bucurie, de adevar, de sanatate, care este sufletul, sufletul meu, partea acea de lumina pe care ne-a pus-o Dumnezeu in noi?

Traiesc un fel de dezamagire fata de mine si fata de tot ce citesc, tocmai pentru ca aceasta credinta a mea a slabit si eu nu mai am acel entuziasm din interior al sufletului meu, al glasului de care eu am nevoie sa mi-l educ, pentru ca nu imi mai ascult acea voce launtrica ce era asa de buna si de dura si de puternica in mine, dar o sa ma repar eu, nu o sa ma las asa, nu o sa fiu lipsita de entuziasm.

E o lupta pe plan spiritual pe care eu ar trebui sa o duc, am nevoie de aceasta atitudine. Planul spiritului cere un efort mult mai mare si atunci nu e mai bine sa stau asa, fara sa fac mare lucru? Sa mai zic ceva? Sau sa nu mai zic nimic. Asta vreau sa fac, sa merg, sa merg, sa scriu, insa aceasta scriere mie imi face bine, ma face pe mine sa gandesc, sa lupt, sa lupt, dar pana cand, unde sa ma indrept?

Trebuie sa am aceasta atitudine, sa stau undeva in coltul constiintei mele si sa ma indrept catre ceva numai de mine stiut, numai de mine cunoscut. Insa ce mai ramane din mine daca eu nu mai am nimic tainic, nu mai am nimic de nepatruns, parca totul e pentru a fi undeva intr-o lume asa de indepartata, si atunci eu pe mine nu ma mai recunosc ca as putea sa fiu ceea ce am vrut sa devin. Sa merg, sa merg, dar incotro sa merg, si unde sa ma indrept, spre ce, spre ce interior din launtrul meu care sa ma faca sa inteleg aceasta lume, acest veac. Cu cat cunosc mai mult cu atata am tendinta sa il simplific si sa merg mai departe, dar numai si numai din punctul meu de vedere. Sa fac in asa fel incat eu sa fiu mai mare decat sunt acuma, dar sa nu fiu doar in inchipuirea mea. Starea mea de acuma e o stare de meditatie, daca ma raportez numai la mine si

numai la ce vreau eu sa fac, imi vine asa de greu sa merg mai departe, sa ma indrept spre acel ceva din mine ca stare, dar cum sa fac.

Trebuie sa recunosc ca am publicat cateva carti dar nu am fost sincera in ele. Poeziile erau prelucrate ca sa dea bine, sa sune bine si eu nu am fost multumita, nu m-am simtit implinita ca le-am scris eu. Pentru ca imi erau straine, ce ciudat, am scris niste poezii care erau doar ale mele si apoi le-am prelucrat insa am facut o mare greseala pentru ca de fapt alta era adevarata fata a lor. Eu le-am modificat si ele mi-au devenit straine, eu parca as fi devenit un fel de robot, e uluitoare aceasta stare, eu vad, privesc. Ce fac cu aceste carti pe care le-am scris si le-am publicat, nu tin la ele, sunt afara de mine, imi sunt straine, nu mai sunt eu ca sa ma pot indrepta fata de ele, fata de mine, intr-un fel am trisat si nici eu nu mai stiu cat de bine am reusit sa trisez, insa unii au apreciat ca am facut ceva bun, insa pentru mine nu este.

Eu ma regasesc in alte scrieri ale mele pe care nu am curaj sa la arat altora pentru ca le tin secrete, si le-am scris ca fiind afara de mine tocmai ca sa ma apar, sa ma apar de tot ce mi-ar fi putut deveni rau, pentru ca eu chiar am vrut sa fac ceva care sa imi fie bun si bland si adevarat fata de mine, de starile astea care imi sunt rele si imi vin de undeva din afara mea dar si din interiorul meu. Cat de mult imi doresc eu sa fac, sa fiu asa cum sunt eu, cat de mult imi doresc asta, insa ce sa fac daca alta este concurenta in aceasta lume. Interiorul meu este exclus si eu trebuie sa trisez ca sa ma pot afisa cu el.

Dorana de ce oare s-a simtit dintr-o data trista, trista de tot, si nu a mai putut sa isi duca gandul si peroratiile pana la capat. Voia sa plece, dar unde sa se duca, pentru ca orice ar fi facut tot intr-un singur loc ar fi stat si tot intr-o singura stare ar fi putut sa fie, sa devina, pentru ca ea isi urmarea aceaste evolutii interioare care erau numai ale ei si atata, fara alte menajamente.

In rest, ce facea, aceste treburi zilnice pe care le considera asa de neputincioase si inutile, i se pareau o adevarata pierdere de timp pentru devenirea ei spirituala.

18 October 2007

De ce oamenii

De ce oamenii au asa niste vieti distruse, si foarte greu sa le repari, sa le faci sa mearga, de ce trebuie sa ai ceva mereu de facut si daca sufletul ramane undeva uitat, stai intr-o permanenta stare de oboseala, de boala si de izolare. Dar ce ar trebui sa faci ca sa poti sa depasesti aceasta stare asa de aiurita, de nebuna, de neimportanta pentru tine, pentru pentru noi toti. Ce vrem sa facem, sa devenim, dar ce sa devenim, pentruu ca de cele mai multe ori nici nu stim ce am putea sa devenim, sufletul e undeva asa de departe de viata noastra zilnica si concreta.

Cred ca as putea defini timpul acesta ca fiind departe de suflet. Daca oamenii traiau alta data intr-o mizerie fizica si sufletul era scos la lumina de saracie dar mereu nu se putea vedea

acuma traim in alt timp istoric in care mizeria si decaderea se citesc si se recunosc dupa alte coordonate. Si in asta de ce e asa de complicat, pentru ca o alta viata parca ne traieste, eu caut intotdeauna sufletul si sufletul acesta se indeparteaza asa de tare de aceasta existenta mizera si poate ca nu avem alta sansa sa ne cunoastem pe noi decat aceasta existenta a visului, a inchipuirii, a izolarii de tot ce ne inconjoara, adica o nesfarsita singuratate.

Insa alta e viata noasta de aici si de acum care este asa de diferita de ceea ce inmagazinam in inima, in sulflet, in ascunsul nostru de nepatruns. Starea noastra de amortire si de degradare sta in faptul ca noi nu putem sa ne exprimam, nu putem sa ne cunoastem adevaratele stari in care ne purtam zilnic existenta si nu putem sa emitem judecati de valoare pentru viata noastra. Nu rationam zilnic ce vrem sa facem si ce vrem sa fim, suntem confruntati cu ceva care ne depaseste, este un cliseu acesta ca suntem depasiti de propria noastra existenta la care suntem obligati sa participam si e asa de usor sa fugi, sa te izolezi intr-un serviciu, sa te izolezi in ceva care te depaseste dar te conduce si in felul acesta esti multumit ca duci o viata buna, o viata coordonata de altul sau de altii si asa ai o stare de liniste, insa e o stare in care nu se intampla nimic, legat de suflet.

Oare cum ar fi sa creasca aceasta existenta spiritula care e a noastra. Sufletul acesta nu se vede, ramane in permanenta acscuns de noi, fiecare dintre noi poarta o imparatie de care ne temem si in care am vrea sa meargem mai departe, dar unde si spre incotro. Oare cum ar fi sa ai o viata sufleteasca continua, plina, putenica si cum ar fi sa mergi dupa inima si sa fii bun? Pentru ca aceasta bunatate concreta e una mascata in care nu se intampla lucruri de mare valoare. Oare cum ar fi aceasta exitenta numai la nivelul sufletului? Cum ar trebui sa fie ea traita pentru ca ne este asa de greu si marile idei trec pe langa noi cu o viteza asa de mare si ne speriem asa de repede si ne inspaimantam. Oare ce sa fie aceste bucurii pe care noi nu le putem intelege si nu le putem cunoaste, oare de ce ne simtim asa de indepartati de ceva esential.

Dorana era trista pentru ca traia asa de intens fiacare prostie de care in mod normal ar fi trebui sa se detaseze insa cum sa inveti sa te aperi de aceasta uraciune care e in tine asa de mare si de puternica daca nu o traiesti mai intai si dupa aceea sa o poti depasi pentru ca stii, cunosti aceste pericole care sunt in permanenta in jurul tau si in sufletul tau.

De ce trecem printr-o exitenta asa de distrusa, de trista, de disperata, de cruda pentru ca vietile noastre se reduc in cele mai multe cazuri la acest timp care il petrecem la serviciu, la munca ca sa ne castigam existenta zilnica care ne copleseste pe noi si implicarile acestea spirituale ne fac sa ne simtim rau pentru ca avem numai neplaceri.

Mi-e sila de tot ce treisc si as vrea sa scap de aceasta durere care ma macina zilnic, imi este sila de viata asta si o urasc. Parea sa spuna tanara aceasta atat de lovita de propria ei ambitie, de propriul ei orgoliu si de nevoia ei de cugetare. De fapt daca nu urasti lumea aceasta

cu tot ce este pe ea cum ai putea sa iti doresti sa contruiesti o alta in care ai vrea sa traiesti. Starile sufletesti ne fac sa ne simtim mici sau ne fac sa fim supraoameni. Ne simtim mici cand incercam sa venim catre cineva cu aceasta idée de bunatate, de bucurie, de visare catre cineva maret si bun fata de noi.

Starile acestea sufletesti ne epuizeaza, ne fac sa ne simtim asa de ciudat intr-o lume in care noi nu prea stim sa ii definim coordonatele. Sunt epuizante si nu castigi bani cu ele ci doar o pierdere de timp si lacrimi, asa ca Matuitorul Hristos, care a vrut sa mantuiasca lumea si a luat asupra lui toate pacatele astea ale noaste, cele pe care le-am facut si cele pe care o sa le mai facem. Ce s-a intamplat cu noi sau ce o sa se intample pentru ca eu chiar vreau sa inteleg ce se petrece cu mine, cu viata mea si cu aceste adevaruri pe care eu nu le pot intelege insa vreau sa le aflu, sa le stiu, sa le inteleg si sa le cunoasc trairea.

El a luat asupra lui toate pacatele lumii ca sa ne matuiasca. Cat de greu i-a fost! Si cu mine ce se va intampla mai departe? Dar cu aceasta neputinta de a ma duce dupa aceasta realitate care este a mea si nu prea stiu cum sa procedez ca sa o pot intelege? Cum sa stapanesc aceste dezastre ale mele, cum sa fac sa scap din inchisoarea sufletului meu asa de obosit ca sa caute aceste adevaruri ultime care sa ma salvaze pe mine. Aceasta intelegere filosofica a lumii, daca pot spune asa, ca se poate experia pe cont propriu o asemenea intelegere, este unica insa nu te salveaza ci te ațâță, te umple de scarba, de lacrimi. Doar rugaciunea este cea care ma salveaza si ma bucura, insa cum sa ajung la acel adevar ultim care este patima Lui si lacrima Lui si aceasta stare asa de plina de suflet care ma salveaza pe mine pentru ca il urmez pe El.

Starea rugaciunii ma umple pe mine de o mare bucurie si sufletul meu este cel care ma duce sus, sus, de tot, de aceasta existenta si atunci eu ce fac, evadez in vis, in inchipuire si in aceasta stare a mea de meditatie, de reflectie, de gandire si asa devin si sunt eu.

17 OCT 2007

Tristetea

Tristetea il coplesea pe bietul copil de nu mai putea sa mearga, se se duca, sa se plimbe, sa invete, de parca ceva cu totul si cu totul urat se abatuse asupra vietii lui, si ce trebuia sa faca decat sa filosofeze. Un copil destept in astfel de situatii nu poate decat sa filosofeze despre sensurile vietii si despre ce rost si sens avem noi aici pe pamant, si filosofarea asta te apuca cu atat mai tare cu cat esti mai tanar si mai la inceput.

Nicola era trist si de aceasta tristete nu putea sa scape pentru ca il enerva starea in care se simtea trist, izolat de restul lumii, parca nu mai conta nimic si nimeni pe lumea asta, parca ar fi vrut sa intre in miezul lucrurilor si in miezul problemelor acestei vieti dar nu putea sa gandeasca

din cauza ca se simtea tot timpul aiurea si prost mai ales fata de altii. Voia sa faca ceva dar nu ca sa iasa in evidenta ci ca sa scape de aceasta stare care il sufoca, il macina, il punea sa stea tot timpul in starea de dezastru, sa fie in concurenta, sa fie mereu pe locul intai, pentru ca asta este cel mai important, viitorul.

Pentru el viitorul era asa de inspaimantator pentru ca era legat de ceea ce avea sa se intample atunci cand avea sa ajunga mare. Era din nou singur si neanteles de cei care ar fi trebuit sa il inteleaga si devenea posomorat. Toti ai lui ii spuneau ca acuma este mare, ca nu mai trebuie asa de mult sa aiba cineva grija de el si ei vor putea sa se mai elibereze de atatea griji pe care si le facusera pentru el de atata amar de vreme de cand era mic si pana acuma.

Nicola era mare, mare de tot, dar cat de mare putea sa fie, nu era decat un adolescent plin de visuri, un adolescent indragostit insa nici el nu prea stia de ce anume este indragostit pentru ca nu era indragostit de ceva anume ci de ceva nestiut, neanteles, neimportant pentru aceasta existenta care ramane asa de uluitoare pentru restul lumii ignorante dar nu si pentru el. Intelesurile erau asa de satisfacatoare, vii, pline de sens, de o lumina venita de undeva din afara lumii noastre.

Ii placea sa stea si sa vizese, sa se uite la toti ceilalti cum raspund, cum se zbat pentru o idee, pentru un cuvant invatat pe de rost, pentru niste cuvinte pe care nu le intelegea rostul si se tot uita si isi spunea de cele mai multe ori:

“O, da, atunci cand o sa ajung mare o sa pot sa inteleg aceste cuvinte, o sa pot sa le inteleg, sa le pricep pentru ca pana atunci eu ar fi trebuit sa fi trait mult, sa am experienta de viata la fel ca cei care acum sunt mai mari decat mine, insa acuma sunt mic”.

Cand era la scoala si traia cele mai multe drame pentru ca era neanteles, se simtea asa de prost si atunci ar fi vrut sa se faca mic, mic de tot, si sa dispara. O, da, ajunsese la aceasta stare de a se face nevazut in mintea lui, chiar traise aceasta stare de bucurie ca el dispare din acest peisaj si poate sa se intorca, sa se faca prezent ori de cate ori ar fi vrut sau ar fi avut puterea.

Cand cobora sau mai bine zis urca in aceasta stare a lui de visare, de detasare, de tot ceea ce era asa de imposibil de suportat, se simtea deasupra tututror, se simtea desupra lumii, se simtea in singuranta. Starea aceasta de inaltare il elibera de frica permanenta pe care o simtea fata de oameni si care il sugruma si nu reusea sa se detaseze de ea.

Numai atunci cand ar fi trebuit sa zboare in vis, ajunsese sa-si doreasca numai aceasta stare, era calator peste niste tinuturi in care nu mai avea nevoie sa fie cu cineva, era in jocul lui cel mai inalt si mai frumos, nu mai simtea nici un fel de singuratate sau tristete, atunci era el si vedea cat de inutila este aceasta lupta pentru supravietuire, pentru o nota, pentru un cuvant adanc, pentru un raport pe care sa i-l oferi sefei, sa i-l oferi colegilor de breasla sau colegilor de

lucru, nu voia sa fie un barbat practic ci sa inteleaga ce este cel mai bine pe lumea asta, daca sta asa detasat, rupt si retras intr-o lume perfecta poate sa supravietuiasca.

Parca s-ar fi contaminat cu o lumina care il facea sa se vada pe el cel mai mic si mai neinsemnat si sa se poata strecura in orice alta lume si in orice orizont ar fi vrut si asta fara frica pentru ca nimic rau nu i s-ar mai putea intampla. Dar ce putea sa i se intample de fapt, frica asta de cei mai mari era asa de stapana in el insusi incat de cele mai multe ori ii era ciuda pe sine insusi ca traieste aceasta frica nebuna de ceva asa de neimportant pentru el. Vorbele altora fara sens fata de masa lui, fata de geanta lui, de hainele lui il scarbeau. Insa aceste atitudini pentru el contau. Conta cum il priveau oamenii necunoscuti de pe strada, daca se uita cineva la el, daca atragea atentia, asta il bucura, daca reusea sa atraga privirile unei fete il facea sa se simta excelent.

Nicola era un baiat tacut care nu prea vorbea altora despre secretele lui, de fapt avea tot timpul secrete si nu vorbea cu nimeni despre visarile lui. Intalnise pe strada o fata care ii atrasese atentia si ramasese asa sa se uite dupa ea foarte multa vreme. Cand a crescut, mare i-a fost uimirea cand a vazut-o pe acea fata la manstire, undeva intr-un tinut din Franta, aceeasi figura care il facscinase, il urmarea atunci cand a ajuns asa de departe sa isi duca cartie lui pe care si le-a scris undeva peste hotarele tarii. Insa Nicola acuma era trist pentru ca nu se putea detasa de lumea asta in care ar fi vrut sa nu mai sufere, sa nu mai fie trist, sa nu se mai simta asa de agasat, de razboit, de tot felul de dorinte pe care nu si le mai putea da curs. Cand era mai mic isi inchipuia ca va putea sa fie mai mare si atunci va fi bogat si va conduce o masina superba si el nu se va uita atunci la nimeni, va fi doar el si cu masina lui.

-Insa tot asa de singur am sa ma simt, pe cand eu vreau sa fug de aceasta singuratate. De ce traia aceasta stare de nesimtire fata de aceste lucruri care il incojurau. Isi dorea asa de mult sa faca ceva ca sa se poata potoli si sa nu mai sufere in halul acesta pentru ca starea de suferinta il sufoca, il facea sa se simta mic si nu mai avea aer. Cand mergea pe starada avea nevoie de aer, de ceva bun ca sa se poata misca nu, ca sa se poata vedea pe el, in starea aceasta de bucurie voia sa traiasca, pentru ca el se mira cum de este asa de insingurat, cum de este asa de neputincios, el voia sa fie el, sa nu mai fie asa de slab, pentru ca se vedea pe el o fiinta slaba si parca lipsita de valoare.

Desi statea toata ziua si citea si tot rumega in mintea lui mica ce avea sa devina o minte mare, simtea tot felul de stari si imagini, idei, lucruri, el avea sa se simta pe sine mic, insa asa evolueaza orice spirit pana ce avea sa devina ceea ce el isi dorea cu adevarat sa fie. Oare stia ce isi dorea sa devina, sa castige, sa faca, pentru ca intr-un fel starea de singuratate era una dominanta pentru el.

Oboseala cu care se confrunta zilnic il facea sa fie irascibil si nesuferit, desi nu asta era starea lui normala dar din cauza ca ajungea acasa si nu avea o stare de bucurie si tot singur statea pana ce ajungea si mama lui, pe la miezul noptii sau tatal lui o data pe luna, in aceasta stare de singuratate el se facea ca traieste foarte bine si foarte normal. De cele mai multe ori ajungea acasa si i facea frica de atata tacere, pentru ca si-ar fi dorit sa aiba o sora, un frate, daca ar fi avut o sora mai mica ar fi fost excelent, ar fi avut pe cina sa ocroteasca, pentru ca pe el nu prea l-au ocrotit parintii cand a fost mic si mai mare putin, nu pentru ca mama lui nu l-ar fi iubit, o, da, cand se gandea la mama lui ii venea sa plaga de cate iubire ii daruia. Insa pe el acuma altceva il durea, faptul ca nu mai era mic, ca reusise sa creasca si nu se mai putea bucura de atata atentie, trecuse in randul celor mari, se simtea puternic fizic si nu stia ce sa faca cu aceasta putere sufleteasca de care era parca in stare sa rastoarne muntii din loc si cu aceasta forta a iubirii din sufletul lui pe care voia sa o daruiasca si nu avea cui.

19 dec 2007

Sant asa de...

Sant asa de sictirita incat nu mai stiu cum am sa ies din starea aceasta, am tot felul de invidii, de stari de doi bani, care imi fac rau, parca tot ce am tinut pana acuma sub control ca sa nu iasa la suprafata, m-a invadat, m-am trezit acuma dominata de aceste sentimente contradictorii, de care nu ma pot elibera. Cum de ma las eu asa de mult calcata in picioare de oameni, de stari, de fapte, de situatii cand ar trebui sa ma aflu in afara lor si deasupra lor. Ce s-a intamplat cu mine de stau in pozitia asta si nu mai ies din ea. Ca nu trebuie sa fiu asa ci vesela pentru ca un om al lui Dumnezeu nu poate sa fie altfel decat vesel si fara nici un fel de stare de tensiune.

Am postit postul acesta si am postit degeaba, fara sa stiu ce sa mai fac, trebuia sa imi vad de treaba mea si sa stau indiferenta la ce mi se intampla si in ceea ce priveste oamenii si starile mele de doi lei. Trebuia sa stau jos si sa imi vad de gandurile mele.

Pana la urma pentru mine arta trebuie sa fie si sa devina o forma de supravietuire si sa nu mai am asa de mare incredere in oameni pentru ca nu are rost sa mai bag in seama pe cei rai, pe cei care nu mai stiu cum sa faca sa ma simt prost si sa ma sicaneze.

Imi doresc atat de mult sa fac poezie, insa degeaba ma agit, ca poezia nu imi vine asa s-o scriu pentru ca nu vreau sa scriu poezie din sictirul pe care il am fata de viata aceasta de care eu nu sunt multumita. In mod normal ar trebui sa imi accept aceasta existenta asa cum este ea si sa nu ma mai agit atata de parca nu mai stiu ce se petrece cu mine, pentru ca vreau sa merg mai

departe asa cum este viata si sa nu mai depun atat suflet in lucruri de toata jena, sa nu mai vorbesc urat, pentru ca mi-am zis ca este mult mai bine sa nu mai folosesc cuvinte urate.

Ce este poezia daca nu o constructie de cuvinte si de imagini care sa ma tina pe mine cu sufletul sus. Dar cum de stau asa de aiurea cu psihicul, cand ar trebui sa stau vesela si sa nu ma gandesc decat la bunul Dumnezeu care este sursa tuturor celor bune si a binelui din aceasta viata, sa nu ma mai plictisesc si sa nu mai stau asa de atenta la oameni, trebuie sa fiu indiferenta, sa stau cat mai desparte de viata exterioara.

O sa imi repet pana la refuz, pana o sa inteleg in cele mai adanci fibre ale mele ca cel mai bine pentru mine este sa stau departe de aceasta lume si de oamenii ei si sa nu mai sufar, pentru ca numai in felul acesta pot sa scap de suferinta asta inutila care imi taie oasele de durere si imi chirceste sufletul. De ce sa sufar inutil pentru lucruri de nimic si mai ales pentru oameni, ce iese, iese si cu asta basta, de ce sa ma agit pentru cateva lucruri de nimic. Sensul vietii mele este sa stau undeva departe, sus, cat mai sus cu mintea, sus la stele, chiar daca stau cu picioarele infipte intr-o cloaca de mizerie si ca aceasta a inceput sa puta asa de tare de nu o mai suport, nu mai sufar acest miros de imi vine sa ma bat cu toti oamenii.

Am descoperit cat de mult urasc eu pe oameni si cat de nefericita devin atunci cand incerc sa ma bazez pe cineva, cat stres incep sa simt, sa gandesc si sa traiesc, cate dezamagiri, cate stari depresive, cate stari de toatala indiferenta de nu mai stiu cum sa ma indrept si unde sa ma indrept. Nici nu mai stiu cum sa fac sa nu mai fiu asa de dependenta de aceste pareri sau fapte ale oamenilor, cand esential este sa iert, si sa scap de pacatul acesta. Trebuie sa stau cat mai departe de acesti fii ai lui Dumnezeu care imi fac mie rau, pentru ca eu am asa o stare de mi se pare ca fiecare om imi face rau si vrea sa ma desfiinteze, sa ma distruga, insa asta este o exagerare, o stare a mea frustranta de care trebuie sa scap cat mai repede.

Starea asta imi face rau, ma face sa ma simt ultimul om care nu mai are decat cateva zile de trait, sunt intr-o stare de tot ridicolul, ma simt de parca ar trebui sa mor ori sa ma arunc in fantana.

Oare ce trebuie sa fac sa ies de aici pentru ca e o stare depresiva, o stare de tot nimicul, ma simt neputincioasa sa ma indrept catre ceva care nu mai este al meu parca, nu mai vreau sa fac aceste creatii din suferinta si din durere, din starile acestea frustrante de parca eu nu as fi capabila sa mai fac nimic, pentru ca sunt foart capabila sa fac asta, insa tocmai pentru ca vreau sa fac tot mai multe lucruri, acuma sunt asa de suparata. Iar lucrurile mari pentru mine trebuie sa le pastrez doar pentru mine si sa nu le mai dau altora care nu stiu sa le aprecieze si care isi bat joc din mine si din tot ce fac eu.

De ce sa ma stiu in felul acesta cand ar trebui sa ma indrept catre ceva din mine care sa ma faca sa ma simt bine. Nu pot sa revin cu gandul la Dumnezeu. Tot ce am crezut ca este

salvator pentru mine acuma ma trezesc ca nu este decat o mare amagire si acele stari atat de frumoase de alta data legate de rugaciune acuma nu sunt decat niste clisee si asta ma sperie, nu pot sa ma salvez din aceste stari care ma indispun asa de tare si atata de mult de parca nu stiu ce mari rautati am facut, ma simt asa de trista fata de oameni.

De fapt eu stiu de unde imi vin aceste stari, imi vine de la acest barbat de care m-am legat doar asa de aiurea fara sa verific daca este bun pentru mine, daca face ceva pentru mine, pentru ca poate este un om rau si nu face altceva decat sa ma dispretuiasca si sa ma indeparteze. De ce sa am incredere in el si in faptele lui, poate ca ar trebui sa il apreciez pentru ce face si sa ma las mai putin intimidata de ceea ce spune ca face si nu face.

Poate ca ar trebui sa ies din statrea aceasta depresiva si sa nu mai sufar pentru ca suferinta mea este de alta natura, sa stau cat mai departe de orice este rau, insa rautatea aceasta a mea cu toate aceste ganduri care m-au cuprins, imi da aceasta stare de neputinta de nu mai stiu ce sa fac ca sa scap de ea, si cum sa scap, ce sa fac ca sa nu mai sufar, ca orice rugaciune as zice e de parca Dumnezeu nici nu m-ar mai asculta. Simt nevoia sa fiu indepartata de tot ce este urat si rau si sa fiu tot mai departe de aceste stari frustrante care ma fac sa ma simt rau.

O, Doamne ce sa fac sa scap de aceasta suferinta din inima pe care o acopar cu tot felul de vorbe, de indicii, care pentru mine devin false sau pot unii sa le considere false probleme.

Oare ce sa fac ca sa scap. Nu pot sa merg mai departe, parca as fi undeva intepenita in aceste stari ale mele care ma fac sa ma simt rau, ce sa fac sa scap. Sa nu ma mai implic, sa nu imi mai doresc, sa nu mai las ca aceasta dorinta sa ma cuprinda asa de tare ci sa ma las cuprinsa de indiferenta, indiferenta este solutia, sa nu imi mai pese de nimeni si de nimic.

Abia astept sa ma duc acasa la mine si a ma inchid in camaruta mea si sa citesc, sa ma lepad de aceste stari, de aceste dorinte care imi fac sa imi tai venele de la mana.

Cine e acest om de care eu m-am legat asa ca de o iluzie, poate ca are o alta femeie, si nu poate, e chiar asa, poate ca e o fiinta jegoasa care nu face decat sa se dea la mine, in timp ce mai are si pe altcineva, a vrut si el putina placere si daca a vazut ca nu ii merge, m-a refuzat si el pe mine si cu asta basta, s-a incheiat totul, sa-l vad ca pe un amic, ca pe un prieten si nimic mai mult, oricim nu mai este mult pana atunci, pana cand o sa-mi fie indiferent si nu o sa-l mai vad niciodata.

Oare aceasta unitate

Oare aceasta unitate nu este una doar aparenta care vina sa ascunda disolutiile si contradictiile care ne fac sa fim in permanenta in razboi, oare aceasta Europa unita nu vine de fapt ca sa alieze din punct de vedere economic statele din vest pentru ca ele in felul acesta sa

poate fi controlate economic cu acest miraj al ajutorului si al respectului pe care ni-l credem. Ca de fapt aceasta idée a Europei unite nu mai are prea mare legatura cu ceea ce a insemnat Europa de alta data care a dat intregii lumi opere de o valoare geniala si de neegalat vreodata si ca acuma este doar un aspect de nume, alte lucruri nestiute iar jocurile politice si economice se ascund si noi nu reusim sa le intelegem ca nu avem cum. As mai spune si de alte realitati ale istoriei, cum e Malta .

Corectata si publicata
Astazi 26 august 2011
ILINCA NATHANAEL